COSTACHE IOANID

Cine eşti Tu, Doamne ?

EDItUra STEPHANUS Bucureşti, 1994
Coperta: FLORIN CREANGĂ

ISBN 973-9174-00-0

CUVÂNT ÎNAINTE

îmi revine sarcina - pe care o consider un privilegiu rar - de a prezenta publicului această lucrare în proză a cunoscutului şi apreciatului poet, aflat acum în odihna veşnică la Acela pe care L-a iubit şi L-a slujit, poetul Costache Ioanid.

Iată, aşadar, că după volumele de poezii "Taine" şi "Porumbiţe albe", editate şi tipărite de "Stephanus", îi apare acum, prin binecuvântarea şi spre slava lui Dumnezeu, pentru bucuria, mângâierea şi îmbărbătarea credincioşilor de limbă română, cartea intitulată sugestiv "Cine eşti, Tu, Doamne?".

Subscriem dorinţei împărtăşite de autor ca aceste rânduri să înflăcăreze dragostea cititorului pentru frumusetea omului, „cel maifrumos dintreoamenf (Psalmul 45: 2), *care este, totodată, "oglindirea slavei lui Dumnezeu şi întipărirea Fiinţei Sale"* (Evrei 1: 3), *Acela care "ne-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos si ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu** (Efeseni 5:2).

Costache Ioanid este omul care şi-a îngemănat pana cu harfa distinsului compozitor Nicolae Moldoveanu spre a îmbogăţi tezaurul imnologiei creştine româneşti cu pagini de profundă simţire spirituală, de vibrantă proclamare a adevărurilor evanghelice şi de înălţătoare adoraţie a sublimului Creator şi a "Fiului dragostei Sale", Mântuitorul nostru şi al fiecărui păcătos care-şi deschide inima pentru EL

Din inepuizabila "materie primă" a Sfintelor Scripturi, C. loanid alege, potrivit structurii sale poetice - spirit predestinat pentru disecţie şi meditaţie - texte îmbibate de simbolisme şi bogate în semnificaţii spre a ne oferi, ti final, tabloul Aceluia pe care ni-L prezintă, mai întâi în detaliu: Dumnezeul-Om, Dumnezeul-prieten, Dumnezeul-stâncă, îngerul Domnului, Căpetenia oştirii Domnului Christos Domnul ne apare când în "rugul aprins" care arde sub privirile uimite ale viitorului conducător şi legiuitor Moise, fie în "susurul blând şi subţire" care revigorează sufletul descurajat al marelui profet Ilie, aflat la un moment de cotitură în istoria neamului său. înscriindu-se în diversele etape ale Revelaţiei, stăpânind tehnica gradaţiei şi a tensionării dramatice, mânuind cu măiestrie un limbaj care trădează adesea pe poetul din el, autorul ne determină să recunoaştem că, de fapt, ceea ce consideram a fi "lucruri vechi", unele poate ştiute şi uitate, ne apare acum ca ceva nou.

Aşa cum celor doi ucenici de pe drumul Emausului le este zugrăvit portretul profetic al 6

Mesiei, cititorul are prilejul să parcurgă succint istoria răscumpărării, să depene firul auriu din ghemul planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Ajuns în Noul Testament, autorul zăboveşte îndelung în preajma Mântuitorului, evocând evenimente, fapte, oameni şi reînviind atmosfera de epocă. Talentul său descriptiv, căldura şi puritatea exprimării, stilul blând şi fluid ne aprind aripile imaginaţiei, încât avem senzaţia că ne aflăm în preajma Hristosului istoric. în pragul jertfei Sale supreme, "omenirea nu era altceva decât un imens ocean întunecat, înfiorat ici-colo de suspinele sufletelor care purtau în ele rana unor deznădăjduite aspiraţii către adevăr, către moralitate, către un Salvator, către Divinitate."

Rezultatele unei asemenea căutări înfrigurate? Printr-o evaluare justă, rod al

experienţei personale, autorul precizează: "Oamenii care suspinau după adevăr au găsit în Isus mai mult decât adevărul' au aflat puterea eliberatoare a adevărului, au gustat puterile veacului viitor. Oamenii care tânjeau după principii morale au găsit în Isus mai mult decât un cod de morală: au descoperit izvoarele bucuriei duhovniceşti care întrec cu mult bucuria de a fi o fiinţă morală. Oamenii însetaţi după mântuire au găsit în Isus mai mult decât un sol al iertării şi o solie de pace: au intrat în contact cu un Dumnezeu-Frate."
Deşi preocuparea esenţială a autorului o constituie Persoana şi lucrarea Domnului Isus Hristos, el schiţează din mers portrete memorabile, cum ar

fi acela al tânărului bogat ("El era prea sărac duhovniceşte. Era doar un rob, un rob corect. Dar un rob. El nu avea loc în inimă pentru dragoste, pentru părtăşia cu Hristos. Locul dragostei era ocupat de lăcomia de bani Era rob legat în lanţuri. Lanţuri de aur, dar totuşi lanţuri Legea îl născuse pentru robie, iar aurul îl împiedica să se nască din Dumnezeu.");
- al lui Iuda ("Aflând sentinţa, Iuda a fost cel mai tulburat, cel mai lovit. O adevărată furtună s-a dezlănţuit în sufletul lui El, apostol al lui Isus-Mesia, unul din cei doisprezece, ales după o noapte de rugăciune, el, cel căruia Isus îi dăduse putere asupra duhurilor rele şi căruia îi făgăduise unul din cele 12 scaune de domnie ale lui Israel, el, căruia Isus îi spălase picioarele era acum vânzătorul învăţătorului şi Dumnezeului său... Iuda a ieşit de la spovedanie fără uşurare. Ba mai apăsat. îşi mărturisise păcatul, dar nu lui Isus. îşi aruncase argintii, dar era prea târziu. Acum argintii veneau după el... Sute de demoni se luaseră după el. Râjneau, dansau, zornăiau pungi pline. Iuda îşi grăbea paşii. Picioarele îi ardeau în sandale. Picioarele spălate de Isus... Se vedea un copac uscat, undeva pe un mal abrupt. Atunci ideea a izbucnit în minte ca o izbăvire... Dar sufletul, vai, sufletul s-a rostogolit, s-a rostogolit...")
- sau al lui Pilat ("Ah, scaunul acesta de domnie al lui Israel! Nu era ca oricare altul. întotdeauna s-au petrecut lucruri ciudate pe el. Dar să stai pe 8
acest scaun tocmai atunci când apărea cineva investit nu de Roma, ci de acel înfricoşat Iahve, Dumnezeul lui Israel! Era de nesuportat. Pilat s-a retras din faţa mulţimii Şi cei doi regi au stat iarăşi faţă în faţă. Fiul lumii şi Fiul Cerului Amândoi în haine regale. Caricatura, în veşminte regale; veritabilul în veşminte caricaturale... Şi uzurpatorul a trimis la moarte pe uzurpat. Lui Isus I-au smuls mantia şi simbolurile regale şi I-au dat în schimb o cruce. Iar Pilat şi-a păstrat, totuşi, acest ciudat, acest straniu scaun de domnie... Ce am scris am scris! Pilat nu avea atâta har ca să scrie mai mult, dar nici atâta împietrire ca să scrie mai puţin. Aşa cum era, inscripţia constituia actul său de autocon-damnare").
Fin cunoscător al sufletului omenesc care a pierdut ţinta şi nu mai cunoaşte adevăratele etaloane ale valorii, autorul afirmă: "Ne uităm la stele cu vătraiul şi scormonim jăraticul cu telescopul." Dacă o asemenea inversare se datoreşte lipsei de încredere în Tatăl ceresc, C. Ioanid cutează a mărturisi că "credinţa este singurul bun care se poate cere lui Dumnezeu fără credinţă." Primind-o, capeţi simţul realităţii şi constaţi că Isus "între oamenii de jos era un miracol de neînţeles. între fruntaşi, era o răspântie, între pescari cu experienţă, era călăuza pescuirilor uimitoare... în mijlocul stihiilor dezlănţuite poruncea şi era ascultat... Pretutindeni era dumnezeiesc: pe munţi, veghind între îngeri şi fiare; pe întinderea mării, păşind peste valuri; în pustiuri,

eliberând pe demonizaţi; în Templu, biruind în subtile dispute teologice; între leproşi, atingându-le rănile cu mâna şi vindecându-le; în faţa sicrielor, poruncind îngerului morţii; în mijlocul mulţimii, ca învăţător, cristalizându-Şi revelaţia în pilde, imagini şi aforisme nepieritoare; alături de cei cu inima sfâşiată de păcat, aducând bucuria iertării; între cei ce-L ovaţionau, plângând pe cei împietriţi; în ceasul chinurilor de iad, dăruind Cerul; îndurător, duios, răbdător şi înţelegător faţă de toţi. Şi fără milă numai faţă de propriul Său trup pe care nu l-a cruţat de nici o suferinţă, pentru a dărui o izbăvire cât mai largă."
Urmărind felul în care Domnul nostru evită ceea ce autorul numeşte "ambuscadele doctrinale", i se sugerează cititorului cum poate afla, fără a se lansa în polemici sterile, calea spre ceea ce este esenţial şi decisiv pentru eternitate: "Cei curaţi cu inima, cei sinceri, cei blânzi, cei săraci, cei care aveau urechi de auzit şi ochi de privit, au crezut în Isus, au văzut slava Lui şi L-au iubit."
Pentru autor, Golgota este "cel mai înalt, cel mai adorabil, cel mai semnificativ monument înălţat pe planeta noastră." Acolo aş vrea să te las, cititorule drag, spre a înţelege împreună cu C. Ioanid şi cu alţii că "povara cea mai grea, ceea ce apăsa mai dureros pe rănile sângerânde, peste sufletul curat şi bun al lui Isus, nu erau nici crucea, nici batjocurile, nici tânguirile. Era VINOVĂŢIA... Acum lumina veşmântului Său ceresc nu mai era albă. în inima **10**
Lui nu mai cânta harfa eternă a nevinovăţiei Isus luase asupra Lui vina păcatelor lumii întregi. Isus era vinovat... Cât de greu de suportat să fii condamnat pe nedrept pentru delapidare sau pentru crimă şi să nu te poţi disculpa! Dar să fii nevinovat şi să porţi o infinitate de vinovăţii, vinovăţia tuturor generaţiilor din toate naţiunile lumii, un univers întreg de infamii, de urâciuni... Cine altul ar fi avut puterea şi dragostea să o facă?' îl iubeşti tu oare? ***ÎL IUBEŞTI TU PE ISUS?...***
CONSTANTIN MOISA
Bucureşti,
1 decembrie 1993.

DUMNEZEULE-PĂRINTE,
eu am fost rău, am minţit, am ofensat, am lovit, am furat, am fost mândru, am fost fără milă, fără dragoste, am fost lacom de plăceri vinovate. Dar TU mi-ai şters toate nelegiuirile cu Harul suferinţei Tale, cu sângele Fiului Tău. Acum, nici frica de păcat şi nici puterea lui magnetică nu pot să mă smulgă de lângă Tine, din strânsoarea braţelor Fiului Tău. Căci TU eşti Tatăl meu. Şi TU ai născut în mine nu doar o recunoştinţă obligată, ci o adoraţie fericită.
ÎL IUBEŞTI PE ISUS?...
dacă-L iubeşti, atunci fără îndoială că doreşti să afli ceva nou despre El
Poate că tu nu vei găsi aici nimic nou.
Ce bine ar fi ca toate acestea să fie vechi pentru toată lumea! Dar sunt sute de milioane de oameni pentru care ***TOATE*** *lucrurile scrise pe aceste pagini, despre Isus, sunt cu totul noi.*
ISUS ERA...
Când S-a născut ISUS în Cer?...
SE POATE VORBI despre un început al existenţei lui Isus?
Ştim că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Ştim că Isus a fost născut din Dumnezeu înainte de întemeierea lumii (vezi Ioan 17: 24). Dar această naştere înseamnă totuşi un început?
Puterea absolută a creat prin Isus (vezi Ioan 1: 3), pentru om, *cosmosul* şi *eonii* (vezi Evrei 1: 2), nemărginiri faţă de om, mărginiri faţă de Creator. A creat o lume în care

există *aici* şi *acolo, înainte* şi *pe urmă,* începutul unui lucru şi sfârşitul său. Dar, despre Sine, Isus ne-a învăţat zicând: *Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul.* El nu a zis: *Eu am un început şi un sfârşit,* ci: *Eu* SUNT *începutul şi Sfârşitul.* Isus ESTE început. Nu **ARE** început.
Isus creează. Dar El nu este ceea ce creează, ceea ce are început şi sfârşit. Isus nu e creaţie, ci
15

Creator. Isus e Divinitate. Isus precede orice început şi succede oricărui sfârşit. Isus nu are început întocmai aşa după cum nu are sfârşit.
*
La început ERA Cuvântul, spune Evanghelia. în momentul oricărui început, Isus **ERA.** El exista dintotdeauna, din veşnicie, din afară de *cosmos* şi de *eoni..*
Isus era din ceea ce numim veşnicie, adică din-tr-o stare a lucrurilor mai presus de întreaga noastră capacitate de înţelegere.

ISUS ÎN CĂRŢILE VECHIULUI LEGĂMÂNT

Biblia

Biblia este istoria unui ciclu al lucrărilor Divinităţii, începând din epoca în care pe pământ nu era viaţă şi până la noile ceruri şi *noul pământ.*
Mărturia Eternei Cărţi este deschisă de două prologuri:
- cel dintâi (vezi Geneza 1:1 - 3) e o sinteză. *(Dumnezeu S-a uitat la tot ce crease şi iată că toate erau foarte bune).*
- al doilea prolog este o primă vedere în secţiune; în ea apare răul. Şi tot ceea ce urmează este lupta spirituală împotriva acestui rău şi realizarea binelui, care este dragostea dintre Creator şi om.
în ultimele pagini ni se arată încheierea fericită a *zilei* a şaptea - desfăşurată ea însăşi într-un ciclu de şapte milenii - şi întrezărim începutul a ceva nou, etern.
Dar de unde începe Biblia să vorbească despre
Isus?...
17
2 - Cine eşti TU, Doamne?

*

Pe cele mai vechi urme ale lui Isus

Biblia debutează cu aceste cuvinte: *La început, Dumnezeu a creat cerurile şi pământul* (Bereşit bară Elohim haăreţ uehaşamâim).
Dumnezeu a creat... Cuvântul afirmă o unitate (deşi printr-un plural: *Elohim).* Dar revelaţia Noului Legământ spune despre Isus: *Toate lucrurile au fost create prin El şi nimic din ce a fost creat, n-afost creat fără El* (Ioan 1:3). Aşadar oricât de îndepărtat a fost acel început, acea creaţie anterioară, ea a luat fiinţă prin Isus. Astfel, Isus apare, cu subînţeles, chiar din primele trei cuvinte ale Bibliei: Bereşit bara Elohim... *(La început, Dumnezeu a creat...).*
Sfânta Scriptură ne înfăţişează apoi cele şase zile ale creaţiei, imagini care reduc pentru raţiunea noastră neînchipuite desfăşurări de gândire şi forţă divine. Aici citim: *Dumnezeu A ZIS: Să fie lumină! Dumnezeu A ZIS: Să fie o întindere (...) Dumnezeu A ZIS: Să se strângă apele...*
Evanghelia ne spune: *La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu.* Deci în fiecare *A ZIS* din capitolul creaţiei, Isus ne apare nu numai subînţeles ci şi distinct în misterioasa lui înfăţişare de Cuvânt al lui Dumnezeu.

18
Iar când citim despre hotărârea lui Dumnezeu de a crea omul, în cuvintele: *Să facem om după chipul Nostru!,* Isus ne este adus la cunoştinţă nu numai subînţeles în unitate, nu numai distinct, d And plural expresiei, dar şi ca o anumită Persoană clin Divinitate şi anume aceea al cărei chip îl poartă toţi fiii lui Dumnezeu (vezi Coloseni 1:15;2Corin-**teni** 4:4; Romani 8:29).

în mijlocul primilor oameni

După simbolurile creaţiei, Biblia ne prezintă o fiinţă cu chip omenesc arătându-li-Se primilor oameni. El părea asemănător lui Adam. Numai că Adam, Eva, Abel şi Cain vedeau că acest *Bărbat* avea puteri pe care ei nu le aveau. Era un Bărbat care apărea deodată în faţa lor, stătea de vorbă cu ei, întreprindea în chip neînţeles anumite acţiuni supraomeneşti şi apoi dispărea... Era un Om care poruncea tuturor vietăţilor şi ele îl ascultau. Odată, la porunca Lui, ele au venit la Adam pentru ca omul-rege să le cunoască şi să le dea, ca stăpân, câte un nume, fiecăreia după caracterul ei (Adam câştigând, astfel, un mare număr de noţiuni noi). Altă dată, Omul misterios a creat din Adam o femeie, o soţie pentru primul om, *os din oasele lui, carne din carnea lui.* Adam şi soţia lui îl respectau
19

pe Omul care venea din cer. Iar Omul-Creator le dădea sarcini şi porunci şi Se îngrijea de fericirea tuturor.

Cine era acest Om ceresc?

Era numai un înger? Nu. Pentru că este numit în text Dumnezeu şi Domnul. *(Domnul Dumnezeu* ***(...) umbla prin grădină. Domnul Dumnezeu a dat această poruncă: (...) din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit. Dumnezeu a zis: Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-U).***

Era însuşi Dumnezeu-Tatăl? Nu. Pentru că în Exod este scris că un om nu putea să-L vadă pe Dumnezeu şi să rămână în viaţă (vezi Exod 33:20).

*

Şi acest Om-Dumnezeu pune întrebări ca un OU I'I ti spune lui Adam: *Unde eşti? Nu cumva ai* ***mâncat din pomul din care îţi poruncisem să nu*** *mănânci?* Ca şi cum ar fi fost cu totul străin de cele întâmplate... Iar pe Cain îl întreabă: *Unde efratele tău Abel?* ca şi cum n-ar fi ştiut. Dar atunci când Cain a răspuns cu impertinenţă *Nu ştiu!,* Omul care venea din cer Şi-a dezvăluit, pentru prima oară, cunoaşterea Lui supraomenească prin cuvintele: ***Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.***

20

După primul păcat şi după prima crimă care a însângerat pulberea pământului, Dumnezeul-om n-a mai apărut multă vreme între oameni. El a aşteptat suflete care să dorească împăcarea cu El şi cu Tatăl, care să suspine după acea pierdută păr-tăşie cu El. Şi aceştia apăreau atât de rar: un Enoh, un Noe, un Avraam...

(Toate aceste vieţi omeneşti create în eternitate de Tatăl erau recreate, chemate din nevăzut, de Fiul, care i le dăruia. Ele erau prilejul unei căutări înfrigurate).

Prietenia cu Avraam

într-o zi, în ţara Canaan, făcând un popas *sub stejarul lui More,* un om privea până în zări ţara pe care o străbătea ca străin. Era Avraam *evreul,* un om din Chaldeea, pe care Dumnezeu îl chemase din Ur în Canaan. Deodată cineva a coborât din cer lângă el. Cei doi bărbaţi au stat de vorbă îndelung. Oaspetele tainic i-a vorbit cu prietenie, deşi era stăpânul pământului şi i-a descoperit o mare taină a viitorului, zicându-i: *Toată*

*ţara aceasta o **voi da seminţei tale!***
Avraam s-a înfiorat. Seminţei sale? El dorea atât de mult un copil! Dar Sărai, soţia lui, era stearpă... Totuşi, după ce Prietenul divin, încheind convorbirea, a dispărut, Avraam a zidit acolo, Intre
21

stejari, un altar spre gloria Aceluia care-i vorbise despre lucrurile care nu erau, ca şi cum ar £1 fost. Căci Avraam înţelesese că Prietenul său ceresc era Stăpânul Divin a toate, era Dumnezeul-om.
*
Altă dată, Avraam a văzut *trei bărbaţi* oprin-du-se în faţa cortului său, în arşiţa zilei. Unul dintre ei era Acel Dumnezeu-om. Avraam L-a recunoscut Despre ceilalţi doi, Cuvântul ne spune că erau îngeri. Avraam s-a ridicat de pe pragul uşii cortului său, de sub umbra *stejarilor lui Mamre,* şi a alergat cu o dragoste copilărească spre Acela care-i dorea prietenia, adresându-I-se în limbajul şi după obiceiurile vremii (fără a rosti vreun nume, căci nu ştia nici unul):
—Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, Te rog nu trece mai departe prin faţa robului Tău. îngăduie să se aducă puţină apă ca să vă răcoriţi picioarele şi odihniţi-vă sub copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeţi la inimă...
—Fă cum
ai zis! a răspuns oaspetele, acceptând invitaţia la masă ca un om oarecare.
(Dumnezeul-om venea din cele mai înalte glorii. El proceda ca un împărat care îşi scoate coroana şi îşi dezbracă podoabele şi armele prea sclipitoare şi prea ciudate, pentru ca astfel să-şi poată lua în braţe pruncul...)
— Fă cum ai zis! 22
Avraam a făcut mai mult decât a zis. El nu a adus I *bucată de pâine,* ci turte din trei măsuri de făină nlbă, un viţel întreg, *tânăr şi bun,* gătit în grabă, adăugând la acestea unt şi lapte... *Şi el însuşi le-a slujit **pană ce au mâncat.***
După ce Dumnezeul-om i-a făgăduit lui Avraam cfl, peste un an, va avea un fiu, oaspeţii s-au ridicat şi doi dintre ei, cei *doibărbaţi,* cei doi tineri frumoşi, numiţi mai apoi *cei doi îngeri,* au pornit spre Sodoma. **Dar Avraam a rămas *tot înaintea Domnului,*** intervenind cu multă sfială, şi totuşi cu multă afecţiune, pentru Lot, nepotul său.
Avraam învăţa mijlocirea (vezi Geneza 18: 5 -10).
Cine putea fi acest om ceresc, acest Dumnezeu fără nume?
Putea fi TATĂL? ***Dumnezeu «Tatăl» nu e un om,*** a afirmat cuvântul Vechiului Legământ (vezi Numeri 23: 19; 1 Samuel 15: 29). *Nimeni n-a văzut **vreodată pe Dumnezeu*** **(Tatăl) căci *Dumnezeu e** *spirit,* a confirmat Noul Legământ (vezi Ioan 1:18; 4: 24). Dacă n-a fost Isus acest Dumnezeu al Vechiului Legământ, atunci cine altul a fost? Cine altul a luat chipul lui Dumnezeu? Cine altul a fost ***Acela căruia Tatăl îi spune în Psalmul 2: Tu eşti Fiul** Meu!?* Qne altul ar fi putut vorbi ca Atotstăpânitor, ca Dumnezeu, şi totuşi să fi fost vizibil? Cine altul
23
a continuat această apariţie, aducând noi şi noi revelaţii în cele două milenii de Har?*
Dumnezeul-om al Vechiului Legământ este Isus, omul-Dumnezeu al Noului Legământ.
*
Ultima dată, Avraam L-a întâlnit pe Isus fără să-şi dea seama. El i-a apărut pe muntele Moria, într-o manifestare simbolică şi spirituală.
Isaac, copilul îndelung aşteptat, venit pe lume în chip supranatural, creştea sub ochii

fericiţi ai lui Avraam şi ai Sarei. Dar, într-o zi, Dumnezeul-om S-a arătat din nou prietenului Său:
—Avraam!..,
—Iată-mă!...
Au urmat câteva secunde de tăcere. Avraam aştepta încordat. Căci în glasul Domnului fusese o notă neobişnuită, care-1 neliniştise pe bătrân. Ceva ca un dureros presentiment îl înfiorase.
—Ia pe fiul tău...
Aceste cuvinte, rostite cu o vibraţie ciudată, au pătruns ca un vârf de lance în inima lui Avraam.
— ...pe singurul tău fiu...
Părea că Domnul îşi răsucea pumnalul în inima rănită.
***N.a:* E adevărat că Tatăl a apărut odată cu chip distinct de al Fiului Său (Daniel 7:9 -14). Era o revelaţie profetică vizând împărăţia Eternă, când Tatăl va apărea sub o înfăţişare distinctă (1 Corinteni 15:24-28).**

— ...pe singurul tău fiu... pe care-l iubeşti... pe Isaac...
Rostind, în cele din urmă, numele celui preaiubit, neînţelesul Prieten ceresc l-a pregătit pe Avraam pentru orice.
— ..jdu-te în ţara Moria şi adu-l ardere de tot... O prăpastie fără fund s-a deschis în sufletul lui
Avraam. Mai uşor i-ar fi fost dacă i s-ar fi cerut jertfa de sine însuşi. Dar Avraam a crezut în dragostea divinului său Prieten care-i încerca atât de dureros fidelitatea. A crezut, nădăjduind împotriva oricărei nădejdi.
Şi iată-1 în drum spre locul jertfei, având într-o mână un felinar şi în cealaltă un cuţit. Iată-1, străbătând cărarea în tăcere, în timp ce micul Isaac duce alături, în spinare, o legătură de vreascuri.
După câtva timp, pătruns de taină, băieţaşul se adresează părintelui său:
— Iată!
— Ce este, fiule?
— Vad ca avem foc... şi lemne... Dar unde este mielul pentru arderea de tot?...
— Fiule... răspunde Avraam cu glas sugrumat, ***Dumnezeu însuşi va purta de grijă...***
Sus pe culme, cuţitul a sclipit deasupra copilului care aştepta, legat pe altar. Atunci cineva nevăzut a strigat:
—Avraame! Avraame!
— O, al cui era acel glas?
—Iată-mă! s-a auzit răspunsul celui strigat.
—Să nu pui mâna pe băiat! Să nu-ifaci nimic!... Ştiu acum că te temi de DUMNEZEU, întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru MINE.
Şi, în timp ce Avraam plângea fericit, Isus, prietenul său, i-a vorbit din nou, neputându-şi stăpâni bucuria:
— Pe Mine însumi Mă jur! Pentru că ai făcut lucrul acesta şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult... Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!
Da, suferinţa lui Avraam a fost zguduitoare. Dar astfel s-a realizat un măreţ monument al simbolurilor. Berbecul se dăruia. Se lăsa prins pentru a fi o jertfă înlocuitoare, relevând că, mai înainte de toate, trebuie făcută o ispăşire a păcatelor. (Mai târziu Dumnezeu va cere pentru orice copil israelit o jertfă înlocuitoare, un miel sau doi porumbei). Berbecul s-a lăsat legat şi junghiat pe lemnele altarului, în ochii lui trebuie să fi fost o tainică, o ciudată blândeţe, o privire de neuitat.
Şi totuşi... cineva a trebuit să moară în locul lui Isaac... pentru că Avraam zisese: *Dumnezeu însuşi* ***va purta de grijă... Avraam şi-a întors privirea şi a văzut înapoia lui un***

***berbec cu coarnele încurcate** într-un tufiş...* încurcate? Nu, pentru că nu tufişul îl ţinea acolo pe berbec. Berbecul acela era o prezenţă simbolică a lui Isus, a dăruirii Lui. Şi Avraam, fără să cunoască taina acelei apariţii atât 26
de oportune, *a luat berbecul şi l-a adus ardere de tot ÎN LOCUL FIULUI SĂU...* acolo, pe acea culme căreia i-a pus numele *Iahve Ore* (Dumnezeu poartă de grijă). Avraam, însă, nu bănuia că urmaşii săi vor împlini acest simbol profetic, peste două milenii, primind cu tot atâta neştiinţă dăruirea de Sine a lui Isus...

în luptă cu Iacov

După aproape un secol, un alt om al credinţei se afla la o grea răspântie a vieţii lui. După o lipsă de paisprezece ani, Iacov, nepotul lui Avraam, se întorcea în patrie cu multă binecuvântare în cele pământeşti, dar îngrijorat de inevitabila întâlnire cu Esau, fratele său, care-1 ura de moarte. Iacov luase toate măsurile posibile cu privire la familia şi la averea sa. Rămas singur însă, pentru rugăciune, pe ţărmul laboculuí, el a văzut apărându-i în puterea nopţii *un om* care a înaintat şi s-a prins în luptă cu el. (Mişcător simbol, de care Rembrandt s-a apropiat atât de mult în tabloul său inspirat de această scenă istorică!) Biblia spune: *Atunci UN **OM s-a luptat cu Iacov până-n revărsatul zorilor*** (Geneza 32:24).

Dar cine era acest om, acest atlet străin căruia îi era atât de drag să lupte cu Iacov şi să se lase biruit?... Era el totuşi numai un om?
27
—*Care îţi este numele?* a întrebat străinul ca un pământean oarecare.
— Iacov.
—Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei numi** Israel* (Cel ce luptă cu Dumnezeu), *căci ai luptat şi **cu DUMNEZEU şi cu oameni şi ai fost biruitor.
Era deci Dumnezeu. Dar un Dumnezeu-om şi de data aceasta.
Şi acest Dumnezeu-om, care nu putea fi nici acum altul decât Isus, a lovit pe Iacov la încheietura coapsei, în vână, binecuvântându-1 totuşi.
(...împăratul care-şi scotea odinioară podoabele şi armele prea sclipitoare ca să-şi poată lua pruncul în braţe, acum când copilul se făcuse un băieţaş, se lua la luptă cu el ca să-i stârnească dorul de bărbăţie...)
Iacov a îndrăznit să întrebe la rândul său: ***—Spune-mi, Te rog, care e numele Tău?***
Trecuseră secole şi Isus era încă Marele Necunoscut, enigmatica fiinţă, Dumnezeul fără nume care vine din cer, Se arată şi dispare. Dar Dumnezeul-om nu Şi-a dezvăluit nici acum numele. ***—Pentru ce îmi ceri numele?...*** în lume erau mulţi *dumnezei,* mulţi idoli ciudaţi, fiecare având un nume al său. Cerând numele adevăratului Dumnezeu, Iacov voia să-L deosebească pe Dumnezeul său de toţi ceilalţi *dumnezei* Or, Dumnezeul adevărat nu voia să-1 lase pe Iacov în eroarea de a-L pune pe Isus în rând cu idolii, nici măcar pentru a-L compara cu ei.
Dumnezeu este UNUL. 28

Eu sunt Cel ce sunt...

După câteva secole, evreul Moise, fugit din Egipt (unde urmaşii lui Iacov, numit apoi Israel, ajunseseră un popor), păştea turma socrului său în semipustia Horebului. Intr-o zi, un foc ciudat i-a atras atenţia. Un foc care învăluia în flăcările lui un arbust fără a-1 mistui. Moise a făcut câţiva paşi spre foc. Atunci un glas i-a strigat: *Moise! Moise!*
Era un glas la care Avraam ar fi tresărit...
— Nu te apropia de locul acesta! Scoate-fi încălţămintea din picioare, căci locul pe care calci e un pământ sfânt!
Era *îngerul Domnului,* ne spune cartea Exod. Dar iată cuvintele *îngerului:*
— Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov.

Era un ÎNGER-DUMNEZEU. Era bus, prin care vorbea întreaga Divinitate.
Dar era ceva nou în această apariţie. Căci Israel, poporul lui Dumnezeu, nu mai era un prunc... în Avraam se născuse şi primise circumcizia. în Iacov dăduse o copilărească, o duioasă luptă cu Dumnezeu. Iar acum, devenit un popor, Israel era chemat să fie **un *barndzvah* adică *un fiu alporuncii,* fiind în pragul** adolescenţei, gata de a păşi pe o treaptă mai înaltă de învăţătură şi de slujire.
-— *Care este numele Tău?* avea să întrebe acum Moise.
—Eheieaşer eheie. (Eu sunt Acela care sunt).
Era acesta un nume? Nu, ci era tocmai demonstraţia imposibilităţii găsirii unui nume, a unei definiţii a Divinităţii. Un nume e o scurtă definiţie. Iar o definiţie completă trebuie să numească sfera cea mai apropiată din care o noţiune face parte şi caracteristicile care deosebesc acea noţiune de toate celelalte din aceeaşi sferă. Divinitatea însă e noţiunea ultimă. Ea nu are, la rândul ei, o sferă superioară în care să se grupeze cu alte noţiuni (în parte asemănătoare şi în parte deosebite). Căci nu există alţi dumnezei.
Moise, de pildă, se putea defini: *Eu sunt un levit* (sfera proximă) şi anume: *sunt fiul lui Avraam, fratele Măriei şi al luiAaron, ginerele lui Ietro,* etc. Dumnezeu însă a trebuit să spună: *Eu sunt... Acela care sunt...,* lăsând în suspensie atât sfera proximă cât şi caracteristicile specifice.
EU SUNT ACELA CARE SUNT. Eu sunt şi ultima sferă şi întregul ei conţinut Eu sunt Dumnezeul fără nume. Eu sunt Dumnezeul adevărat, Unicul, mai mult decât nemărginitul.
Stânca era Hristos
După ce Israel a fost scos în chip miraculos, *cu mână tare,* din amara robie egipteană, *Isas-Iahve (Acela care este...)* S-a arătat lui Moise într-un chip tot atât de ciudat cum i Se arătase lui Avraam pe muntele Moria. I S-a arătat în chip de stâncă. 30
Dacă nu-i uşor de acceptat că berbecul care s-a dăruit ca jertfă în locul lui Isaac era o prezenţă spirituală şi simbolică a lui Isus, poate ar fi şi mai greu să crezi în această manifestare prin ceva neînsufleţit, dacă faptul nu ar fi atestat de marele apostol Pavel: *STÂNCA ERA HRISTOS!* (1 Corinteni IO. 4).
Da, stânca aceasta era un reper supranatural.
Dacă ni l-am imagina pe Moise în pustie silin-du-se, cu întregul popor, să sape zile întregi pământul, în arşiţa necruţătoare, pentru a ajunge la pânza freatică, nu am fi oare îndreptăţiţi să spunem: Cum, oare, Dumnezeu doreşte dragostea acestor oameni, când îi lasă să trudească pentru o fântână ca cei mai asupriţi robi? Dar când îl vedem pe profet urcându-se în fruntea poporului şi lovind stânca -şi când privim belşugul de apă care ţâşneşte fără efort fizic, atunci putem înţelege că stăm în faţa unei lecţii înalte, că *Stânca veacurilor raxvoia* truda, *sudoarea frunţii,* starea de robie, ci începea să-Şi pregătească poporul, pe copiii Săi încă minori, pentru a trăi în spirit, pentru a trăi ca fii, pentru *a domni* prin credinţă, pentru a hotărî asupra stării lor.
Bar mizvah
într-o dimineaţă, pe muntele Sinai, Dumnezeul fără nume S-a arătat pentru prima oară în glorie.
Erau de faţă Moise, Aaron, Nadab, Abihu şi cei şaptezeci de bătrâni aleşi din Israel.
Ei au văzut
31

pe Dumnezeul lui Israel...* (Geneza 24:9 -10), spune** Tbra. Dar cum? Au văzut pe Cel Nevăzut? Nu, au văzut pe Mesia, Cuvântul, chipul. Dar textul spune: ***Au văzut pe

Dumnezeul lui Israel. Da. Căci Salvatorul nostru ne-a învăţat: «CINE M-A VĂZUT PE MINE A VĂZUT PE TATĂL». **Cine priveşte la** Isus, vede tot ce se poate vedea acum din Tatăl.
Sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul când e senin. **în acest** timp, la poalele muntelui, poporul se cutremura odată cu pământul, privea trâmbele de foc şi de fum, şi asculta înfiorat glasul de tunet al Dumnezeului Legii (glas care, peste o mie cinci sute de ani, trebuia să devină atât de blând...)
Acum Israel făcuse legământ cu Dumnezeu. Era acum un *bar mizvah.* Era acum răspunzător de toate acţiunile lui. în faţa lui Israel fusese pusă Legea şi, odată cu ea, Viaţa şi Moartea. Dumnezeu nu-1 scosese pe Israel dintr-o robie pentru a-1 apleca sub alta. Dumnezeu nu voia o Lege, ci Dragoste. Dar pentru că erau încă nevârstnici duhovniceşte (vezi **Galateni 4: 1:** ***Dar câtă vreme moştenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebeşte cu nimic de un rob, măcar că e stăpân peste tot),***
Dumnezeu promulgase o lege. însă aceasta numai ca o marjă de siguranţă, ca un minimum etic, sub care se adânceşte şi se extinde răzvrătirea*. Căci Legea sinaitică, împreună cu toate comandamentele morale care
**N.r:* Răzvrătirea a început în Eden, nu pe Sinai.

au urmat, era un statut de robi. Un statut divin, dar un statut de robi.
Şi Israel, îngrozit de flăcări şi tunete fl acceptase...
Mai târziu, intuind că voinţa Divinităţii era alta, Moise, în clipe de intimitate cu Dumnezeu, îi ceru să-i descopere adevărata cale, în acest interesant dialog:
— TU aizis: Te cunosc pe nume şi ai căpătat trecere înaintea Mea... Acum dacă am căpătat trecere înaintea Ta arată-mi căile Tale...
—Voi merge eu însumi cu tine şi-ţi voi da odihnă... (Exod 33:12-14).
Chipul nu putea fi altul decât Isus.
Dar despre ce odihnă era vorba? A intrat Israel în această odihnă sub Moise, sub Iosua sau sub regii de mai târziu? (vezi Evrei 4:1 -11).
Căpetenia oştirii
După moartea lui Moise, *îngerul Domnului* a trecut poporul prin Iordan, în Ţara făgăduinţei, înainte de a începe lupta cu popoarele autohtone - osândite de Dumnezeu, Iosua, noul conducător al lui Israel, se afla singur în apropiere de cetatea Ierihon. Atunci a apărut în faţa lui *un om* necunoscut ***cu sabia scoasă din teacă, în mână*** **(Iosua 5:** 13 -15).

Iosua a înaintat cu îndrăzneală.
*—**Eşti dintre ai noştri sau dintre vrăjmaşii noştri?***
Răspunsul a fost:
—Nu. Ci sunt Căpetenia oştirii lui Dumnezeu... Iosua s-a aruncat cu faţa la pământ.
—Scoate-fi ***încălţămintea din picioare, căci locul pe care stai este sfânt!***
Cine era această *căpetenie?* Era un înger? Ar fi acceptat un înger închinarea lui Iosua şi i-ar fi cerut să-şi scoată încălţămintea din picioare? Cu toată certitudinea că nu. Ci un înger i-ar fi vorbit astfel:
—Fereşte-tedea^aceva!Eu sunt împreună lucrător ***cu tine şi cu fraţii tăi...*** *închină-te* ***lui*** *Dumnezeu!*
Aşa cum citim în Apocalipsa (vezi Apocalipsa 19:20; 22:9).
în faţa lui Iosua nu era un înger. Ci era Cineva căruia I se cuvenea închinarea. Era Isus. Şi în Isus era Tatăl.

Iosua şi-a scos degrabă încălţămintea.
(împăratul începea să apară înarmat în faţa tânărului Israel).
Dumnezeul-om venise să încredinţeze lui Iosua planul de luptă pentru cucerirea cetăţii Ierihon. Un plan care nu era după legile strategiei omeneşti. Căci începea un mare ciclu al bătăliilor credinţei. Un ciclu care era doar un palid început, doar un simbol. Iosua a dat în adevăr lupte prin credinţă. Dar **lupte *împotriva cărnii şi a sângelui*** (Efeseni 6: 12). Lupte în care sabia fizică vărsa totuşi sânge omenesc...
34
îngerul Domnului
Canaanul a fost cucerit - prin credinţă - şi Israel s-a bucurat de ţara rodnică pe care i-a hărăzit-o Domnul. însă, în anii care au urmat, israeliţii se depărtau adeseori de Dumnezeu, alunecând în idolatrie, şi pedeapsa divină nu întârzia Astfel, într-o vreme, Israel, din nou vinovat, tânjea sub braţul necruţător al amaleciţilor. Atunci poporul ales *a **strigat către Domnul.*** **Şi *îngerul Domnului, făcându-Şi apariţia sub un stejar de lângă Ofra,*** s-a adresat unui tânăr care bătea snopi de grâu într-un teasc: **—** ***Domnul este cu tine, viteazule!*** Era de data aceasta un înger? Cuvântul spune mai departe- ***Domnul S-a uitat la el şi i-a zis:***
—Du-te cu puterea aceasta pe care o ai şi *izbă*-***veşte-lpe Israel!***
Aşadar era din nou Isus. Ghedeon a adus Domnului, ca şi Avraam, carne friptă şi azimi. (Orice om credincios are în el o dorinţă copilărească de a da ceva lui Dumnezeu... Aşa cum dă copilul mic părinţilor săi câte o bucăţică din pâinea pe care ei au agonisit-o şi i-au dat-o). Iar bus, *fngerul-Dumnezeu* a acceptat ofranda. Dar nu a mai mâncat din bucatele aduse, aşa cum făcuse odinioară de dragul lui Avraam, ci le-a mistuit într-o flacără spirituală... Căci era timpul ca Israel să înveţe că Dumnezeu nu are trebuinţă de hrană ca un om.
Isus *S-a făcut nevăzut* dinaintea lui Ghedeon, iar în jurul taberei madianite a răsunat în curând
35

strigătul de luptă: ***Sabia Domnului şi-a lui Ghedeon!*** Sabia spirituală şi sabia fizică...
Minunat
Acelaşi *înger al Domnului* S-a arătat apoi nevestei lui Manoah, vestindu-i naşterea unui fiu (Samson).
— Un OM al lui Dumnezeu a venit la mine şi avea înfăţişarea unui ÎNGER al lui Dumnezeu, o înfăţişare înfricoşată. Nu l-am întrebat de unde este şi nici nu mi-a spus care-i este numele.
lax îngerul Domnului S-a arătat şi lui Manoah. Acesta nu ştia cine este.
— Tu ai vorbit femeii acesteia? **a întrebat** Manoah.
— Eu.
—Acum... ce va trebui să păzim cu privire la copil?
— ..Să nu guste din rodul viţei, să nu bea nici vin, nici altă băutură ameţitoare...
—îngăduie-mi să Te opresc şi să-Ţi pregătesc un ied...
— Chiar dacă M-ai opri, n-aş mânca din bucatele tale. Dar dacă vrei să aduci o ardere de tot, s-o aduci Domnului...
încă nedumerit, Manoah a întrebat:
— Care-Ţi este numele? Ca să-Ţi aducem slavă când se va împlini cuvântul Tău?
36
—De ce îmi ceri Numele? El este minunat...
Manoah a adus bucate şi le-a pus ca ofrandă **pe o stâncă. Atunci *îngerul S-a apropiat şi S-a suit înflăcăra altarului. Manoah şi soţia lui au căzut cu*** *faţa la pământ.* Solul ceresc a dispărut, iar cei doi soţi au înţeles că Acela care le apăruse nu era nici om, nici înger şi nu avea nevoie de hrană...

Isus şi David

în vremea profetului Samuel, poporul care *nu **făcea parte dintre popoarele lumii,*** **a fost ispitit de** dorinţa de a fl în rând cu lumea..., de a avea un rege *ca toate popoarele.* Totuşi, a lăsat lui Dumnezeu alegerea persoanei.

Dar, dintre toţi regii israeliţi aleşi de Dumnezeu sau de oameni, nici unul n-a fost atât de alipit de Dumnezeu ca David; pe nici unul nu 1-a caracterizat Dumnezeu drept un *om după inima Mea.*

David nu pornea niciodată la război fără a consulta mai întâi pe Domnul, *Căpetenia oştirii* ***— Să pornesc împotriva vrăjmaşilor? îi vei da în mâinile mele?***

David îl iubea pe Dumnezeu mai presus de **orice.** ***Te iubesc din inimă, Doamne...*** **scria David în psalmii săi.** ***Tu eşti singura mea fericire! Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă... pentru împăratul! Mi se satură sufletul ca de nişte bucate grase şi miezoase şi buzele mele Te laudă cu strigăte de***

bucurie, când mi-aduc aminte de Tine în aşternutul meu şi când mă gândesc la Tine în timpul privegherilor mele. Când mă trezesc sunt tot cu Tine... **David** ***juca din răsputeri înaintea Domnului.*** **El**

a făcut consistente pregătiri pentru construirea Templului. A acumulat mari cantităţi de aur, argint, aramă, fler, lemn de cedru, blocuri de piatră, blocuri de marmură albă şi un mare număr de pietre scumpe. A întocmit, după revelaţii, planul construcţiilor şi modelele ornamentelor şi ale uneltelor de cult. Deşi om al Vechiului Legământ, David, prin dragostea lui, trăia deasupra Legii. (De aceea nu i s-a considerat ca păcat faptul că a mâncat din ***pâinile pentru punere înaintea Domnului,*** **la care nu** aveau drept decât preoţii. Şi de aceea, Dumnezeu i-a iertat păcatul faţă de Urie hetitul, îndată ce 1-a recunoscut, măcar că după Lege nu putea fi iertat, chiar dacă ar fi adus jertfe). Deşi nu avea decât legământul robiei, David trăia ca fiu.

Se pare că Dumnezeul-om nu i S-a arătat niciodată lui David. Dar ISUS TRĂIA ÎN DAVID. Astfel încât, în afară de zilele de eclipsare, (căci prezenţa lui Isus nu sileşte) gândurile Dumnezeului-om se contopeau cu gândurile lui David şi se cristalizau în psalmi; acţiunile lui David materializau râvna lui Isus şi deveneau simboluri profetice astfel: non-agresivitatea lui David faţă de Saul, vrăjmaşul său, fost *unsul Domnului* (ISUS-MESIA **va spune:** ***Faceţi bine celor ce vă urăsc!);*** **aşteptarea** unei adeziuni nesilite sub steagul regalităţii

davidice (ISUS-MESIA va spune: *Iată, Eu stau la uşă şi bat...);* atitudinea lui David faţă de Absalom

(p atitudinea lui David faţă de fiii Ţeruei, generalii săi, oameni plini de un zel firesc, străin de intenţiile **Divinităţii** ***(Fiul omului va despărţi... oile de capre...),*** **etc.**

(Odată David aştepta lângă o pădurice de duzi. Domnul îi dăduse un semn. Şi deodată David a auzit un vuiet de paşi pe deasupra duzilor... Trecea Isus cu o armată de îngeri ca să lupte împreună cu David împotriva filistenilor...

Isus în luptă sângeroasă? Era o realitate istorică, dar, în acelaşi timp, un simbol).

David a realizat, îti Vechiul Legământ, idealul intimităţii, al contopirii cu Isus. De aceea, el a şi fost ales ca să fie strămoşul trupesc al lui Isus-Mesia, Salvatorul întrupat din om. Şi, de aceea, cuvântul profetic îl numeşte pe Mesia, în mai multe locuri, **David:** ***Vor sluji Domnului Dumnezeului lor şi regelui lor David, pe care U voi scula*** **(Ieremia 30:9).** ***L-am pus martor*** **(pe David)** ***pe lângă popoare, cap şi stăpân al popoarelor*** **(Isaia 55: 3 - 4).** ***Eu, Domnul voi fi Dumnezeul lor şi robul Meu, David, va fi rege*** *în mijlocul lor* (Ezechiel 34:24; 37:24).

.

în susurul blând...

Ilie, puternicul profet de după David, se retrăsese cândva într-o peşteră pe muntele Horeb. Şi Dumnezeul-om a venit la el şi în calitate *deprieten,* şi în calitate de *Căpetenie.*

— Ce faci tu aici, Hie?...

—Am fast plin de râvnă pentiu Domnul Dumnezeul oştirilor. Căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat pe altarele Tale şi au ucis cu sabia peprorocii Tăi; am rămas numai eu singur şi ei caută să-mi ia viaţa.

—Ieşi şi stai pe munte înaintea Domnului.

Atunci puteri divine s-au manifestat şi au trecut în chip ciudat prin faţa peşterii. *înaintea Domnului a trecut un vânt puternic şi răscolitor, care despica munţii şi sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. După vânt a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. După cutremur a venit un foc. Domnul nu era în foc. După foc a venit un susur blând şi subţire... Când l-a auzit Hie, şi-a acoperit faţa cu mantaua, a ieşit şi a stat la gura peşterii.*

—Ce faci aici, Bie? i-a vorbit din nou Dumnezeul-om.

El Se apropiase de Ilie, dar nu în vânt, nu în cutremur, nu în foc, ci în *susurul blând şi subţire,* ca să-1 înveţe pe Israel că Dumnezeu are nenumărate puteri de a nimici sau de a înfricoşa. Dar

Dumnezeu nu vrea nici nimicirea, nici frica, ci adeziunea liberă, fericită.

Acolo, în faţa peşterii, marele profet a fost mângâiat de prezenţa Prietenului său, dar totodată a primit şi importante sarcini de la Comandantul său, de la Isus, *Căpetenia oştirii lui Dumnezeu.*

în Babilon

Era în timpul captivităţii asiriene. Trecuseră trei secole de la Ilie.

Trei tineri iudei care călcaseră ordinul dat de Nebucadneţar, refuzând să se închine *chipului său de aur,* au fost aduşi înaintea împăratului.

—E adevărat oare, Şadrac, Meşac, şiAbed-Nego, că voi nu vă închinaţi zeilor mei şi nu văproşterneţi în faţa chipului de aur? Dacă nu văproşterneţi, veţi fi aruncaţi imediat în cuptorul încins! Şi care va fi dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?

— Nu e nevoie să răspundem noi la acestea. Dumnezeul nostru, Acela Căruia ne închinăm noi, poate să ne scoată din cuptorul încins şi din mâna ta, împărate! Şi chiar dacă nu ne va scoate, să ştii, împărate, că noi nu ne vom închina zeilor tăi şi nu ne vom prosterne în faţa chipului de aur înălţat de tine!

în faţa lui Nebucadneţar şi a dregătorilor săi, cei trei recalcitranţi au fost aruncaţi în cuptorul

41

încins. în mânia sa, monarhul poruncise să se încălzească cuptorul de şapte ori mai mult ca de obicei. Călăii au fost mistuiţi de dogoare. Atunci Nebucadneţar s-a sculat în picioare îngrozit:

— N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legaţi?

—Negreşit, împărate!....

—Atunci cum văd eu PATRU OAMENI umblând liberi şi neatinşi în mijlocul focului?... Iar chipul celui de-al patrulea e asemenea unui FIU DE DUMNEZEU...

Fără a aştepta un răspuns, împăratul s-a apropiat de cuptor şi a strigat:

— Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, slujitori ai Dumnezeului Celui Preaînalt, ieşiţi

afară şi veniţi încoace!
Şi a adăugat:
— ..strice om, din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi de rău pe Dumnezeul lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, va fi făcut bucăţi şi casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este niciun alt dumnezeu, care să poată izbăvi ca El.
FIUL DE DUMEZEU, cel de-al patrulea *om* din **cuptorul încins,** ***dăduse lui Israel prima lecţie*** **despre** mărturia credinţei active, luptătoare. Mai târziu, El va spune pentru tot poporul credinţei: *Acolo* ***unde sunt doi sau trei adunaţi pentru Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor....***
42
în viziuni de glorie
Tot în acel timp al robiei, profetul Ezechiel a văzut într-o zi un nor gros şi un nimb de foc care urcau pe cer, în timp ce pe pământ sufla un vânt năprasnic. El vedea o lumină de o frumuseţe nepământească, în centrul căreia era ceva ca un metal incandescent. în feeria acelei scânteieri, Ezechiel distingea nişte fiinţe cu aspect în parte îngeresc şi în parte animalic, printre care *ceva* ***ca nişte făclii umbla încoace şi încolo.*** **Aceste** fiinţe erau însoţite de nişte roţi ca de hrisolit şi **de nişte obezi** ***de o înălţime înspăimântătoare*** **şi** ***pline de ochi de jur împrejur. Spiritul acelor fiinţe*** *era în roţi.*
Deasupra lor era o *rakia,* o tărie, o întindere a cerului care părea un imens diamant. Deasupra tăriei strălucitoare era ceva ca un scaun de domnie. Iar pe scaunul de domnie, culminând întreaga viziune, se vedea *UN OM...* Dar nu un om obişniut, ci un om de foc, o fiinţă de lumină spirituală...
De patru ori L-a văzut Ezechiel pe acest *om* în gloria Lui. Fără a-I cunoaşte numele, el înţelegea că era un chip al Divinităţii. Şi El era, într-adevăr, Dumnezeul cu chip de om care apărea din ce în ce mai mult în glorie şi în spirit. El îşi manifesta tot mai mult autoritatea de *Căpetenie a oştirii,* dorind totodată, cel puţin în[1] egală măsură, prietenia şi intimitatea cu oamenii.
43

(La gloria lui Isus meditäm fiecare după propriul univers sufletesc. O tânără visătoare îşi imaginează nori de mătase peste păduri de aur, sau curcubee de pietre scumpe peste valuri cu spumă de dantelă străvezie... Un pictor vede topiri de culori luminoase, construcţii din simboluri feerice. Dar *gloria Domnului* îi apărea lui Ezechiel ca nişte revărsări de foc în care se vedeau fiinţe şi lucruri ciudate care aici vorbeau, aici se mişcau vâjâind *ca vuietul unor ape mari.* Căci aceste *lucruri pregătite de Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc* sunt splendori care încă *la inima omului nu s-au suit,* pentru că omul nu le poate înţelege).
Spre sfârşitul anilor captivităţii babiloniene, în *al treilea an al lui Cirus,* acelaşi om de foc S-a arătat profetului Daniel. *Un om îmbrăcat în haine de in şi cu mijlocul încins cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul Său părea de hrisolit,faţa fi strălucea ca fulgerul şi ochii Lui erau ca nişte flăcări. Braţele şi picioarele păreau de aramă înroşită în foc. Iar răsunetul glasului Său era ca vuietul unei mari mulţimi.*
Copleşit de emoţie, Daniel a căzut leşinat Dar *omul* din vedenie 1-a ridicat şi 1-a aşezat pe genunchi şi pe mâini, vorbindu-i apoi cu bunătate:
— Daniel, om preaiubit... nu te teme de nimic... am venit să te înştiinţez despre cele ce se vor întâmpla poporului tău în vremurile de pe urmă...
44
(Acelaşi om Se va arăta, după multă vreme, apostolului Ioan, în insula Patmos. *Cineva asemănător cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare şi*

încins la piept cu un brâu de aur. Capul şi părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada, ochii ca para focului, picioarele ca arama incandescentă, înroşită într-un cuptor, iar glasul ca vuietul unor ape mari... Eu sunt Alfa şi Omega... începutul şi sfârşitul., am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor...)
V-am iubit...
Mai bine de douăsprezece secole, Dumnezeul-om, chipul şi Cuvântul Divinităţii, S-a adresat lui Israel prin profeţi, anunţând, cu numeroase detalii, o venire a Sa ca FIU AL OMULUI, ca MESIA, ca Uns şi împuternicit suprem al Tatălui ceresc, ca Mijlocitor ce Se va întrupa în casa lui David. Venirea aceasta era astfel jalonată pe harta viitorului prin profeţii precise (simbolice sau concrete) şi care nu puteau fi realizate de nici un om, oricât de genial ar fi fost, deoarece era vorba, între altele, şi de anumite evenimente cu un larg caracter istoric, care trebuiau să se împlinească înainte şi după Mesia.
Iar cele din urmă cuvinte din toată această vreme de pregătire au fost acestea:
V-am iubit... zice Domnul. Şi voi ziceţi'. «Cu ce ne-ai iubit?»

Un fiu cinsteşte pe tatăl său şi o slugă pe stăpânul său.Dacăsunt Tată, unde-i cinstea care Mi se cuvine? Şi, dacă sunt Stăpân, unde-i teama de Mine?...
Iată, voi trimite pe solul Meu. El va pregăti calea înaintea Mea. Şi îndată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutaţi, Solul legământului pe care-L doriţi. Da, va veni! Dar cine va putea să sufere ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? ...Mă voi apropia de voi pentru judecată...
întoarceţi-vă la Mine şi Mă voi întoarce şi Eu la voi... Căci iată vine ZIUA DOMNULUI încinsă ca un cuptor. Toţi cei trufaşi şi toţi cei răi vor fi ca miriştea; ziua care va veni îi va arde... Dar pentru voi care vă temeţi de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii şi tămăduirea va fi sub aripile Lui...
Iată, vă voi trimite pe profetul Uie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima Părinţilor,* inima Divinităţii (Elohim),** *spre copii,* **spre Israel,** ***şi inima copiilor spre Părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să *lovesc* ***ţara*** *cu blestem* (Maleahi **1:**2,6; 3:1,5,7; 4: 1,2,5).
ZIUA DOMNULUI
Şi iată, la vremea hotărâtă *CUVÂNTUL S-afăcut* ***TRUP şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit gloria Lui, o glorie ca a unui Fiu născut din Tatăl într-un chip unic.***
Cronologie
Biografiile marilor oameni au zăbovit uneori destul de mult asupra datelor cronologice. Nouă, creştinilor, nu ni se recomandă să-L cunoaştem pe Isus ***în felul lumii*** (2 Corinteni 5:17). Totuşi unele consideraţii istorice poate că sunt utile.
Care este data naşterii lui Mesia, Solul legământului, Salvatorul? Este ea 25 decembrie din anul unu al erei creştine?
După cum se ştie, în secolul al V-lea al erei noastre, călugărul Denys cel Mic a apreciat că anul întrupării pământeşti a Dumnezeului-om ar fi fost

al 753-lea an al cronologiei romane. Gât despre ziua de 25 decembrie, ea a fost aleasă pentru a se înlocui vechea sărbătoare păgână *sol invictus,* sărbătoarea luminii care îşi începe ciclul în acea zi, simbolul fiind, de altfel, potrivit.
Dar Evanghelia afirmă că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat ca Mesia nu în anul 753 *ab urbe condita,* ci *în zilele lui Irod,* care a murit cu patru ani înainte de această dată. Pe lângă aceasta, trebuiesă ţinem seama că a fost încă o sumă de evenimente care s-au

petrecut de la naşterea Pruncului aşteptat şi până la moartea lui Irod: circumcizia, prezentarea la Templu, venirea magilor (plauzibil după ce s-a risipit senzaţia stârnită de întâmpinarea Pruncului în Templu), şi, în sfârşit, călătoria şi şederea în Egipt (după ApocaUpsa 12:6, unde timpul profeţiei este şi literal, s-ar părea că sfânta familie a trebuit să stea în refugiu trei ani şi jumătate). Toate acestea ne pot conduce spre anul 7 sau chiar spre începutul anului 8 al erei anterioare.
E adevărat că în Evanghelia doctorului Luca citim: *bus avea vreo treizeci de ani când a început să înveţe poporul* Dar evanghelistul Ioan, martor direct, redă o replică a unor iudei în dispută cu Mesia: *N-ai tuci cincizeci de ani şi ai văzut pe Avraam?* (Ioan 8:57). Dacă Isus-Mesia ar fi avut atunci doar 29, 30 sau 31 de ani, iudeii, în sprijinul contestării lor, I-ar fi spus: *N-ai nici 35 de ani!* Sau, cel mult: *N-ai nici 40 de ani!* Şi nu: *N-ai nici 50 de ani!,* cum i-au spus.
Consider că e bine ca cercetătorii creştini să ţină seama şi de următorul fapt:

Sundar Sing, apostolul indian, primise revelaţia că va părăsi pământul la vârsta la care 1-a părăsit cu trupul Salvatorul nostru. în consecinţă, Sundar Sing s-a pregătit pentru cel de-al 32-lea an al vieţii sale. Dar a fost pentru prima oară dezamăgit.. Iată însă că, după şapte ani, el a plecat spre Tibet, anunţân-du-şi prietenii că nu se mai întoarce. Neprimindu-se nici o veste, au fost sesizate autorităţile tibetane, dar toate cercetările au rămas fără rezultat Ori Sundar Sing s-a născut la 3 septembrie 1889 şi a plecat spre Tibet pe la 18 aprilie 1929, scriind o scrisoare prietenilor săi cu un salut: Faptele Apostolilor 20:22-25, ceea ce înseamnă că el a părăsit pământul pe la vârsta de 39 spre 40 de ani.
Fiu al omului...
Suntem înconjuraţi de taine. Totul ne arată *prezenţa unui Dumnezeu care Se ascunde,* cum nota Blaise Pascal, a unui Dumnezeu care Se ascunde ca noi să-L căutăm bâjbâind. Ce putem şti acum despre taina unirii celor două naturi ale Dumnezeului-om? Despre clipa încarnării? Despre starea de conştientă de Sine a Pruncului binecuvântat, a Celui întrupat din propria Sa zidire, a Aceluia prin care Dumnezeu privea pământul cu ochi de pământ?...
Ştim, însă, că Omul ceresc care Se arătase lui Adam, lui Avraam, lui Iacov, lui Moise, acel *iş* misterios care apărea şi dispărea, venea acum într-un

trup care putea fi văzut de oricine, deosebit de al nostru doar prin absoluta curăţie, venea ca Cineva care *locuia printre noi...* Dumnezeul fără nume avea acum un nume. Era acum un Om în deplină condiţie a umanităţii, cu o identitate omenească precisă, vlăstar al unei familii, cetăţean al unui oraş, membru al unei comunităţi religioase, părtaş al unei bresle.
Astfel, Dumnezeu îşi împlinea făgăduinţa pe care Moise, profetul primului Legământ, o făcuse lui Israel din împuternicirea Tatălui *cetesc:* ***Domnul Dumnezeul tău,*** **spusese Moise,** ***îţi va ridica din mijlocul tău, DINTRE FRAŢII TAI, un profet CA MINE. Să ascultaţi de EU***
Isus venea acum ca un nou Moise, ca un nou profet mijlocitor al unui Legământ. Dar nu ca mijlocitor al unui statut de robi, ci al unui Legământ de înfiere. De aceea El venea acum fără a fi însoţit de cutremure, de foc, de fum şi de sunete de trâmbiţă. El nu vorbea acum cu glasul tunător cu care rostise porunci de pe culmea muntelui Sinai, ci cu glasul duios al unui tânăr care dorea să câştige în simplitate, dar în adevăr, inima iubitei lui.

(După cât ne este îngăduit să înţelegem, dragostea e problema cea mai delicată, chiar şi pentru Dumnezeu).
Isus venea ca un frate mai mare, întors după o îndelungată absenţă, lăsându-Se cercetat cu precauţie, privit cu scepticism de fraţii săi mai mici, ba încă încurajându-i la aceasta; căci Isus a zis: *Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat.*

50
Nu este El fiul tâmplarului? se zicea despreIsus. ***Nu este Măria mama Lui? Şi Iacov, Iosif, Simon şi Iuda nu sunt ei fraţii Lui? Şi surorile Lui nu sunt toate printre noi? Atunci de unde are El toate lucrurile acestea ? Cum dar zice El: Eu M-am coborât din cer?***
Isus venea într-un trup ca al nostru ca să ne fie un exemplu şi o îmbărbătare. Isus venea într-un trup care trebuia să sufere, căci în chivotul pieptului Său era dragostea Tatălui ceresc.
în vremea lui Octavian August...
Călcând în picioare principialitatea republicană, deşi păstrând unele aparenţe democratice, Octavian August, după ce pusese mâna pe toate frâiele Imperiului Roman, nemulţumit de a fi numai monarhul absolut, de facto, al marelui imperiu, începuse să emită pretenţia de a fi divinizat, *acceptând* şi apoi oficializând (mai ales în provincii) cultul imperial, zeificarea, cu altare, statui, sărbători.
Aceasta era starea de lucruri în momentul când, în satul Betleem se năştea un prunc într-un staul, printre vite, un prunc care a fost apoi înscris în registrele lui Octavian-dumnezeu ca simplu supus.
Şi astfel, când omul s-a înălţat până la a se da drept dumnezeu, Dumnezeu a coborât din cer şi S-a făcut om...
51

Jertfa fecioarei sfinte

Dragostea părinţilor pentru copii e un altar pe care s-au adus numeroase jertfe. Dar altarul dragostei dintre un tânăr şi o tânără a fost totdeauna şi mai însângerat, mai plin de victime.
E greu de apreciat cine a suferit mai mult în încercare: Avraam sau sfânta fecioară Măria?
Măria şi Iosif se iubeau. Cine a cunoscut dragostea dintre tinerii creştini cu adevărat credincioşi, înţelege că între Iosif şi Măria a fost cea mai frumoasă iubire dintre un tânăr şi o tânără din toate timpurile şi din toate ţinuturile acestui pământ. Adam şi Eva, Avraam şi Sărai, Isaac şi Rebeca, Iacov şi Rahela, nu se iubiseră ca ei. Căci era o dragoste dintre un urmaş sfânt al lui David, dintre un bărbat, căruia i se arătau îngeri, şi o fecioară binecuvântată între toate femeile pământului şi aleasă pentru a fi *maică a Domnului*
Câmpiile însorite ale Galileii şi vestitele flori ale Nazaretului nu erau îndeajuns de frumoase pentru a saluta iubirea lor. Dar florile gândurilor şi simţirii lor, crinii albi ai convorbirilor lor sfinte, împodobeau pământul pentru îngeri.
Şi, într-o zi, un sol ceresc, un înger care cu cinci secole înainte se arătase profetului Daniel, a apărut pe neaşteptate în faţa Manei, adresându-i-se cu aceste cuvinte:
— ***Plecăciune, ţie, căreia ţi s-a făcut mare har! Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între*** *femei!*
52
Măria a fost adânc tulburată. Dar nu atât de înfăţişarea îngerului, cât de cuvintele lui. Căci ele vesteau o binevântare prea mare. Şi Mana, în smerenia ei adevărată, nu-şi putea da seama de ce i se acorda atâta har... De aceea ea s-a cutremurat gân-dindu-se:

Oare nu e o amăgire?
— *Nu te teme, Măria!* a vorbit din nou îngerul. ***Căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu! Şi iată că vei rămânea însărcinată şi vei naşte, un fiu căruia îi vei pune numele IEŞil (ISUS)... El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Preaînalt. Şi Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împăraţi peste casa lui Iacov în veci. Şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit...***
Ce mesaj glorios! Ce bucurie ameţitoare! Să fie aleasă tocmai ea pentru a aduce în această lume pe Mesia!... Câteva secunde un rai de fericire i-a umplut inima. Dar îndată, vai..., ce fiori de gheaţă!..., gândul a zburat la Iosif... la logodnicul ei, la dragostea lor frumoasă... cum n-a mai fost nici una...
—Cum se va face lucrul *acesta?* a îhdr ăznit Măria să întrebe în şoaptă,/findcâ *eu nu ştiu de bărbat.*
în această întrebare nu era nici umbră de îndoială. Ci numai o dureroasă usturime a inimii. Căci îi răsărise în minte chipul duios, sfânt, încrezător, al lui Iosif...
Răspunsul a fost acesta:
—Duhul Sfânt Se va coborî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va învălui De aceea Sfântul care Se va naşte din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu.

Ce taină! Ce cutremurătoare măreţie! Acesta era semnul *pecetluit* (vezi baia 8:16) în cartea lui **Isaia:** ***Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naşte un fiu, şi-i va pune numele*** **Emanuel (Dumnezeu** este cu noi!) (Isaia 7:14).
Dar lui Iosif... lui Iosif cum îi va putea spune adevărul? Se putea cere cuiva, chiar unui om atât de bun ca Iosif, să creadă o mărturie care putea trece drept o încercare de a acoperi păcatul? Putea să-i spună că ea a acceptat să fie fecioara născătoare din vechea profeţie? Nu. Era prea mult. Dar cum? Să se opună mesajului dumnezeiesc? Dumnezeu voia acum să-Şi împlinească făgăduinţele Lui faţă de Israel. Mesia trebuia să apară *dintre fraţii săi.* Putea ea să privească fericirea poporului ales ca ceva de mai puţină însemnătate decât propria ei fericire? E drept că nu era uşor să renunţe la Iosif, la visul ei de fericire, în care cerul învăluia pământul, să accepte să pornească pe o cale pe care va fi dispreţuită de toţi, de toţi... poate chiar şi de Iosif... chiar şi de Iosif... Dar totuşi nu putea trece peste iubirea Tatălui ceresc.
— *Iată...* a murmurat fecioara, *sunt roaba* ***Domnului. Facă-mi-se după cuvintele tale...***
După câteva zile, Măria a plecat de acasă spre munţi... spre munţii Iudeii... a plecat ca fiica lui Iefta... a plecat să caute alin la singura fiinţă căreia i se putea destăinui şi lângă care îşi putea usca lacrimile, la bătrâna Elisabeta, verişoara ei, soţia preotului Zaharia. Fericirea dragostei ei pentru Iosif fusese adusă ca jertfă, ca ardere de tot...

Iar Iosif, rămas o vreme în nedumerire, a primit în cele din urmă o înştiinţare calomnioasă. Inima lui sfântă a fost sfâşiată. Dar el a căutat să ascundă cele auzite, pentru ca Măria să nu aibă de suferit, să nu fie umilită de toţi sau chiar ucisă cu pietre. Căci era cu putinţă. Iosif ar fi iertat-o... Dar asta însemna să treacă peste legile lui Dumnezeu, să înfrunte pe Cel Preaînalt. Iosif era zdrobit.
Şi atunci, ca odinioară pe muntele Moria, pe culmea Iahve-iire, Dumnezeu a intervenit. Un înger s-a arătat în vis lui Iosif, zicându-i: *Iosife, fiul luiDavid, nu te teme să iei la tine pe Mana, logodnica ta, căci ceea ce a fost conceput tn ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un fiu şi-I vei pune numele EŞtlA (SALVATOR) pentru că El va salva poporul Său din păcatele sale.*
Aceasta a fost marea jertfă a fecioarei Măria. Dintre toate femeile din lume, niciuna nu a avut mai mult de jertfit. (Şi totuşi la această deosebită încercare s-a adăugat şi *sabia care i-a străpuns sufletul,* durerea crucificării Fiului ei tainic).

De aceea *toate naţiunile o vor numi fericită,* aşa cum însuşi Duhul lui Dumnezeu a vestit prin buzele sfinte care spuseseră îngerului: *Facă-mi-se după cuvintele tale…*
55
Zaharia
Mai înainte de a fi arătat Mariei, îngerul Gabriel a apărut bătrânului preot Zaharia,pe când acesta presăra tămâie pe altarul de aur din faţa *Locului preasfânt.* îngerul a fost văzut la dreapta altarului, ca semn că aducea un răspuns pozitiv la rugăciunile lui Zaharia şi la toate rugăciunile lui Israel.
— Nu te teme, Zaharia! Rugăciunea ta a fost ascultată. Elisabeta, sofia ta, îţi va naşte un Jiu, căruia îi vei pune numele Ioan... El va merge înaintea lui DUMNEZEU, în spiritul şi puterea lui Ilie, ca să pregătească poporul pentru Domnul...
Zaharia a pus atunci o întrebare, care, în aparenţă, era asemănătoare cu întrebarea Măriei:
— Din ce voi cunoaşte acest lucru? Fiindcă eu sunt bătrân şi sofia mea e înaintată în vârstă.
Dar cu totul altul era sensul întrebării. Măria a crezut pe deplin în puterea Divinităţii. Zaharia n-a crezut. Zaharia ar fî putut crede, dacă ar fi fost tânăr; căci el putea crede în puterea lui Dumnezeu de a descoperi viitorul. Putea crede că se va ridica **un mare profet în curând, *în spiritul şi puterea lui Ilie.*** Dar nu putea crede în naşterea minunată vestită de înger.
— *Acum vei fi mut,* a răspuns trimisul lui **Dumnezeu, pâna *în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor!***
56
Măria a crezut totui. Zaharia nu. Măria a fost **felicitată prin Duhul: *Ferice de aceea care a crezut!*** Zaharia a fost pedepsit. A rămas mut. Cât despre profeţie, ea s-a împlinit la vremea ei, căci era o făgăduinţă, un dar necondiţionat de credinţa sau necredinţa aceluia căruia i se adresa.
Apoi Elisabeta a rămas însărcinată. A născut. Şi a venit ziua circumciziei. Dar Zaharia continua totuşi să fie mut. Abia în clipa când a scris pe o ***tăbliţă: Numele lui e Ioan,* abia atunci când s-au** împlinit TOATE cuvintele necrezute din profeţia îngerului, şi nu înainte, abia atunci i s-a dezlegat în sfârşit limba care amuţise şi Zaharia a glorificat pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui, pentru puterea Lui şi, poate, şi pentru... precizia Lui.
Ieşti...
IEŞU! ISUS! MÂNTUITORUL! Numele Dumnezeului-om în trup pământesc... Numele adus prin mesaj îngeresc... Numele-sinteză al Bibliei.. De aproape două mii de ani, acesta e numele cel mai rostit de fiecare generaţie. Numele cel mai iubit şi cel mai duşmănit...
IEŞU e sinteza tuturor celorlalte nume prin care Dumnezeul Fiu *al omului* era anunţat: SILO, EMANUEL (Dumnezeu este cu noi), MINUNAT, ÎNŢELEPCIUNE, DUMNEZEU, PUTERE,
57
PĂRINTE AL VEŞNICIEI, ÎMPĂRAT, PACE, ODRASLA, VLĂSTARUL LUI ISAI, DOMNUL, NEPRIHĂNDIEA NOASTRĂ.
îi vei pune numele Ieşit! a spus îngerul Gabriel fecioarei Mana. *îi vei pune numele Ieşu!* a repetat îngerul în vis lui Iosif. Casa lui David primea marea veste bună. Dar Ieşu nu venea numai pentru Israel, ci şi pentru toate celelalte popoare. De aceea nici acestea nu au fost lipsite de un mesaj.
In adevăr, aşa cum se ştie, cu câteva decenii înainte de naşterea Mântuitorului, poetul Publius Vigilius Maro a citat în *Bucolice* o profeţie sibilină care făcuse vâlvă. E vorba

de o profeţie mesianică a Sibilei din oraşul Cumae (colonie greacă din Italia), pe care marele poet a citat-o în Bucolica a IV-a. (Intenţia şi comentariile lui Vîrgiliu sunt de alt ordin). Iată citatul: *Atunri* [illegible]

Bucolica IV; versurile 324 - 331 *(în* ediţiile pe care nu le-au omis)

O profeţie pentru... prieteni... Dar nu pentru prietenii lui Isus, ci pentru/?rieterai *necredinţei A* fost ea un mesaj veritabil?

Numele evreiesc **IEŞU,** devenit IESUS în limba latină, este de căutat aici în forma sa grecească (limba greacă fiind limba originală a acestei profeţii şi limba universală a Imperiului Roman). Ori, echivalentul lui **IEŞU** în vechea greacă e IESOYS*. Şi Iesoys are patru vocale (I, E, O, Y), o *consoană care se repetă* (S) şi valoarea cifrică totală, *numărul întreg,* 888.

***Un prunc într-o** iesle...*

După o călătorie care nu a fost uşoară, mai ales pentru Măria, tinerii soţi au ajuns la Betleem, pentru recensământ, în puterea nopţii. Este de înţeles că ei aveau rude în Betleem, urmaşi ai casei da-vidice. Dar Iosif, om de înalt bun simţ, n-a vrut să-şi stingherească rudele noaptea. De aceea, soţii s-au dus de-a dreptul la han.

Acolo, însă, toate paturile erau ocupate. A încercat Iosif să roage pe cineva să-şi jertfească odihna, cedându-şi patul Măriei, căreia îi veniseră durerile naşterii? E mai uşor de crezut că cineva s-a oferit singur. Iar acel cineva nu putea să fie

***N.a:* valoare cifrică.**

altul decât cel mai umil: grăjdarul care îngrijea de animalele cu care veneau, în călătoria lor, oaspeţii. El va fi cedat culcuşul său, pe care-1 avea într-un ungher al grajdului. Şi jertfa lui n-a înregistrat-o nici o cronică. O vom căuta odată în Cartea Vieţii. Şi astfel, Pruncul Isus, întrupare pământească **a Dumnezeului-om *prin care au fost create toate** lucrurile,* venind pe lume într-un grajd, şi aceasta nu fără sacrificii, ne-a şi dat tuturor prima Sa lecţie: exemplul smereniei.

...Şi cei care-L întâmpină

Oricât de smerită, venirea Pruncului sfânt în lume a fost întâmpinată totuşi într-un chip unic.

Din partea poporului ales, în locul păstorilor spirituali, au venit câţiva păstori de oi. Din partea preoţiei mondiale, şi-au adus adoraţia şi ofrandele lor *magii din răsărit,* nişte preoţi dezrădăcinaţi. Din partea profeţilor au adus un salut, prin Duhul, profeţii Simeon şi Ana Din partea Luminii, a fost trimisă, în întâmpinarea Soarelui care răsărea, o stea spirituală, un astru care nu aparţinea orbitei cereşti. Din partea regilor lumii, a fost adus Regelui etern *salutul de sânge* al lui Irod. Din partea întunericului, a alergat în întâmpinare Satan însuşi, gata *să înghită pruncul,* după cum ne descoperă Apocalipsa.

S-a mai născut oare cineva - rege, pontif, cărturar, erou - care să fi avut astfel de întâmpinători la naşterea sa?

Nimic pentru El...

Al cui a fost Isus-Mesia?

Timp de patruzeci de zile după naşterea Sa din fecioară, Isus a fost încă al Tatălui Său ceresc, după **cum era scris: *Orice întâi naScut al copiilor lui Israel** este al Domnului* (Numeri 8:17), şi altele. După patruzeci de zile, Iosif şi Mana L-au răscumpărat cu

cinci sicii, în virtutea Legii, care prevedea: *Să **laşi să se răscumpere întâiul născut al omului cu cinci** sicii de argint* (Numeri 18: 16). Isus a aparţinut, astfel, părinţilor Săi pământeşti până la începutul propovăduirii Sale. Atunci El S-a dăruit lui Israel, aşa cum fusese promis prin profetul Isaia: *NISE **VA DA un Fiu şi domnia va fi pe umărul Lui*** **(Isaia** 9: 6). După încheierea misiunii către Israel, Isus-Mesia a trebuit să treacă în proprietatea exclusivă a clerului israelit, care L-a cumpărat cu treizeci de sicii, după cuvântul profetic din cartea lui Zaharia: ***îmi vor cântări ca plată treizeci de sicii de argint*** (Zaharia 11:12). Clerul l-a încredinţat fără plată, străinilor idolatri, adică lumii întregi, după cum **însuşi Isus anunţase:** ***Atât de mult a iubit Dumnezeu LUMEA încât A DAT pe singurul său Fiu...***

Ce I-a aparţinut lui Isus-Mesia? Pe cruce, după ce a dat totul tuturor şi nu-I mai rămăsese altceva decât duhul, Isus-Mesia l-a încredinţat şi pe acesta Tatălui ceresc, zicând: *Tată, în mâinile Tale îmi **încredinţez duhul.***

Astfel s-a împlinit cuvântul profetic din cartea **lui Daniel:** ***Unsul va muri de moarte năprasnică şi***

61*NIMIC (nu va mai fi al) Lui* (Daniel 9:26). Isus a lăsat tronul Ierusalimului lui Pilat deşi era al Său *(Iată Regele Tău vine!),* a lăsat slujba şi onoarea de Mare Preot lui Caiafa deşi El *exaPreotîn veac după rânduiala lui Melhisedec.*

Şi El creştea... şi le era supus...

Isus-Mesia a crescut între fraţii Săi...

El era un fiu supus, măcar că era Părintele părinţilor Săi. Cu Ibra în mână, cu sulurile sfinte care îl proslăveau în fiecare pericopă, stând smerit la picioarele educatorilor Săi, El îi învăţa pe învăţătorii Săi supunerea.

Isus era supus Legii, cu toate că era Fiu din eternitate. Era supus *scaunului lui Moise,* cu toate că era *chezaşul unui legământ mai bun.* Era supus Templului, măcar că era *mai mare decât Templul.* Era supus împăratului Romei, măcar că era *împăratul împăraţilor.* Şi a rămas supus până la urmă, primind cu umilinţă sentinţa justiţiei omeneşti, măcar că *toată judecata fusese dată Fiului.*

Dar, mai presus de orice, Isus a fost supus, în dragoste, Tatălui Său ceresc, chiar dacă a trebuit să aducă jertfă nu un fiu preaiubit, ca Avraam, nu un logodnic drag, ca Măria, ci pe Sine însuşi, şi nu printr-o moarte obişnuită, ci strivit sub cea mai chinuitoare povară care a putut să existe vreodată.

MISIUNEA CĂTRE ISRAEL

Un glas răsuna pe ţărmurile Iordanului

Timp de două milenii, începând de la Avraam, Israel *îndurase greul şi zăduful zilei* El avusese de îndeplinit grele sarcini de supunere şi de credinţă: însângerata robie egipteană, peregrinarea prin pustie, campania de cucerire a Canaanului, pedepse, mărturii şi încercări, jugul celor patru mari imperii modiale (imperiul chaldeo-babilonian, imperiul medo-persan, imperiul grec al lui Alexandru şi al seleucizOor şi Imperiul Roman).

Prin furtuni şi prin arşiţă, Dumnezeu îşi strânsese recolta Lui (nu în grânarele cerului, ci în hrubele Locuinţei morţilor, până la ispăşirea păcatului omenirii). Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise, Iosua, David, Ilie, Elisei, Isaia şi atâţia alţi profeţi, împreună cu mii şi mii de suflete *care nu frigenun-chiaseră înaintea luiBaal,* aşteptau ziua *Domnului*

Lucrarea profetică era suspendată de la Maleahi, de aproape cinci sute de ani. în lipsa ei, învăţătorii lui Israel dezvoltaseră o lucrare raţională. Se înfiinţaseră sinagogi. Apăruseră mari personalităţi doctorale care îşi opuneau comentarii

ale Vechii Scripturi şi enunţau noi legi (lucrări care mai târziu au fost culese în Talmud).
Şi deodată câteva raze de lumină cerească au străpuns întunericul omenesc: erau preotul Zaharia şi Elisabeta, soţia lui, Iosif şi Măria, profeţii Simeon şi Ana, şi, într-un chip deosebit, Ioan Botezătorul. Aceştia erau zorii care vesteau răsăritul Soarelui.
în acest timp, în această licărire spirituală, Israel, cercetând vechile profeţii, înţelesese că venise, în sfârşit, vremea făgăduitului Mesia. în ceasurile de odihnă, în nopţile de veghe, în clipele de suspin duhovnicesc, bătrâni şi tineri, un Simon, un Ioan, un Natanael, un Lazăr, discutau cu aprindere despre semnele vremurilor, despre *Silo,* despre *Fiul lui David.* Ei ştiau bine că Mesia trebuia să fie un iudeu (vezi Geneza 49:8 -10; Psalmul 60:7; Mica 5:2), un urmaş al lui David (vezi 2 Samuel 7:12 -16; Psalmul 89: 35 - 37; Isaia 11; 1-10), născut în Betleem Efrata (vezi Mica 5: 2). Moise, David, Isaia, Mica, lăsaseră în cărţile lor revelaţii clar exprimate. Ei ştiau bine că Mesia trebuia să apară acum, deoarece iudeii nu mai aveau în mâinile lor nici sceptrul regal, nici toiagul puterii judecătoreşti, după cum fusese vestit în cartea Geneza: *Toiagul* ***de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni ŞUo, şi de El vor asculta popoarele*** **(Geneza 49:10). Ei ştiau** bine că era vremea Salvării, căci în cartea lui Daniel

era scris: ***Să ştii dar şi să înţelegi că de la edictul de rezidire a Ierusalimului şi până la Mesia, la Cărmuitorul, vor trece 483 de ani*** **(vezi Daniel 9:25 -** ***şapte septuri şi şaizeci şi două de septuri).*** **Calculând** (în ani biblici a 360 de zile) din anul 445 al acestui edict, cei care-L aşteptau pe Mesia aflau că era vremea ca El să-Şi înalţe, în sfârşit, sceptrul.
Astfel că tot mai multe suflete ajungeau la convingerea că Mesia era printre ei, deşi încă necunoscut. ***(El era în lume... între ai Său.. Şi lumea fusese creată prin El. Dar lumea nu-L cunoştea...).***
în această stare de spirit se manifestaseră primii doi falşi Mesia, Teuda şi Iuda galileeanul, ale căror acţiuni fuseseră înăbuşite în sânge. Impostura lor nu risipise totuşi speranţa mesianică. Tensiunea aşteptării creştea. Dar nimeni nu avea imaginea exactă a ceea ce trebuia să fie Mesia. Căci unele profeţii anunţau o venire în glorie, pentru a aduce iertare, izbăvire, fericire - şi asta strălucea mai mult în gândurile tuturor, iar alte profeţii vorbeau în chip ciudat despre suferinţe, despre batjocuri, despre moarte. Nimeni nu-şi putea imagina cum se vor acorda profeţiile gloriei cu profeţiile suferinţelor. **Se citea cu plăcere că** ***o stea va răsări din Iacov, un sceptru se va ridica din Israel,*** **că** ***Israel va întreprinde lucruri mari*** **(Numeri 24: 17 -18), că** Mesia va fi ***Lumina neamurilor*** (Isaia 49: 6), că **toate** ***ostroavele vor nădăjdui în Legea Lui*** **(Isaia 42:** 4), că, după cele patru imperii care înrobiseră pe **Israel,** ***va veni judecata,*** **după care,** ***domnia, auto-***

ritatea şi puterea tuturor imperiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se va da poporului sfinţilor Celui *Preaînalt* **(Daniel 7:26 - 27), că** ***Domnul va fi împărat peste tot pământul*** **(Zaharia 14: 19) şi că** ***El va nimici moartea pe vecie*** (Isaia 25:**8).**
Dar în sulurile profetice erau şi altfel de înştiinţări: *Mesia* ***va muri de moarte năprasnică*** **(Daniel 9: 26),** ***El va fi străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, chinuit şi asuprit, ca un miel pe care-l duci la măcelărie...*** **(Isaia 53).** ***Judecătorul lui Israel vafi lovit cu*** *nuiaua peste obraz* (Mica 5: 1). în Psalmul 22, Dumnezeul-om îşi zugrăvise prin David, anticipând cu un mileniu, tabloul suferinţelor Sale pe cruce: *Dumnezeule,* ***Dumnezeule,pentru*** *ceM-aipărăsit?...* ***Sunt un vierme, nu un om. Am ajuns***

de râsul oamenilor, în dispreţul poporului. Toţi cei ce Mă văd, îşi bat joc de Mine, strâmbă din buze, datină din cap şi zic: S-a încrezut în Domnul. Să-L salveze Domnul... că doar îl iubeşte!... Mi-au străpuns *mâinile şi picioarele. îşi* ***împart hainele Mele între ei şi aruncă sortii pentru cămaşa Mea...***

Totuşi, în inimile celor ce-L aşteptau pe Mesia, profeţiile suferinţelor erau cu totul eclipsate de profeţiile gloriei.

Şi acum era, în sfârşit, vremea lui Mesia. Era timpul prorocit Un glas răsuna pe ţărmurile Iordanului. Un om sfânt străbătea pustiile şi semipustiile Iudeii, vestind iminenta apariţie a Mântuitorului.

66

Pocăiţi-vă! Căci împărăţia Cerurilor e aproape! striga acest ultim profet al Vechiului Legământ. *Pocăiţi-vă! întoarceţi-vă la Tatăl şi El se va întoarce la voi! înrolaţi-vă sub steagul «Vlăstarului lui Isai», pentru marele război al dragostei, căci împărăţia cerurilor e aproape, vine cu putere* (cf. Matei 3:2).

Era noul Ilie, care pregătea descoperirea Regelui-Mesia, apariţia *Căpeteniei oştirii,* a marelui necunoscut pentru care fusese botezat poporul. O mare încordare pusese stăpânire pe suflete. Erau zile hotărâtoare.

Mesia

Şi, într-o zi, undeva pe ţărmul Iordanului, pe când Ioan boteza pe cei din urmă întorşi la Dumnezeu, a apărut un om, un om care cerea să fie botezat şi El. Era un om ca toţi ceilalţi. Dar El Se mai apropiase odată de Ioan, atunci pe când nici unul, nici altul nu vedeau încă lumina soarelui, iar mamele lor vorbeau între ele prin Duhul Sfânt... Ca şi atunci, Ioan a tresărit în Duhul.

—Eu am nevoie să fiu botezat de Tine şi Tu *vii* ***la mine?***

Dar abia în clipa botezului, Ioan a avut confirmarea categorică. Atunci i s-a arătat semnul despre care-i vorbise Dumnezeu: un porumbel a coborât şi s-a oprit bătând din aripi asupra celui botezat, în timp ce un glas din cer zicea: *Acesta e Fiul Meu* ***preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea!*** **(Matei 3:17).**

67

Dar binecuvântatul botezat S-a retras şi a dispărut. Nimeni n-a mai ştiut de El patruzeci de zile, cum nu mai ştiuseră de Moise în cele patruzeci de zile ale lui. Iar încordarea a crescut şi mai mult în popor. Unii au început să-şi îndrepte speranţele spre Ioan Botezătorul. Conducerea politico-reli-gioasă s-a alarmat. O delegaţie *de preoţi şi leviţi* a fost trimisă în anchetă.

— TU cine eşti? (Ce persoană anunţată de profeţi afirmi că întruchipezi?)

—Eu nu sunt Mesia, ci sunt trimis înaintea Lui.

—Dar cine eşti? Eşti Ilie?

—Nu sunt. (într-adevăr Ioan nu era Ilie, ci era un trimis *în duhul şi puterea lui Ilie).*

—Eşti profetul? (Profetul promis prin Moise.)

—Nu.

—Dar cine eşti? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuţi?

—Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziţi calea Domnului! cum a zis profetul Isaia.

Ce adâncă smerenie! Ioan nu vedea altceva în sine însuşi decât un glas, un simplu glas şi nimic mai mult.

— Eu botez cu apă, dar în mijocul vostru este Acela pe care voi nu-L cunoaşteţi El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc.

După patruzeci de zile, a doua zi după anchetă, omul tainic a apărut din nou pe ţărmul Iordanului. Ioan Botezătorul 1-a arătat ucenicilor săi. Dar, vai, Ioan n-a spus: *Iată-Lpe*

din Iacov! Iată Lumina naţiunilor! Iată împăratul întregului pământ! El n-a folosit nici una din caracterizările profeţiilor gloriei. Ci Ioan a zis: *Iată Mielul* ***lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!*** Mielul... victima ispăşitoare pentru adevărata jertfă, jertfa pe care, de mii de ani, simbolul atâtor jertfe o anunţau în fiecare zi. Mielul lui Dumnezeu, mielul profeţiilor suferinţei, mielul de Pesah, mielul fără prihană din Exod 12:5, mielul fără protest din Isaia 53:7.

Israel, în ziua Domnului

Care era starea spirituală a lui Israel şi pentru ce venea, prin întrupare pământească, Dumnezeul-om? Răspund pildele lui Isus-Mesia.

Israel era un lan de grâu sfânt, în care năpădise neghina semănată de vrăjmaş. Şi Secerătorul ceresc venea să secere holda, să strângă şi să ardă neghina.

Israel era o vie dată în arendă. Şi Fiul Stăpânului viei venea să ceară vierilor răzvrătiţi partea ce se cuvenea Tatălui Său.

Israel era un cămin din care unul dintre cei doi fii ai Tatălui plecase în lume. Şi dragostea părintească venea să-1 caute pe la turmele de porci ca să-1 readucă în bucuria familială.

Israel era o cetate imperială. Şi Fiul împăratului venea să-i aducă invitaţia de a participa la marele ospăţ al nunţii Sale.

Israel era o turmă fără păstor, o turmă risipită pe dealuri. Şi adevăratul Păstor venea să caute oile rătăcite şi să le izbăvească dintre lei cu preţul vieţii Lui.

Pe aceste oi, Păstorul-Căpetenie venea să le trimită *în mijlocul lupilor* întregii lumi idolatre. Căci El venea să ridice o armată de Avraami, de Iacovi, de losifi, de Ghedeoni, de Davizi, să le toarne în inimi Duhul Său şi să le pună în mâini sabia spirituală, pentru a începe campania bimilenară îndreptată **nu** *împotriva cărnii şi a sângelui,* ci împotriva puterilor păcatului care erau *în locurile cereşti,* puteri care înrobeau sufletele.

Aceasta era sarcina corespunzătoare unei stări de maturitate spirituală pe care Mesia venea s-o încredinţeze lui Israel.

Predica ***de pe munte***

Şi noul Moise Şi-a început misiunea.

loan Botezătorul avusese gloria de a-L identifica. Satan avusese îngăduinţa de a-L încerca. loan, fiul lui Zebedei, Andrei, Simon, Filip şi Natanael I-au auzit cele dintâi învăţături. Măria *cea binecuvântată între femei* I-a cerut cel dintâi miracol în public. Galileea a fost cea dintâi provincie căreia i S-a adresat.

Atunci mulţimea s-a strâns la poalele unui munte şi Dumnezeul-Mesia a ţinut prima Sa expunere doctrinală.

Ferice de voi care sunteţi săraci, pentru că împărăţia lui Dumnezeu e a voastră! Ferice de voi care sunteţi flămânzi acum, pentru că voi veţi fi săturaţi! Ferice de voi care plângeţi acum, pentru că vă veţi bucura!...

în cartea profetului Isaia era scris că Mesia *va aduce veşti bune celor sărmani, celor întristaţi,* că *El va vesti robilor eliberarea şi prizonierilor izbăvirea.* Isus împlinea acum această făgăduinţă în înţelesul ei spiritual, lotuşi, în cea de a doua parte a predicii, pentru a-1 face pe Israel să înţeleagă acele fericiri anunţate, Învăţătorul-Dumnezeu a înfăţişat Legea morală în intenţiile depline ale Divinităţii, ridicând

exigenţele ei de la nivelul concesiilor la nivelul absolut. ***Aţi auzit că s-a zis... dar Eu vă spun...***
Astfel că ascultătorii, entuziasmaţi la început, *au rămas uimiţi* la sfârşit. Muntele predicii prelungea muntele Sinai, muntele vechii Legi, până la înălţimi ameţitoare. Cerul se vedea acum în adevăr mai limpede, mai real. Dar calea către cer apărea mai grea, mai îngustă, mai impracticabilă ca oricând.
însă predica avea un va *urma* căci în zilele următoare, învăţătorul Isus a adăugat noi şi noi comandamente morale, vorbind despre hula împotriva Duhului Sfânt, despre smerenie, despre iertare, despre căsătorie, despre bogăţie, etc. Până când, într-o zi, ucenicii, *uimiţi de tot,* au ajuns să exclame: ***Atunci cine poate să fie salvat?*** în clipa aceea, Isus ***S-a uitat ţintă la ei*** **şi le-a** zis: ***Lucrul acesta e cu***
71

neputinţă!... Cu neputinţă! Da. Salvarea nu era nici grea, nici uşoară; era cu neputinţă! Dar învăţătorul **a continuat:** ***E cu neputinţă la oameni, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă...***
Isus le descoperea astfel că Salvarea şi Sfinţirea sufletelor nu erau acţiuni posibile în plan fizic, ci erau un miracol, un fapt spiritual, o glorie a puterii, a înţelepciunii, a îndurării şi a iubirii lui Dumnezeu.
Această revelaţie era încheierea Predicii de pe munte.
Miracole
Dumnezeul-om spusese primilor oameni: *în* ***ziua în care veţi mânca din pomul cunoştinţei binelui*** *şi răului, veţi muri.* Cei doi oameni au crezut aceste cuvinte, dar numai până în clipa când au acceptat negarea lor, pe care le-o sugera Satan. Totuşi, ei nu au murit fizic chiar în ziua aceea. Şi de atunci, toţi oamenii sunt muritori trupeşte şi morţi duhovniceşte, atâta timp cât nu se întorc să creadă din nou cuvintele lui Dumnezeu, căci viaţa cu Dumnezeu, viaţa eternă, e un fapt supranatural care începe cu prima licărire de credinţă, de încredere în Dumnezeu. Iată de ce, pentru a recâştiga această încredere, această legătură cu Divinitatea - întreruptă prin acţiunea lui Satan, Dumnezeul-Mesia a folosit numeroase miracole, realizate asupra întregii structuri existenţiale: în materia anor-72

ganică, în regnul vegetal, în regnul animal, în trupul, sufletul şi spiritul omului, în desfăşurarea istoriei.
Nimănui nu i-a fost dat de Dumnezeu să săvârşească atât de multe şi atât de puternice minuni.
Cuvântul Sfânt ne spune că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu PRIN Isus. Ni se spune, **de asemenea, că *lucrurile care se văd nu au fost create din lucruri care se văd* (1 Evrei 11:3). Deci,** Isus a creat chemând la vizibilitate, prin credinţă, lucruri care nu se vedeau, dar preexistau. Aceste lucruri, pregătite de Tatăl şi de Fiul (vezi 2 Coloseni 1: 16) apăreau, căpătau existenţa vizibilă, experi-mentabilă, prin Puterea, prin Duhul lui Dumnezeu.
Dumnezeu a dat pentru toţi această lege a credinţei, pentru ca, prin ea, păcătosul care s-a pocăit să poată începe viaţa cu Dumnezeu, viaţa spirituală, chiar din cadrul vieţii pământeşti.
Pe itinerarul ciudat al profeţiilor

Cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe altă parte este un hoţ şi un tâlhar. Dar cine intră pe uşă, este păstorul oilor **(Ioan 10:1 - 2).**
Isus învăţa că Mesia trebuia recunoscut după criteriile profeţiilor, osândind uşurinţa cu care unii primiseră ca Mesia pe Teuda galileeanul şi pe Iuda.
73

Mesia trebuia să intre pe uşa profeţiilor suferinţei, înşelătorii şi hoţii au intrat pe fereastră, dar oile turmei cereşti nu i-au urmat.
Mesia trebuia să străbată acel itinerar ciudat al profeţiilor care prevedea nu numai conjuncturi istorice nerealizabile de către un om (continua regalitate şi putere juridică în Iuda până la Mesia, succesiunea celor patru imperii stăpânind peste Israel, eclipsarea profetică de după Maleahi, reconstruirea Templului, acordul conducătorilor-judecători în sancţionarea lui Isus etc), dar mai erau pe lângă toate şi anumiţi termeni contradictorii, inacordabili.
Iată, de pildă, câteva enunţuri profetice care-L caracterizau pe Mesia, cu sute de ani înainte, ca personalitate divină-omenească şi-I jalonau drumul istoric prin indicaţii diametral opuse.
Mesia trebuia să fie lipsit de frumuseţe şi atrac-tivitate fizică, afirma un text. *(Nu va avea nici frumuseţe,* ***nici strălucire care să ne atragă privirile şi înfăţişarea Lui nu va avea nimic care să ne placă*** (Isaia 53:2). Şi, totuşi, trebuia să *fie cel mai frumos dintre oameni* după un alt text (vezi Psalmul 45:1).
A soluţionat în El Isus această contradicţie? Bineînţeles. Isus nu S-a făcut remarcat ca Fiu al omului prin frumuseţe fizică. Altfel ar fi rămas o cât de mică mărturie, cum a rămas despre Iosif, despre Saul, despre David, despre Absalom, despre Adonia. Şi, totuşi, cei ce au cunoscut frumuseţea spirituală a lui Isus, nu mai vedeau nimic din înzestrarea sau neînzestrarea Lui fizică. *Chiar dacă noi*
74
am cunoscut pe Hristos ca om în trup, scria apostolul Pavel, ***acum nu-L mai cunoaştem aşa.***
Un alt exemplu: Mesia trebuia să nu fie un orator, un agitator de mase, după cum prorocise Isaia. ***El nu va striga, nu-Şi va ridica glasul, nu-l va face să*** *se audă pe uliţe* (Isaia 42:2). Dar prin acelaşi profet, Isus însuşi îşi anticipa o caracterizare opusă: *Domnul* ***Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să ştiu să*** *înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare.* (Isaia 50: 4). Iar David scrisese prin Duhul: *Harul va fi turnat pe buzele Tale* (Psalmul 45:2).
A sintetizat Isus şi aceste două caracterizări contrarii ale profeţilor? Isus nu a făcut uz de retorică, nu a ţinut discursuri agitatoare. Dar pe buzele Lui era în adevăr un har dumnezeiesc. Acesta nu era nici talent, nici tehnică, ci era Duhul Sfânt. Mulţimea rămânea ***uimită de învăţătura Lui, căci El îi învăţa ca unul care avea putere.*** **îl** ascultau zile şi zile întregi! îi sorbeau cuvintele de pe buze şi ziceau: ***De unde are El înţelepciunea aceasta?...*** **Până** şi gardienii trimişi să-L aresteze în Templu, pătrunşi de vorbirea Dumnezeului-om, s-au întors fără să execute ordinul. *De ce nu L-aţi adus?!* au strigat cu furie preoţii cei mai de seamă şi fariseii. ***Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul*** *acesta!* au răspuns aprozii. Ibate cuvintele lui Isus erau *duh şi viaţă* (Ioan 6:63).
Chiar şi suflarea gurii Lui era Duh Sfânt (vezi Ioan 20: 22).
75
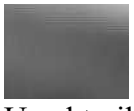
Un al treilea exemplu: Mesia trebuia să Se nască **în Betleem Efrata -** ***Betleeme Efrata,...***

din tine îmi va ieşi Acela care va stăpâni peste Israel şi a cărui origine urcă până în vremurile străvechi, până în zilele *veşniciei* (Mica 5:2). Şi, totuşi, *Lumina* trebuia să **răsară din Galileea -** ***Totuşi întunericul nu va împăraţi veşnic pe pământul în care acum este necaz. După cum în vremurile trecute a acoperit cu ocară ţara lui Zabulon şi ţara lui Neftali, în vremurile viitoare va acoperi cu slavă ţinutul de lângă mare, ţara de dincolo de Iordan, Galileea Neamurilor. Poporul, care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii răsare o*** *mare lumină* (Isaia 9:1 - 2).

Cine şi-a putut imagina cât de simplu se va rezolva *contradicţia:* Isus-Mesia S-a născut în Betleem-Efrata, dar Şi-a început misiunea în Galileea, unde a şi trăit din copilărie şi până atunci. Şi un ultim exemplu: Mesia trebuia să fie un om deosebit de umil, de desconsiderat, *un vierme* **(Psalmul 22:6).** ***Va fi dispreţuitşipărăsitde oameni,*** *un om al durerii,* aşa îl caracteriza Duhul Sfânt prin Isaia (vezi Isaia 53:3). Dar acelaşi Duh, îl proclama **prin acelaşi profet:** ***Minunat (...) Dumnezeu (...) Părinte al veşniciilor...(teaia*** **9:6).**

Cum? Un vierme, Dumnezeu?

Da, aşa a fost Isus, Născut într-un staul, începându-Şi viaţa ca un pribeag, crescut în sărăcie şi muncă într-o casă de dulgher, pornind în misiune între cei mai umili provinciali şi smerindu-Se între ei până la a le spăla picioarele, dus la moarte mai

întâi în Nazaret, de două ori gata de a fi ucis cu pietre în Templu, condamnat de două tribunale, batjocorit, scuipat, lovit, însângerat şi crucificat, în cele din urmă, între tâlhari. Da, un vierme. Un vierme care Se lăsa strivit de oamenii pe care îi crease. Şi viermele a fost totuşi Dumnezeu. Isus nu a fost un geniu, excelând doar în vreun domeniu al vieţii, ci supraom, MINUNAT în toate. (Fotografi ai vieţii omeneşti, lărgiţi-vă clişeul!)

între oamenii de jos, era un miracol de neînţeles, între fruntaşi, era o răspântie. între pescari cu experienţă, era călăuza pescuirilor uimitoare, între nuntaşi, avea taina vinului cel mai bun. între toţi cei ce-L ascultau, împărţea pâinea spirituală şi cea fizică. în mijlocul stihiilor dezlănţuite poruncea şi era ascultat. Ca Păstor, împlinea idealul duioşiei şi al abnegaţiei. Ca invitat la masă, El aducea bucatele cele mai alese. Mai sărac decât vulpile şi păsările cerului, El încredinţa tot ce primea unui hoţ... Pretutindeni era dumnezeiesc. Pe munţi, veghind între îngeri şi fiare; pe întinderea mării, păşind peste valuri; în pustiuri, eliberând pe demonizaţi; în Templu, biruitor în subtile dispute teologice; între leproşi, atingându-le rănile cu mâna şi vindecându-le; în faţa sicrielor, poruncind îngerului morţii; în mijlocul mulţimii, ca învăţător, cristalizându-Şi revelaţia în pilde, imagini şi aforisme nepieritoare; alături de cei cu inima sfâşiată de păcat, aducând bucuria iertării; între intimi, dezvăluind taine; între

cei ce îl ovaţionau, plângând pentru cei împietriţi; în ceasurile chinurilor de iad, dăruind cerul. îndurător, duios, răbdător şi înţelegător faţă de toţi. Şi fără milă numai faţă de propriul Său trup, pe care nu 1-a cruţat de nici o suferinţă, pentru a dărui o izbăvire cât mai largă.

Dacă am înmănunchia gândirea celui mai îndrăzneţ filozof cu energia celui mai

dinamic om de acţiune, cu puterea supranaturală a celui mai înzestrat făcător de minuni, cu exigenţa celui mai înalt moralist, cu subtilitatea celui mai înalt teolog, cu ştiinţa celui mai competent psihiatru, cu entuziasmul celui mai captivant orator, cu perspicacitatea celui mai consacrat strateg, cu dăruirea celui mai îndrăgostit logodnic; dacă am însuma toate valorile lumii, toată sclipirea geniilor ei şi toată afecţiunea de care e în stare, am egala oare frumuseţea şi puterea personalităţii lui Isus, care ne dă naştere din nou, hrană inimii, punct de sprijin, puternica speranţă a vieţii veşnice, a fericirii inepuizabile?
S-au numărat câteva sute de falşi Mesia, începând cu cei ce L-au precedat pe Cel veritabil şi până la ultimii aventurieri semnalaţi în zilele noastre. Satan a aruncat sute de diamante false peste singurul veritabil. Dar dintre toţi aceşti falşi salvatori, a fost vreunul, măcar într-o singură latură, asemenea lui Isus?
Isus, *viermele* lui Israel, a fost totuşi, şi este, gloria fără echivalent a acestui popor şi a lumii întregi. A fost şi este Dumnezeu. Şi numai ca

Dumnezeu a putut realiza, în întregime şi fără eroare, (itinerarul ciudat al profeţiilor) programul mesianic anunţat în profeţiile biblice.
Fără Isus, uşa profeţiilor mesianice ar fi rămas închisă pentru totdeauna. Fără Isus, cărţile Vechiului Legământ ar fi căzut sub ruşinea neîmplinirii profeţiilor şi ar fi rămas doar ca un document omenesc, doar ca pagini de poezie şi ficţiune, doar ca o curiozitate (aşa cum au rămas *Centuriile* * divagante ale lui Nostradamus) sau s-ar fi pierdut, aşa cum se pierd, sub osânda neîmplinirii, profeţiile universaliste ale lui Baha Ullah, sau *senzaţionalele* previziuni ale *Păianjenului negru.*
Prin împlinirea uimitoare a tuturor profeţiilor mesianice în Isus, Biblia a devenit o uşă a miracolului deschisă tuturor.

ISUS ÎNVĂŢA ISRAELUL

Miraţi de cunoştinţele lui Isus, unii israeliţi ziceau: *Cum de cunoaşte omul acesta Scripturile? Căci nu are studii* Se ştia că Isus nu studiase Scrierile Sfinte *la picioarele* vreunui mare rabin, ca să aibă apoi dreptul de a da învăţătură la rândul Său.
Dar Isus-Mesia spunea: ***învăţătura Mea nu ea Mea, ci a Aceluia care M-a trimis.***
Isus învăţase *la picioarele* Tatălui Său. El nu-Şi revărsa, însă, revelaţiile cu impetuozitatea unui torent, ci cu drămă-luirea unui izvor. Şi nu atât în predici, cât mai ales în convorbiri intime. Ba şi atunci chiar, proporţio-nând după starea şi după trebuinţele ascultătorilor.
Mai am să vă spun multe lucruri, mărturisea El ucenicilor Săi, ***dar acum nu le puteţi purta.***
Naşterea din Dumnezeu
Astfel, în noaptea când teologul Nicodim a venit în secret la Isus, ca să-şi exprime credinţa în El, învăţătorul i-a zis cu simplitate:
80
—***îţi spun adevărul: dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.***
— Cum se poate naşte un om matur? a replicat fariseul surprins.
— Ce este născut din carne e carne. Şi ce e născut din spirit e spirit, a **explicat Isus.**
Doctrinarii lui Israel măguleau poporul punân-du-le înainte descendenţa fizică din Avraam drept valoare de prim ordin. învăţătorul venit din cer descoperea acum că nu descendenţa fizică e decisivă, ci naşterea din Dumnezeu însuşi.
— Cum se poate realiza aşa *ceva?* a întrebat Nicodim.

— ***TU eşti învăţătorul lui Israel şi nu ştii aceste lucruri?...***
Atunci învăţătorul învăţătorilor i-a vorbit oaspetelui Său despre şarpele de aramă, pe care Moise îl ţintuise pe un stâlp şi-1 înălţase în pustie, pentru ca cei muşcaţi de şerpi veninoşi să privească spre el şi să fie salvaţi de la moarte. Nimeni, nici învăţătorul Nicodim, nici apostolii, nici toţi învăţătorii Israelului, nimeni nu ştiuse până atunci că acel *nehuşlan,* salvator prin credinţă, fusese un tainic simbol profetic al biruinţei lui Isus pe cruce.
Or, această biruinţă era tocmai ceea ce trebuia să facă posibilă naşterea din Dumnezeu.
Cu un alt prilej, un tânăr foarte bogat a alergat înaintea învăţătorului Isus ca să-1 întrebe:
81

— ***Robi, ce trebuie să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?***
Dar acum, învăţătorul n-a pus de la început problema naşterii din nou, ci a pus înainte Legea morală.
—***Dacă vrei să intri în*** *viaţă, păzeşte poruncile!*
—***Le-am păzit cu grijă din tinereţea mea,*** a răspuns tânărul.
învăţătorul divin 1-a privit cu dragoste. împlinirea dispoziţiilor Legii morale era o cale spre viaţa eternă. Căci aceeaşi gură care îi vorbea tânărului bogat, aceeaşi gură îi spusese lui Moise: *Omul care va împlini poruncile Mele, va trăi prin ele.* Dar *a intra în viaţă,* nu e tot una cu *a împăraţi cu Hristos.* Legământul Legii morale, spunea marele apostol Pavel, *naşte pentru robie,* nu pentru împărăţie. Cei ce împlinesc Legea morală sunt robi, nu împăraţi, împărăţia este pentru fii, pentru cei născuţi din nou, pe trepte de desăvârşire.
— Dacă vrei să fii desăvârşit... vino şi urmea-Ză-Mă!
Dar tânărul bogat era prea sărac duhovniceşte. Era doar un rob. Un rob corect. Dar un rob. El nu avea loc în inimă pentru dragoste, pentru părtăşia cu Hristos. Locul dragostei era ocupat de lăcomia de bani. Era un rob legat în lanţuri. Lanţuri de aur, dar totuşi lanţuri. Legea îl născuse pentru robie, iar aurul îl împiedica să se nască din Dumnezeu. 82
Şi cei doi bogaţi, Nicodim, prinţ al Talmudului, şi tânărul, prinţul talanţilor, au fost prilejul providenţial prin care Dumnezeul-om a descoperit, fără sunete de trompetă şi fără amvon, marele adevăr al naşterii din Dumnezeu.
Naşterea din Satan
Altă dată, *rabinul* Isus a rostit în faţa mulţimii pilda neghinei, rezervând pentru intimii Săi cheile interpretării: ***Ţarina e lumea, sămânţa bună sunt fii împărăţiei, neghina sunt fiii Celui Rău,*** etc.
Isus a revelat simetria:
Fiii împărăţiei sunt cei ce se nasc din nou, duhovniceşte, din sămânţa bună, sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu, atunci când cred în acest Cuvânt
Fiii Celui Rău sunt cei ce se nasc din sămânţa rea, sămânţa cuvântului lui Satan, atunci când cred în acest cuvânt.
Satan nu creează oameni. Dar el le poate da o falsă naştere din nou. Prin ea el face să apară neghină în grâu, peşti răi între peşti buni, capre între oi (vezi Matei 13:24 - 43; 13:47 - 50; 25:31 - 33). Prin ea, Cain, care era fiul lui Adam, deci fiu al unui *fiu al lui Dumnezeu,* s-a născut **din** nou, *de la Cel Rău* (vezi Geneza 4:1; 1 Ioan 3:12).
83

închinarea spirituală.
într-o zi, Dumnezeul-om a întâlnit o femeie sa-mariteancă şi i-a dat pe faţă tainele trecutului şi ale prezentului ei.
—Doamne, văd că eşti profet! a exclamat femeia Şi îndată I-a pus în faţă o problemă care o preocupa:
Unde e bine să ne închinăm lui Dumnezeu, la Ierusalim, ca iudeii, sau pe muntele Garizim ca **samari tenii?**
— Vine ceasul, şi acum ***aşi venit,*** a răspuns Mesia, ***când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în Duh şi în adevăr. Dumnezeu e Duh şi cine Ise închină, trebuie să Jse închine în Duh şi în adevăr.***
Dumnezeu aşezasem construcţia Templului, ca şi în ritualurile din Templu, un mare număr de simboluri ca profeţii ce trebuiau să se transmită din generaţie în generaţie. împlinind aceste simboluri, Isus-Mesia le-a anulat raţiunea de a mai fi practicate ca ritual, ridicând pe om la adoraţia spirituală.
Pentru ce suferim?
întâlnind un orb din naştere, ucenicii şi-au întrebat Maestrul:
84
—învăţătorule, de ce s-a născut orb? Cine apă-cătuit? El sau părinţii lui?
—N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinţii lui, a fost răspunsul, *ci s-a născut aşa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.* (Isus vorbea despre vindecarea care a urmat).
Aşadar suferinţa nu este întotdeauna consecinţa păcatului, aşa cum se credea până atunci, în adevăr, pentru ce a suferit Iov? Pentru a ispăşi păcate? Nu. Ci pentru a învăţa încrederea în Dumnezeu chiar şi atunci când El nu-Şi dezvăluie intenţiile. Pentru ce a suferit regele Ezechia, generalul sirian Naaman sau tinerii Şadrac, Meşac şi Abed-Nego? Pentru păcate? Nu. Ci ca să se arate gloria lui Dumnezeu. Pentru ce au suferit Iosif, Moise, David, împotrivirile celor pe care-i iubeau? Pentru a-şi ispăşi păcatele? Nu. Ci pentru a fi prototipuri care să înlesnească înţelegerea dragostei lui Mesia.
Pentru ce a suferit apostolul Pavel acel *ţepuş în came?* Pentru ispăşirea unor păcate? Nu. Ci ca leac preventiv împotriva îngâmfării.
Ba chiar însuşi Salvatorul nostru nu a suferit numai pentru a ispăşi vinovăţia noastră, ci şi pentru ca El, cel desăvârşit, să câştige o şi mai înaltă treaptă de slavă ajungând la desăvârşire prin suferinţă (vezi Evrei 2:10).
Suferinţa are o largă funcţionalitate.
85

Calea, adevărul şi viaţa
— Ştiţi unde Mă duc. Şi ştiţi şi calea într-acolo, spunea învăţătorul ceresc ucenicilor Săi.
—Doamne, nu ştim unde Te duci. Cum putem să ştim calea într-acolo?
— Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.
Iată o triplă revelaţie pentru Israel şi pentru tot poporul credinţei.
*
Isus e calea.
Singura cale spre cer. Nu există alta. Nici Biserica, nici doctrina, nici faptele. Calea e Isus. Biserica nu este calea, ci călătorii. Doctrina, prin înţelegerea ei *în parte,* a ocazionat apariţia *partidelor.* Faptele nu duc pe nimeni în cer, ci ele ne urmează după ce am ajuns acolo (vezi Apocalipsa 14:13). (Chiar *a intra în viaţă* prin Lege, la nivelul robiei, nu a fost o cale posibilă fără Isus. Căci orice jertfă a Vechiului Legământ nu era decât un simbol, nu era decât un bilet de bancă a cărui acoperire în aur era doar făgăduită. Abia după jertfa adevărată de pe Golgota, toate jertfele Legii

au căpătat valoare şi poarta Locuinţei morţilor a putut fi deschisă). Calea e Isus. Şi această cale e îngustă. E greu de găsit şi nu e lipsită de asperităţi. E îngustă, dar tocmai de aceea e foarte precisă. Nu e o vagă împletire de cărări. E o linie bine determinată. *Cei* ***ce vor merge pe ea*** **era anunţat în Isaia,** ***chiar şi cei 86 fără pricepere, nu vor putea să se rătăcească.*** **E** îngustă pentru ca cei ce o aleg să meargă strâns uniţi unii lângă alţii...

Isus e adevărul

Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus-Mesia, **citim în Evanghelia lui** Ioan. Cum? Legea nu a fost adevărată? A fost o minciună? Legea a fost adevărată. Dar ea nu avea **decât** ***umbra bunurilor viitoare, nu adevăratul chip*** *al lucrurilor* (Evrei 10:1). Legea era o lucrare de simboluri şi profeţii. Isus e adevărul, e împlinirea lor, e concretizarea lor. Isus e adevărul.

Dacă-L ai pe Isus, ai tot adevărul, chiar dacă nu-1 cunoşti pe deplin. Şi nu poţi cunoaşte adevărul fără El.

Isus e viaţa.

Viaţa este *lumina oamenilor* (Ioan 1: 4). Lui Isus-Mesia I s-a dat putere *să dea viaţa veşnică,* adică pe Sine însuşi. Isus e adevărata viaţă. Când El trăieşte în noi, atunci trăim cu adevărat. Când un om se lasă înrobit de păcat, atunci, faţă de Hristos, e ca o persoană adormită sau chiar în agonie. Când cineva se dăruieşte cu totul lui Satan (ca Iuda vânzătorul), atunci faţă de Hristos e un om mort, un om fără speranţă. Când cineva primeşte pe Hristos, e un om care învie.

87

Intimitatea cu Dumnezeu

Odată, un grup de iudei L-a înconjurat pe Isus:

—Până când ne tot ţii sufletele în încordare? Dacă eşti Mesia, spune-ne hotărât!

— V-am spus si nu credeţi... pentru că nu sunteţi din oile Mele... Eu şi Tatăl una suntem.

Atunci iudeii ***au luat pietre ca să-L ucidă.*** **Trimisul** Tatălui rostise un adevăr prea mare. Isus una cu Tatăl! Isus primul intim al Tatălui! Isus venit pe pământ pentru a câştiga suflete care să ajungă una cu El şi, prin EI, una cu Tatăl, intimi ai Tatălui! (Aşa cum S-a rugat Isus la sfârşitul misiunii către **Israel:** ***Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine... Eu în ei şi TU în Mine.*** **Şi cum** citim în scrisoarea către Corinteni: *Dumnezeu v-a* ***chemat lapărtăşie cu Fiul Său).*** **Da. Era un adevăr** prea mare. Dar Isus era gata să sufere pentru el.

*

Învăţătorul-Dumnezeu vorbise mai înainte despre intimitate şi despre lipsa acesteia prin pilda celor zece fecioare, dintre care cinci au trebuit să audă dureroasele cuvinte ale mirelui: Na *văcunosc!* Fără îndoială că nici un atom nu se mişcă fără ca acest fapt să fie cunoscut de Dumnezeu. Dar acest *Nu vă cunosc!,* se referea la intimitate. Căci era vorba de o nuntă, de o bucurie familială, la care nu puteau fi primiţi decât intimii, cunoscuţii. Nu robii, nu slujitorii care au pregătit nunta, oricât de corecţi au fost aceştia în lucrarea lor. 88

Dar cine este socotit intim sau cunoscut al lui Dumnezeu? Isus-Dumnezeu a zis: *Oricine face voia* ***Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate,*** *soră şi mamă.* Iar prin apostoli a adăugat mai târziu: ***Oricine iubeşte, e născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu*** **(1 Ioan 4:7) şic*cunoscut deDumnezeu*** (1 Corinteni 8:3). Intimii lui Dumnezeu, aceia care vor împăraţi cu Dumnezeul-om, sunt aceia care *umblă cu Dumnezeu* în fiecare zi, aceia care cultivă continuitatea alipirii de Dumnezeu.

Cuvântul *a cunoaşte* a fost folosit în Biblie şi în sensul intimităţii conjugale: *Adam a cunoscut pe* ***Eva, Cain a cunoscut pe soţia lui,*** **etc. Iar intimitatea** conjugală este arătată ca un simbol: *Te voi* ***logodi cu Mine... şi vei cunoaşte pe Domnul*** **(Osea 2:19).** ***De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, ca să se unească cu soţia sa. Şi cei doi vor fi un singurtrup. Mare e această taină!Mă referla Hristos*** *şi la Biserică* (Efeseni 5:31 - 32).
La judecata popoarelor, a generaţiei aflate pe pământ în clipa revenirii lui Isus în glorie (Matei 25), nu va fi nimeni condamnat pentru păcate, căci Isus a suferit pentru toate păcatele omenirii. Ci oamenii vor fi judecaţi după un singur criteriu:

atitudinea avută în viaţă faţă de *fraţiineînsemnaţi* ai lui Isus.
Şterşi din registrele Morţii
— Vă spun adevărul: dacă păzeşte cineva cuvântai Meu, nu va vedea moartea niciodată!
— Vedem bine acum că eşti posedat de un demon. Avraam a murit, prorocii de asemenea au murit. Şi TU zici: Dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, nu va gusta moartea niciodată.
Isus aducea, în adevăr, o făgăduinţă minunată, dar greu de crezut atunci ca şi azi, în Iudeea ca şi în toată lumea. Atunci, în Iudeea, pentru că oricine putea vedea mormântul lui Ioan Botezătorul. Azi, pretutindeni, pentru că peste tot se pot vedea mormintele creştinilor.
Şi, totuşi, această revelaţie reapare în acel dramatic dialog pe Golgota:
—Doamne, adu- Ţi aminte de mine, când vei veni în împărăţia Ta...
—Adevărat îţi spun că: ASTĂZI vei fi cu Mine în rai.
în adevăr, a fi dus în rai, lângă Isus, asta nu poate însemna a muri!
Până la jertfa de pe Golgota, toate sufletele oamenilor **COBORAU undeva în *Şeol,* în *ţara întunericului*** *şi a umbrei morţii* Deşi nu toţi în acelaşi 90
loc (vezi Psalmul 26:9; Psalmul 28:3; Apocalipsa 20:12 -13). Dar de la suprema jertfă, clipa morţii tuturor celor ce cred cu sinceritate, este clipa ÎNĂLŢĂRII sufletului lor la cer. *Tată, în mâinile* ***Tale îmi încredinţez Duhul!*** **a strigat Isus.** ***Doamne Isuse, primeşte duhul meu!*** **a exclamat Ştefan, primul martir,** ***Aş dori să fiu împreună cu Hristos,*** **scria apostolul** *favel. Azi e ziua încununării mele,* spun, în ziua plecării lor, luptătorii de azi pentru steagul lui Isus. Nenumăraţi creştini sinceri au harul, încă în zilele noastre, de a vedea, în ceasul morţii lor, aspecte ale vieţii eterne. Unii îl văd pe Dumnezeul-om, alţii văd îngeri, alţii văd locurile cereşti spre care sunt luaţi. A nu vedea moartea nu înseamnă a nu muri, ci a nu vedea îngerii morţii şi a nu fi luat de ei, ceea ce este cu totul altceva.
Cât despre trup, Isus a anunţat o înviere a tuturor: ***Toţi cei din morminte vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţa, iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată*** **(Ioan 5:** 28 - 29). Dar şi o înviere deosebită, ÎN TRUP DE SLAVĂ, ca premiu al chemării cereşti (vezi 1 Co-rinteni 15: 35 - 55; Filipeni 3:14-21; Apocalipsa 20:4 - 5), acordat celor chemaţi pentru *a împăraţi cu Hristos,* care trebuie să fie văzuţi de aceia peste care vor împăraţi.
Dar de ce, totuşi, mai murim, dacă suntem iertaţi? De ce, totuşi, *aşteptăm* şi nu avem acum *înfierea,* ***răscumpărarea trupului*** **(Romani 8:23), dacă** sufletul a şi căpătat acest har?

Pot fi multe raţiuni. Dar, dintre cele pe care le înţelegem, una reiese deosebit de

limpede din Sfânta Scriptură. Este în principiul lui Dumnezeu, deci aşa e bine, aşa e educativ, ca asupra celui iertat să rămână totuşi o pedeapsă temporară. Iată câteva exemple biblice: Marele Moise s-a făcut cândva vinovat faţă de Dumnezeu neproslăvindu-L în faţa stâncii din pustia Ţin. în loc să rostească în deplină credinţă fraza după care trebuia să ţâşnească şuvoiul de apă, aşa cum ţâşnise din stânca de pe muntele Horeb, Moise, într-o clipă de slăbire a credinţei, a intonat fraza cu o nuanţă interogativă: *Ascultaţi, răzvrătiţilor,* ***vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca*** *aceasta?* Pentru această greşeală, Dumnezeu nu i-a retras harul Său, dar Moise a pierdut făgăduinţa de a conduce poporul până în Canaan. Şi pedeapsa şi-a făcut lucrarea ei: Moise nu a mai avut până la sfârşit nici o abatere.
Măria, sora lui Moise, s-a răzvrătit împotriva fratelui ei. Dumnezeu a pedepsit-o imediat acoperind-o de lepră. Moise, în bunătatea lui, s-a rugat pentru ea. Şi iertarea nu a întârziat. Dar Măria a trebuit să poarte totuşi pedeapsa unei izolări de şapte zile. Şi nici Măria nu a mai avut după aceea nici o abatere.
Samson, prin neveghere, a pierdut simbolul na-zireatului său, pierzând astfel şi puterea supranaturală şi ochii. Apoi pletele i-au crescut la loc, puterea supranaturală i-a fost din nou acordată, dar vederea nu.
92
David, regele-profet, a păcătuit cu Bat-Şeba. Dumnezeu 1-a mustrat prin prorocul Natan. Natan a supus judecăţii lui David propria lui faptă, dar înfăţişată alegoric şi ca o acţiune a altuia. El i-a vorbit despre un om bogat, care, pentru a primi un oaspete, nu s-a îndurat să ia din vitele lui, ci a luat oaia unui vecin sărac, *singura lui avere, mie-****luşeaua care dormea la sânul lui.***
— Viu este Domnul! a exclamat David cu aprindere. ***Omul care a făcut lucrul acesta e vrednic de moarte! Şi să dea înapoi patru miei!***
Aceste cuvinte erau sentinţa cu care David se condamna pe sine însuşi.
— Tu eşti omul acesta! **a replicat Natan.** ***Acum niciodată nu se va depărta sabia din casa ta!... Voi lua sub ochii tăi nevestele tale şi le voi da altuia... Tu ai lucrat pe ascuns. Eu voi face lucrul acesta în faţa întregului Israel.***
Atunci în sufletul regelui-profet s-a făcut lumină.
—Am păcătuit împotriva Domnului!
Iar graţierea divină a venit pe loc prin Natan:
—Domnul îţi iartă păcatul! NU VEI MURI!
Şi totuşi a doua parte a sentinţei lui David nu a fost suspendată: PATRU COPII ai lui David au murit prematur (au fost *daţi înapoi):* copilul născut din păcat, Amnon, Absalom şi Adonia. Şi nici sentinţa rostită prin Natan nu a fost suspendată. Zece soţii ale regelui David au fost necinstite de însuşi fiul său, în cursul răzvrătirii lui, săvârşind această crimă ca act politic, *în faţa întregului Israel.*
93

Iar casa domnitoare a lui David a fost mereu însângerată, până când sabia romană a lovit în Isus, vlăstarul lui David, lăsând în trupul Său rănile care nu vor dispărea niciodată.
De aceea, până la atât de mult aşteptata înviere a celor ce *vor împăraţi cu Hristos,* până la nimicirea Morţii, a *ultimului vrăjmaş,* după judecata finală, cât de preţioase sunt, până atunci aceste două revelaţii adresate omului credincios: *Nu vei vedea moartea* ***niciodată! Ci, în ziua morţii tale, vei fi CU MINE în rai!...***
Reveniri
Ucenicii L-au întrebat pe învăţătorul:
—Spune-ne... care va fi semnul venirii Tale?
în entuziasmul lor, ei credeau că *împărăţia lui* ***Dumnezeu are să se arate îndată.*** **în zadar le**

spusese Isus pilda talanţilor pe care un stăpân i-a încredinţat slujitorilor săi. Ei nu au înţeles de la început că trebuia să urmeze o lungă perioadă de lucru şi de luptă până la revenirea lui Isus. De aceea, după înviere, L-au întrebat:
—Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel?
Şi Isus le-a răspuns:
Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele. Pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veţi primi puterea Spiritului Sfânt, care va 94
coborî peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată ludeea, în Samaria şi până la marginile pământului.
Până la marginile pământului!... Pentru asta trebuie timp! Şi, totuşi alteori se părea că Isus anunţa o revenire mai apropiată. El spusese doar: ***Unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în împărăţia Sa*** **(Matei 16: 28).** ***Vă spun că în curând veţi vedea pe Fiul omului şezând la dreapta Puterii lui Dumnezeu şi venind pe norii cerului*** **(Matei 26: 64).** ***Vreau ca Ioan să rămână până voi veni Eu*** **(Ioan 21:20 - 24).** ***Vă spun adevărul, nu va trece generaţia aceasta, fără*** *ca toate aceste lucruri* (enunţate în profeţia de pe dealul Măslinilor) *să se împlinească* (Matei 24:34).
Era o contradicţie?
Nu. Ci totul devine limpede când ne dăm seama că *Fiul omului* a vorbit despre mai multe veniri sau reveniri:
Revenirea între ucenici imediat după înviere: ***Nu vă voi lăsa orfani. Mă voi întoarce la voi. Peste puţină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi*** *Mă veţi vedea* (Ioan 14: 18).
Venirea pentru a lua la cer pe ucenici în clipa morţii: *După ce Mă voi* ***duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi*** *lua cu Mine* (Ioan 14: 3). Veniri pentru cercetare, fie că e vorba de un ins, fie că e vorba de o colectivitate: ***Căci este o zi a Domnului oştirilor cu privire la orice om...*** **(Isaia 2:12).** ***N-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată, cetate a Ierusalimului! Voi***
95

venilatine, biserică din Efes, şi-ţi voi lua sfeşnicul... (cf. Apocalipsa 2:5). Venirea în sufletul omenesc **pentru convieţuire:** ***Dacă Mă iubeşte cineva... vom veni la el şi vom locui împreună cu el*** **(Ioan 14:23).** *Hristos va lua chip în voi.* (Galateni 4:19). Venirile cu putere, venirile împărăţiei în luptă. Revărsările **de Duh Sfânt:** ***Veţi primi puterea Duhului Sfânt, care va coborî peste voi, şi-Mi veţi sluji ca martori...*** **(Fapte 1:8) luptând în** ***lupta cea bună a credinţei...*** **(1 Ti-**motei 6:12), *cu armele Luminii* (Romani 13:12). Venirea pentru pedepsirea Ierusalimului. Pilda vie-**rilor:** ***Acum ce va face stăpânul viei? Va veni, va pierde pe acei vieri şi via o va da altora*** **(Luca 20:15 -16).** Venirea pentru răpirea Bisericii: *Însuşi Domnul va* ***coborî din cer şi vom fi răpiţi toţi în nori, ca să întâmpinăm*** *pe Domnul în văzduh* (1 Tesaloniceni 4: 15 - 18). Şi venirea pentru împărăţia de o mie de **ani:** ***Fiul omului va veni în gloria Sa, cu toţi sfinţii îngeri şi va sta pe scaunul de domnie al gloriei Sale*** (Matei 25: 31), împreună cu intimii Săi (vezi Apocalipsa 20:4).
Sabatul
Învăţătorul-Dumnezeu a zis: *Veniţi la Mine voi* ***toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă*** (Matei 11:28).
Se respecta atunci cu rigurozitate în Israel sabatul, ca o odihnă devenită un ritual.
Isus-Mesia 96
însă aducea din cer un alt înţeles al sabatului şi al **odihnei:** ***Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima. Şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară*** **(Matei 11:** 29,30). Jugul care nu apasă şi povara uşoară, povara care îţi dă aripi - iată adevărata odihnă. Nu odihna devenită o povară în interpretarea raţională a fariseismului, ci Isus însuşi şi mesajul Său, iată sabatul etern.

Mai-marii lui Israel făcuseră din sabat un instrument de control al supunerii oarbe a poporului. De aceea, în împietrirea inimii lor, ei nu puteau vedea în Isus decât o primejdie pentru autoritatea lor.
Omul acesta nu vine de la Dumnezeu,* ziceau ei, *pentru că nu ţine sabatul.
Călca oare Isus sabatul? Dar mai întâi, ce înseamnă, biblic a ţine sabatul?
în Exod era scris: Sa *lucrezi şase zile... dar ziua a şaptea e ziua de DE ODIHNĂ A DOMNULUI.* Totuşi, în nici una din cărţile lui Moise nu se spunea ce înseamnă a ţine ziua a şaptea ca zi *închinată Domnului.* Se arăta numai ceea ce trebuie să NU se **facă: *Să nu faci nici o lucrare, nici tu, nici fiul tău, nki*** *fiica ta, nici robul tău* etc. Dar oare simpla suspendare a activităţii fizice, simpla odihnă trupească *sub viţă şi sub smochin,* putea fi o închinare Domnului? Este de înţeles că, prin porunca sabatului, Dumnezeu hotăra un popas, un vid în care El aştepta ceva deosebit, ceva spiritual.
97

Nicăieri în Biblie, nici în Vechiul, nici în Noul Legământ, nu găsim scris că Dumnezeu a poruncit să fie iubit.
Da, este scris: *Să iubeştipe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău...* Şi: *îţi poruncesc azi să iubeştipe Domnul Dumnezeul tău...* Dar aceasta e porunca lui Moise, îndemnul izvorât din zelul său clocotitor.
Da, Isus a rezumat toată Legea Veche în cele două porunci: a iubi pe Dumnezeu şi a iubi pe aproapele. Dar El a ales porunca iubirii aproapelui dintre poruncile divine, iar porunca de a iubi pe Dumnezeu dintre poruncile personale ale lui **Moise, după cum a şi zis: *în aceste două porunci se cuprinde toată LEGEA şi PROROCII.***
Dumnezeu nu a poruncit să fie iubit. Şi, totuşi, aceasta e ceea ce aşteaptă El mai presus de orice. (Este de remarcat, de asemenea, că Dumnezeu a poruncit lui Adam să nu mănânce din pomul cunoştinţei morale, dar NU I-A PORUNCIT să mănânce din pomul vieţii).
Tot aşa, Dumnezeu nu a poruncit de la început ce era de făcut în ziua sabatului, dar El a dorit ca omul să găsească el singur ceea ce Dumnezeu nu poruncise. Abia după mai bine de şapte secole de la darea Legii, Dumnezeu, vorbind prin Isaia, a schiţat conţinutul spiritual pe care îl aştepta în odihna sabatică: *Dacă-ţi vei opri piciorul* (conduită **în viaţă) *în sabat, pentru a nu-ţi împlini voinţa ta*** 98
(firească) *în ziua închinată Mie, dacă sabatul va fi desfătarea ta glorificându-L pe Dumnezeu, adorân-du-L şi nedându-te gândurilor tale fireşti şi neţinân-du-te de flecăreli, atunci vei fi fericit în Domnul...* (Isaia 58:13 -14).
Iată, deci, ce înseamnă A ŢINE SABATUL. Iată ce aşteaptă Dumnezeu de la om: PĂRTĂŞIE FERICITĂ CU EL ÎN ADORAŢIE ŞI ÎN MĂRTURIE. Sabatul nu e odihnă trupească, ci bucuria lucrării spirituale a luptei ce o desfăşoară iubirea. **Iată de ce, *cu toate că lucrările lui Dumnezeu fuseseră terminate de la creaţia lumii* (Evrei 4:3), totuşi** Fiul şi Colaboratorul lui Dumnezeu a ţinut să declare: ***Tatăl Meu lucrează până acum. Şi Eu de asemenea*** *lucrez* (Ioan 5: 17). Putem să mai acceptăm astăzi interpretarea literală şi antropomorfîcă a unui Creator Suprem obosit, odihnin-du-Şi trupul în ziua a şaptea? (Isaia 40:28). Nu. Dumnezeu nu a fost obosit. El a încheiat doar lucrările fizice, trecând la încununarea operei Sale: lupta şi lucrarea pentru câştigarea iubirii. Iar a urma exemplul lui Dumnezeu, înseamnă, pentru noi, a încheia vremea simbolurilor şi a eforturilor fireşti, vremea legilor morale, pentru a intra în odihna, în bucuria luptei şi a lucrării spirituale. *Cine intră în odihna lui* ***Dumnezeu, se odihneşte şi el de lucrările sale, aşa cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta...*** **(Evrei 4:10** - 11). Deoarece

pentru că Dumnezeu a ţinut sabatul, atunci, pentru a nu greşi, să învăţăm de la Isus şi să ţinem sabatul, aşa cum 1-a ţinut El, căci El a înţeles mai bine ca oricine exemplul Tatălui Său. *Nu **vreau** sabote şi **adunări** de **sărbătoare*** (Isaia 1:13), ritualuri neînţelese, ***ci pace şi odihnă linişte şi încredere*** **(Isaia 30:** 15). ***Luaţi jugul Meu!*** Iată adevăratul sabat, adevărata odihnă: a te înjuga alături de Isus prin credinţă, a lucra cu El lucrarea dragostei, lucrarea divină, lucrarea care nu-i o povară, ci o plăcere.
Să ne grăbim dar să intrăm în odihna *aceasta!* Când? După moarte? în Eden? Apostolul Pavel accentuează repetând: *Astăzi!— Astăzi!...*
Dar dacă adevăratul sabat nu putea fi nici instrumentul de autoritate al căpetenilor lui Israel, nici odihna tristă a celor *trudiţi şi împovăraţi* de Lege, ci o entuziastă intimitate cu Dumnezeu, atunci de ce aceasta ar fi legată de o singură şi de o anumită zi? Isus, *Domnul sabatului, a dezlegat* sabatul. L-a dezlegat de sub jugul apăsător al Legii şi l-a legat alături de Sine, sub jugul înaripat al credinţei. Dar El nu a dezlegat numai sabatul, ci întreaga săptămână. De aceea nu are raţiune întrebarea: ce zi *să ţinem?,* ci, ce înseamnă *a ţine?*
Iar dacă sabatul Legii făcea parte dintre *umbre,* dintre simboluri (vezi Coloseni 2: 16 - 17) şi el trebuia transformat în realitate, atunci cine ţinea cu adevărat sabatul: fariseii, care rămâneau la simboluri, sau Isus, care le împlinea?

100

(Cât de limpede trata marele apostol Pavel această temă când scria bisericii din Roma: ***Unul socoteşteozi maipresus decât alta; pentru*** *altul,* ***toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredinţat în mintea lui*** (Romani 14: 5 - 6, 10, 13). Cu câtă mâhnire scria el bisericii din Galatia: *Voi **ţineţi** zile,* ***luni, vremi şi ani. Mă tem să nu mă fi ostenit în zadar pentru voi...*** (Galateni: **4:** 10 - 11). Şi cu câtă înţelepciune spirituală punea el în toate legătura dragostei: ***în lucrurile în care am ajuns de aceeaşi părere, să umblăm la fel.*** Căci, dacă ne despărţim de fraţi pentru sabate, pentru simboluri, pentru *umbre,* încă n-am primit destulă lumină).
Cea mai înaltă poruncă
Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi! Aceasta era sinteza poruncilor lui Dumnezeu în Vechiul Legământ. Un ideal etic într-o ecuaţie:
Iubirea aproapelui este egală cu iubirea de sine.
în nici unul din cei doi termeni ai ecuaţiei nu se găsea exigenţa jertfei.
Dar Isus, Ambasadorul Noului Legământ, aducea **un nou ideal:** ***Să vă iubiţi unii pe alţii cum v-am iubit*** *Eu!* Deci o nouă ecuaţie:
Iubirea aproapelui este egală cu iubirea lui Isus.
Acum termenul secund nu mai era iubirea de sine, ci iubirea care jertfeşte.

Dacă Isus ne-ar fi iubit după idealul Vechiului Legământ, noi am fi murit toţi în păcatele noastre şi veşnicia noastră ar fi fost fără speranţă. Dar Isus nu ne-a iubit *cape Sine,* ci mai mult decât pe Sine. Acestea sunt legea dragostei şi exemplul Său.
Cine împarte pâinea în două cu cel flămând, având milă de el exact atât cât are de sine, acela împlineşte porunca Vechiului Legământ. Cine îşi dă toată pâinea pentru o familie flămândă şi rămâne flămând, acela împlineşte legea dragostei lui Hristos, legea dragostei care jertfeşte.
Frica şi dragostea

Voi sunteţi prietenii Mei, spunea într-o zi Dumnezeul-Mesia intimilor Săi. *Nu vă nud numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său. Ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.*
Isus ridica pe Israel de la frică la dragoste. Frica de Dumnezeu, supunerea înfiorată, spiritul Legii fuseseră un început bun. Căci mai jos de frică se găsesc nepăsarea si răzvrătirea TA-J-

este începutul [illegible]. Frica de Dumnezeu

^«.M* *uiftupaunti* (.Proverbe 9: 10), dar e numai un început. Pe când dragostea e *legătura desăvârşirii* (Coloseni 3:14), e o îmbrăţişare fericită pe o cale care depăşeşte timpul. Spre dragoste ţintesc toate eforturile Divinităţii.
O navă, pentru a-şi asigura o bună plutire, trebuie să încarce în cală o anumită greutate: mărfuri 102

sau lest Se încarcă lest numai în măsura în care lipsesc mărfurile. Tot aşa, frica e necesară exact în măsura în care lipseşte dragostea Idealul armatorului e marfă de preţ, 100%. Idealul Divinităţii e dragostea desăvârşită.
Apostolul Pavel, experimentat cunoscător al oamenilor, a vorbit adeseori despre frica de Dumnezeu. Dar Ioan, *apostolul iubirii,* a privit mai mult spre ideal decât spre limitarea omenească. El nu voia să vadă în nava sufletului de creştin altceva decât încărcătură de maximă valoare: *în dragoste nu este frică (...) Cine se teme de Dumnezeu, n-a ajuns desăvârşit în dragoste* (1 Ioan 4: 18). Bineînţeles, există totuşi un anumit respect care nu-i exterior iubirii.
Ce diversitate de atitudini faţă de Dumnezeu! Ură, nepăsare, groază, frică, respect, dragoste, râvnă. Dacă vorbeşti despre Dumnezeu oamenilor, unii se înfurie, alţii cască, alţii se înfioară şi fug, alţii îşi fac cruce cu evlavie, alţii ascultă cu plăcere un timp, iar alţii ar asculta toată viaţa...

Mai presus de orice

Cine iubeşte pe tată sau pe mamă, pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu e vrednic de Mine. Isus a rostit aceste cuvinte adresându-se celor care-L iubeau. Prin această afirmaţie, EL NU
103

PORUNCEA să fie iubit, nici nu lua atitudine împotriva dragostei fireşti, aşa după cum, odinioară, nu-i ceruse lui Avraam să nu-1 mai iubească pe Isaac. Ci, dimpotrivă, după încercarea de pe muntele Moria, Avraam 1-a iubit şi mai mult pe fiul său şi a câştigat pentru el şi mai multă binecuvântare. Isus nu cerea să fie micşorată dragostea familială ca să nu depăşească dragostea faţă de Dumnezeu, ci El punea în mai multă lumină treptele dragostei.
Un om născut din Dumnezeu nu iubeşte mai puţin pe ai săi, ci în el se naşte o dragoste nouă care nu desfiinţează dragostea familială, deşi o depăşeşte. Dragostea de Dumnezeu dă mai multă substanţă dragostei familiale şi câştigă har pentru întreaga familie.
în Faptele Apostolilor citim: *Vei fi mântuit tu şi toată cosa ta.* Iar în Apocalipsa, Dumnezeul-om spune despre cei salvaţi de El: *Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor,* deci va avea un har pentru toţi cei dragi ai celor mântuiţi. Pentru Noe, pentru Avraam, pentru Rahav, pentru David, pentru sutaşul Corneliu, pentru temnicerul din Filipi, Dumnezeu a revărsat har şi peste familiile şi rudele lor. Pentru Lot a fost ocrotită nu numai familia lui, ci şi cetatea Ţoar. Pentru apostolul Pavel au fost salvaţi de la naufragiu două sute şaptezeci şi şase de suflete. Pentru zece oameni

buni, Dumnezeu ar fi iertat Sodoma şi Gomora.
104
Pentru un singur om desăvârşit, Dumnezeu n-ar fi dus poporul Ierusalimului în robia babiloniană. Pentru toţi cei ce-L iubesc, Dumnezeu îşi prelungeşte îndurarea *până la a mia generaţie.*

Ambuscadele doctrinale

Chiar şi atunci când era atacat cu întrebări-curse sau cu întrebări-căluş, Isus, Fiul lui Dumnezeu şi Fiu al omului, răspundea tot cu bunăvoinţă, fără a osândi, ci descoperind şi atunci noi adevăruri.

Corifei şi sectari zeloşi ai ritualismului tşi ti-cluiau cu dibăcie interpelările lor, astfel ca să nu fie posibile decât două răspunsuri, amândouă compromiţătoare: unul, o dezicere doctrinală, celălalt, un act de îndemn la răscoală, aşa încât, evitând o prăpastie, să cadă în cealaltă.

Astfel, o delegaţie a fariseilor şi irodienilor a venit la Isus, căutând mai întâi, să-L măgulească prin laude:

—învăţătorule, ştim că eşti un om al adevărului şi că înveţi pe oameni cu adevărat calea lui Dumnezeu, fără să-Ţi pese de nimeni...

Apoi şi-au întins cursa...

—Spune-ne dar, ce crezi, se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu?
105
Planul cursei era acesta: Primul răspuns posibil *Plătiţi!* ar fi înseninat, după concepţia atacanţilor, o dezicere de la mesianism; ar fi constituit un temei pentru a I se cere crucificarea.

Dar răspunsul lui Isus a depăşit prevederile adversarilor. El a apărut ca o lumină călăuzitoare şi pentru oamenii din zilele noastre.

—Arătaţi-Mi moneda birului Ale cui sunt chipul şi literele de pe ea?

—Ale Cezarului..

—Daţi dar Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!

Un grup din secta saducheilor, sectă care nega, între altele, învierea, au venit la Isus ca să-L reducă la tăcere printr-o întrebare-căluş...

—învăţătorule, erau la noi şapte fraţi. Cel dintâi s-a însurat şi a murit, nevasta lui rămânând fratelui său, aşa cum cerea Legea. *Al doilea a murit şi el,* femeia rămânând celui de-al treilea frate. Şi *tot aşa... până la al şaptelea. La urmă, după ei toţi, a murit şi femeia. La înviere, a căruia dintre cei şapte va fi ea?...*

Şi iată cu câtă milă le-a răspuns Isus-Mesia:

— Vă rătăciţi pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Căci la înviere oamenii nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer. în ce 106
priveşte învierea morţilor, oare n-aţi citit ce vi s-a spus de către Dumnezeu: Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov. Or, Dumnezeu nueun Dumnezeu al morţilor, ci al celor vii Tare vă mai rătăciţi!

Un învăţător al Legii impresionat de răspunsurile noului teolog, a venit şi a întrebat:

— învăfătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege? Acesta voia să ştie adevărul, chiar dacă în Israel erau atunci destul de multe partide religioase (dintre care unele erau ele însele divizate): farisei, saduchei, irodieni, esenieni, cârâiţi, va-tichini, table şahrit, chehala cadişa, banai, zenai, nechije hadaat, şaşai, asii etc* Bineînţeles, ele nu cădeau de acord în multe puncte, inclusiv referitor la prioritatea poruncilor. Unii înălţau pe prima treaptă sabatul, alţii circumcizia, alţii credinţa în unicitatea lui Dumnezeu, alţii purtarea filacteriilor etc. Se pare că Isus nu putea da un răspuns care să-i satisfacă pe toţi.

Dar Păstorul ceresc ştia că în toate partidele erau şi viitoare oi ale turmei Lui.
— *Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău şi să iubeşti pe aproapele tău,* a răspuns Isus. *în aceste două porunci se cuprind toată Legea şi Prorocii.*
***N.a:* După abatele S. E. Frette.**
107
Răspunsul a putut contraria pe ţapii sectarismului, dar a fost o bucurie pentru toate oile unităţii.
*
într-o dimineaţă, Învăţătorul-Dumnezeu vorbea poporului în Templu. Deodată, un grup de farisei au dat năvală cu braţele încărcate de pietre, ducând între ei o femeie cu hainele sfâşiate, cu părul în dezordine.
—*tnvăţătorule,* vorbi unul dintre *(amei,femeia aceasta a fost prinsă chiar în timp ce săvârşea adulterul. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu, dar, ce zid?*
Cuvântul Evangheliei notează: *Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească şi să-L poată învinui.* Era, deci, o nouă ambuscadă. Planul lor era acesta: Primul răspuns posibil *Ucideţi-o! Aplicaţi Legea!* era o totală dezicere de învăţătura despre iertare adusă de Fiul lui Dumnezeu, de Isus; al doilea răspuns posibil *N-o ucideţi! Iertaţi-o!* ar fi fost o încălcare a Legii, deci un cap de acuzare pentru a I se cere crucificarea. Un al treilea răspuns părea că nu există.
Dar Isus S-a aplecat în jos şi scria cu degetul pe pământ...
Atacanţii au insistat. Li se părea că victoria era aproape. Atunci Isus S-a ridicat în picioare, i-a privit ţintă şi le-a zis:
—*Acela dintre voi care eţără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea!*
Apoi S-a aplecat iar şi scria cu degetul pe pământ. 108

Cuvintele acestui răspuns nu le putea rosti un om, ci numai Divinitatea. Dumnezeu spusese lui *Moise: Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un profet ca tine şi voi pune cuvintele Mele în gura Lui* Şi acum cuvintele lui Dumnezeu însuşi, puse în gura lui Isus, descopereau, într-o emoţionantă ilustrare trăită, o cheie a îndurării divine: a ierta pentru a fi iertat.
Când au auzit ei cuvintele lui Isus, s-au simţit mustraţi de cugetul lor (erau nişte farisei care aveau totuşi conştiinţă) *şi au ieşit afară unul câte unul.*
— *Femeie,* a zis învăţătorul iertării, *unde sunt acuzatorii tăi? Nici unul nu te-a condamnat?*
—*Nici unul, Doamne.*
—Mei *Eu nu te condamn. Du-te.*
Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu avea nevoie să ierte pentru a fi iertat, căci El era desăvârşit. Dar El a iertat pentru că în El era dragostea Tatălui ceresc, după cum este scris:^oesto *e Fiul Meu în careMi-am pus toată dragostea!* Şi mai mult trebuie să iertăm noi, cei care avem nevoie de atâta iertare!
Isus a privit cu milă la această Evă din nou amăgită şi nu a mai adăugat decât aceste cuvinte:
—*Să nu maipăcătuieşti.*
(Era o poruncă? Era un avertisment? Era o rugăminte?...)
Nişte perceptori, însărcinaţi cu încasarea impozitelor s-au prezentat şi ei cu o problemă, însă nu cu una de natură teologică. Nu ca teologi. Ei s-au
109

adresat apostolului Simon Petru ca oricărui alt cetăţean israelit aparţinând unei secte: ***—învăţătorul vostru nu plăteşte didrahma?*** Era vorba de darea pentru Templu în valoare de două drahme de persoană.
—Ba da! a răspuns apostolul şi s-a grăbit să-L caute pe învăţătorul. Căci el nu vedea atunci ridicolul îndrăznelii agentului fiscal care cerea Autorităţii divine să plătească bir autorităţii pământeşti. Dar înainte de a spune apostolul un singur cuvânt, Isus, Împăratul-Dumnezeu, 1-a întrebat:
— Ce crezi, Simone, împăraţii pământului de la cine iau dări sau biruri? De la fiii lor sau de la străini?
—De la străini.
—Aşadar, fiu sunt scutiţi...
Da. FIII SUNT SCUTIŢI Fiii sunt deasupra legii.
Şi, totuşi, Isus a plătit. Dar a plătit DUMNEZEIEŞTE!
— Du-te la mare, a spus £1 apostolului Simon **Petru,** ***aruncă undiţa şi trage afară peştele care va veni întâi. Deschide-i gura şi vei găsi în ea un statir.*** (Statirul valora PATRUDRAHME...)Z)£-/ı-//#/ı&w
Mine şi pentru tine (Două drahme pentru Isus şi
două drahme pentru Petru).
Ferice de Simon Petru! Plata miraculoasă făcută
şi pentru el îl confirma chiar de atunci ca fiu al lui
Dumnezeu şi frate al lui Hristos!
110
în cele din urmă, ciudatul teolog nazarinean a pus, la rândul Său, o problemă înaintea învăţătorilor Legii şi fariseilor:
— Ce credeţi despre Mesia? Al cui fiu este El? *—Al lui David,* au răspuns cei întrebaţi.
— Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul, îl numeşte Domn, când zice: «Domnul a zis Domnului Meu: Şezi la dreapta Mea până voipunepe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale?» Deci, dacă David îl numeşte Domn, cum este El **(Domnul)** ***Fiul său*** **(Fiul lui** David)?
Nimeni nu I-a putut răspunde un cuvânt, **ne spune Evanghelia.** ***Şi din ziua aceea n-a mai îndrăznit nimeni să-Ipună întrebări*** **(Matei 22:42 - 46).**
Teologii Sinedriului şi-au dat seama că erau înfrânţi pe plan doctrinal. Toate armele teologiei raţionale rataseră în faţa lui Isus, în faţa doctorului fără diplomă. Le rămăsese un singur argument; dar acela nu era de natură teologică...
Aşa învăţa Isus Israelul. Cu simplitate şi cu **dragoste.** ***V-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.***
Şi cei *curaţi cu inima,* cei sinceri, cei blânzi, cei săraci, cei care aveau urechi de auzit şi ochi de privit, au crezut în Isus, au văzut gloria Lui şi L-au iubit.

PROFETII
Cuprind oare cărţile Noului Legământ cu adevărat revelaţiile şi acţiunile lui Isus-Mesia? Care sunt argumentele veridicităţii acestor mărturii?
Ar fi suficient să ne gândim la două dintre ele: sigiliul profeţiilor şi eficienţa doctrinei experimen-tabile şi experimentate până în zilele noastre.
Cât despre profeţiile nou-testamentare, iată câteva:
Profeţia distrugerii Ierusalimului
Vedeţi voi toate aceste lucruri **(construcţii şi ziduri** împrejmuitoare ale

Ierusalimului)? *Vă spun adevărul* (nu un simbol, ci realitatea concretă). *Nu* ***va rămânea aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată... Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti, să ştiţi că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudeea să fugă la munţi, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el... Va fi o strâmtorare mare în ţară... Vor cădea sub ascuţişul*** 112
săbiei, vor fi luaţi robi printre toate Neamurile. Adevărat vă spun că: nu va trece generaţia aceasta până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri. **(Matei** 24:1 - 2,15 - 20; Luca: 19:43 - 44; 21:20 - 24,32). Aceste cuvinte-fragmente dintr-o profeţie mai amplă au fost rostite cu câteva decenii înainte de împlinirea lor. în anul 70, după primul asediu de la rostirea profeţiei, Ierusalimul a fost distrus. Cei asediaţi au căzut în mare număr, decimaţi de arme, de foamete, de epidemii şi de incendii. Supravie-ţuitorii au fost vânduţi ca robi şi au peregrinat cu multă amărăciune printre popoare, trecând, în lunga diasporă, de la ritualism la ateism. (Aşa cum vestiseră şi vechile profeţii: *Pe aripa urâciunilor* ***idoleşti, va veni unul care pustieşte...*** **(Daniel 9:27).** ***Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre*** **(Mica 3:12).** ***Voi arunca ţara în doliu ca pentru un fiu unic*** **(Amos 8: 10).** ***Voi vântura casa lui Israel între toate naţiunile...*** **(Amos 9: 9) şi** ***Copiii lui Israel vor rămânea multă vreme jură rege şi fără căpetenie,Jurăjertfa şijară idol, fără*** *efod,* (fără ritualuri), *fără terafimi,* (fără cultul idolatru) (Osea 3: 4). Deci fără stat şi fără nici un cult.
Dar cei ce au crezut în Isus, cei ce au ţinut seama de profeţiile Lui, aufost salvaţi. în adevăr, după prima desfăşurare a forţelor în jurul zidurilor Cetăţii Sfinte, asediatorii s-au retras peneaşteptate. Atunci, israeliţii creştini, care se adăpostiseră în cetate, au ieşit şi au trecut Iordanul, refugiindu-se în Pereea. De
113

acolo, după război, Israelul viu, *rămăşiţa,* constituită într-o armată spirituală, a pornit, sub conducerea **nevăzută, dar reală,** a *Căpeteniei oştirii lui Dumnezeu,* să-şi împlinească sarcina corespunzătoare maturităţii sale duhovniceşti.
Profeţia suspendării prezenţei spirituale a Divinităţii în Israel.
îndată după zilele acelea de necaz, soarele se va întuneca, luna *nu-şi* ***va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerului vor fi*** *clătinate* (Matei 24:29). Era o profeţie în simboluri, dar în simboluri cunoscute din mesajele profetice ale Vechiului Legământ sau descifrabile prin anumite revelaţii ale Noului Legământ. Soarele e simbolul Israelului ca vas al lucrării spirituale (vezi Geneza 37:9 -10), a prezenţei spirituale a lui Isus în Israel (vezi Maleahi 4: 2; Apocalipsa 12:1). Luna e simbolul Duhului Sfânt care reflectează lumina Soarelui, Isus (vezi Ioan 16:13 -15; Apocalipsa 12:1). în Apocalipsa 12:1, luna este sub picioarele femeii-simbol, deoa-rece puterile spirituale acordate profeţilor *sunt supuse profeţilor* (1 Corinteni 14: 32). Stelele simbolizează fruntaşii spirituali ai Israelului (vezi Daniel 12:3). Isus anunţase deja eclipsarea spirituală a poporului ales, şi anume prin pilda vierilor. 114
(De altfel şi prin profetul Vechiului Testament -Ioel 2:31). Dar acum El preciza că această eclip-sare trebuia să aibă loc *îndată* ***după zilele acelea de necaz.***
S-a împlinit profeţia? A avut Israelul necreştin vreun profet de la distrugerea Ierusalimului şi până azi? Oameni de geniu, mulţi. Profeţi nici unul.
Profeţia propovăduiţii Evangheliei tuturor popoarelor
Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să servească de mărturie tuturor popoarelor **(Matei** 24:**14).**
Isus nu a prorocit că Evanghelia, vestea cea bună, va fi adusă la cunoştinţa tuturor

oamenilor, ci a tuturor popoarelor. Cuvântul ne arată că, de la început, Duhul Sfânt nu a călăuzit pe evan-ghelişti spre o mărturie dată tuturor oamenilor care alcătuiau un popor, ci numai către anumiţi inşi din fiecare popor (vezi Faptele Apostolilor 15: 6 şi 7 în comparaţie cu 18: 9 - 10). (Da, e adevărat că Isus-Mesia a zis: *Propovăduiţi Evanghelia la orice făptură!* Dar aceasta ca un îndemn, nu ca o profeţie. Şi numai în înţelesul de a vesti nu numai evreilor, ci şi neevreilor. (Cu alt înţeles ar fi scris apostolul Pavel, în scrisoarea către Coloseni, că **Evanghelia *a şi fost propovăduită oricăreifăpturi de*** *sub cer.* Coloseni 1: 23). Astfel, în zilele noastre, profeţia e pe punctul de a-şi încheia împlinirea.
115

Căci, după cel de-al doilea război mondial, misionari creştini au pătruns în ultimele state în care nu fusese încă anunţată Vestea cea Bună.
Profeţia eficienţei Evangheliei în lume
Atunci se va arăta în cer **(va apărea în sfera de** luptă spirituală) *semnul Fiului omului* (jertfa supremă, biruinţa asupra lui Satan, culminând pe crucea de pe Golgota, steagul luptei spirituale **-vezi Isaia 11:10 -12).** ***Toate seminţiile pământului*** *vor plânge* (oameni din toate seminţiile pământului îşi vor plânge păcatele, se vor întoarce cu căinţă la **Dumnezeu)** ***şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare glorie*** **(experimentând** legătura cu Isus, neevrei vor primi puterea care de două mii de ani fusese numai gloria lui Israel şi vor privi gloria lui Isus în lucrările Lui). ***El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare*** (pe solii Săi, vestitorii Evangheliei) *şi ei vor aduna* ***pe aleşii Lui din cele patru vânturi*** **(din cele patru** puncte cardinale, de sub raza celor patru urgii trimise ca pedepsă - vezi Zaharia 6: 5; Ezechiel 14: **21)** ***de la o margine a cerurilor până la cealaltă.***
Toate acestea s-au împlinit până în zilele noastre, chiar sub ochii noştri. Rămâne doar ca ultima generaţie a celor salvaţi prin Isus să-L vadă venind *pe norii cerului* în sens literal. 116
Profeţia înstrăinării Ierusalimului în cursul vremurilor Neamurilor
Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile **(de har ale)** ***Neamurilor*** (Luca 21:24).
Ierusalimul, *cetatea lui Dumnezeu,* era atunci *călcată în picioare* de romani. S-au succedat apoi tălpile dominatoare ale arabilor, ale turcilor, ale cruciaţilor şi ale englezilor. Astăzi, Ierusalimul e din nou în posesia lui Israel. Şi, totuşi, puterea Evangheliei lucrează încă pe toate continentele numai pentru că peste inima Ierusalimului, pe amplasamentul vechiului Templu, domină încă ultimul *picior* al neevreilor: moscheea lui Omar.
Profeţia suferinţelor Bisericii
în lume veţi avea necazuri **(Ioan 16: 33).** ***Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni*** **(Ioan** 15:20) etc.
Istoria Bisericii dovedeşte, cu prisosinţă, şi împlinirea acestei profeţii.
Cărţile Noului Legământ poartă încă multe alte sigilii profetice, revelaţii directe ale Dumnezeului întrupat, sau acordate prin mijlocirea ucenicilor, între acestea, Apocalipsa este un adevărat sistem profetic.
117

PRELUDII...
Risipa
Cu şase zile înainte dePesah, Omul-Dumnezeu a venit din nou în Betania, ca să

petreacă o seară de intimitate mângâietoare între prieteni buni, alături de Lazăr, pe care îl înviase din morţi, alături de Măria, de Marta, de Simon din Betania, alături de apstolii iubiţi.
Măria, sora lui Lazăr şi a Martei, *a hiat o livră de parfum de nard de mare preţ, a turnat-o pe picioarele lui Isus şi I-a şters picioarele cu părul ei...*
în atmosfera îmbălsămată a camerei, pe când Isus-Mesia îşi ascundea emoţia, iar Măria îşi apleca faţa acoperită cu maramă umezită de parfum şi de lacrimi, un murmur se făcu auzit prin ungherele încăperii...
— Ce rost are risipa aceasta? Acest mir s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de dinari şi banii să şefi dat săracilor.
Erau cuvintele lui Iuda Iscarioteanul. *(Zicea acestea nu pentru că ducea grija săracilor, ci pentru că era un hoţ şi, fiind el cel ce ţinea punga lua ceea* 118

ce se punea în ea...). Dar, ceea ce e şi mai dureros e că nu era numai părerea lui, ci şi a câtorva dintre apostoli, contaminaţi de Iuda. Ba, mai mult. Aceasta e o ispită cu care ne confruntăm mai toţi, cei ce-L iubim pe Isus. Să mă rog o oră întreagă, sau două? Să meditez, să citesc, să cânt, ore întregi? Nu-i o risipă de timp? Nu-i o bucurie vinovată? Nu-i de ajuns să mă rog zece minute şi apoi să lucrez ceva de folos? O mărturie, o faptă de dragoste. Aceasta e o continuă ispită a morţii.
Dumnezeul-frate a luat apărarea Măriei. *—Lăsaţi-o în pace. De ce o întristaţi? Ea a împlinit un lucru fiumos faţă de Mine. Pentru că pe săraci îi aveţi totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveţi totdeauna... Dacă a turnat acest parfum pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare. Vă spun adevărul: oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune şi ce a făcut această femeie, în amintirea ei*
Iată valoarea adoraţiei. în exprimarea iubirii noastre faţă de Dumnezeu, nimic nu-i prea mult. Mana *a risipit* pentru Salvatorul ei mai mult decât valoarea unui an de muncă (vezi Matei 20:2). Şi Isus a legat pentru totdeauna de Evanghelie această risipă, aşa cum a legat Numele lui Dumnezeu de credinţa luiAvraam, Isaac şi Iacov. Cea mai bună investiţie a timpului e risipa adoraţiei. E risipa Măriei ce şi-a ales partea cea mai bună. E risipa lui Ioan, ucenicul preferat. E risipa veşniciei.
119

Ziua cercetării

A doua zi, în ziua de 14 a lunii ebraice nisan (numită şi abib), prima lună a anului religios, în zi de duminică, întâia zi a săptămânii, în fermecătorul peisaj de primăvară, pe drumurile care duceau din nordul Palestinei spre Ierusalim, veneau numeroşi pelerini din Galileea, din Decapole şi de peste notare, pentru sărbătoarea Pesah-ului. Se cântau în grupuri *psalmii treptelor.* Se făceau popasuri, însufleţite de discuţii. Undeva, în apropiere de Cetatea Sionului, se vedea un mare convoi, înaintând cu o deosebită înflăcărare. Erau două cete de galileeni care legănau frunze largi de palmier şi scandau un verset **din Psalmul 118:** ***Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!*** **La care adăugau:** ***Regele lui*** *Israel!* între cele două cete, călare pe un măgăruş, se vedea, înaintând încet şi umil, *Omul* care era obiectul acestor omagii, flancat de doisprezece bărbaţi. El venea între cele două cete, aşa cum călătorea odinioară în pustie *cortul întâlnirii* în mijlocul seminţiilor lui Israel.
Dinspre Ierusalim, pelerini veniţi mai înainte, ca şi unii dintre iudei, veneau mereu în întâmpinarea lui Isus-Mesia şi-L salutau, aşternându-I în cale ramuri de palmier şi veşminte.
într-un anumit loc, undeva *spre coborâşul dealului Măslinilor,* convoiul s-a oprit

deodată şi toţi 120

manifestanţii au tăbărât de-a curmezişul drumului şi peste marginile lui. Era un loc unde totdeauna se opreau cu emoţie pelerinii, căci de acolo se vedea desfăşurându-se impresionanta panoramă a Ierusalimului, peste care domina Templul, îmbrăcat în marmura albă a lui Irod *cel mare,* Casa lui Dumnezeu de pe altarul căreia se înălţa spre cer fumul jertfelor, ca un suspin al marii aşteptări, în inima tuturor era acum o bucurie cu atât mai mare, cu cât ei simţeau că duc spre marele sanctuar pe Acela care va fi suprema lui glorie (aşa cum era scris în cartea lui Hagai 2:9).
Dar, când unii dintre apostoli şi-au întors privirea fericită spre Cel omagiat, au rămas străpunşi în inimă şi înmărmuriţi, căci El, omul providenţial al acestui ceas de bucurie, *nădejdea lui Israel,* omul atât de aşteptat, El, omul-Dumnezeu..., plângea... Şi Acela pe picioarele Căruia mai stăruia încă *parfumul de nard,* mireasma *risipei,* a fost auzit murmurând cu glas înlăcrimat:
— ...Ierusalime, Ierusalime... Dacă ai fi cunoscut tu... măcar în această zi... lucrurile care puteau să-ţi dăruiască pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile când vrăjmaşii tăi te vor înconjura cu şanţuri, te vor strânge din toate părţile, te vor face una cu pământul pe tine şi pe copiii tăi din mijlocul tău şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetat...
121
Convoiul a pornit apoi la vale, în strigătele şi mai entuziaste ale manifestanţilor. Dar pe feţele apostolilor nu mai strălucea aceeaşi bucurie. Cuvintele acelei ciudate plângeri asupra Ierusalimului li se înfipseseră în inimă ca nişte spini.
„Dacă ai fi cunoscut tu măcar în această zi... măcar în această zi...
De ce *măcar in această zi?* Era aceasta o ultimă zi? Un ultimatum ceresc?
Cu mai bine de cinci secole şi jumătate înainte, **în *anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahaşveroş,* în** vremea din urmă a robiei babiloniene, Daniel, profetul, se ruga într-o seară în *sac şi cenuşă,* în liniştea odăii *de sus,* pentru iertarea Ierusalimului, a Cetăţii Sfinte în care un eşalon de prizonieri întorşi din robie începuse reconstruirea Templului. ***—Doamne, Dumnezeule mare şi înfricoşate, Tu careţii legământul şi dai îndurare celor ce Te iubesc şi păzesc poruncile Tale..., noi am păcătuit..., ne-am abătut de la poruncile şi orânduielUe Tale..., n-am ascultat de robii Tăi proroci..., n-am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru... De aceea ne-au şi lovit blestemele şi jurămintele scrise în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu... Ascultă, dar, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea şi cererile robului Tău şi, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Faţa Ta peste sfântul Tău locaş pustiit!... Ascultă, Doamne... Iartă, Doamne...***
122

Şi, pe când Daniel se ruga încă, a venit în *zbor* ***grăbit*** **îngerul Gabriel, în *clipa când se aduceajerţfa***
deseară.
—El m-a învăţat, a stat de vorbă cu mine, şi mi-a zis: «Daniele, am venit acum să-ţi luminez mintea. Când ai început tu să te rogi, a ieşit cuvântul, şi eu vin să ţi-l vestesc; căci tu eşti prea iubit şi scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta, şi înţelege vedenia! Şaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetăţii tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispăşirea păcatelor, până la ispăşirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veşnice, până la pecetluirea vedeniei şi prorociei, şi până la ungerea Sfântului sfinţilor. Să ştii dar, şi să înţelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece şapte săptămâni; apoi timp de şaizeci şi două de săptămâni, pieţele şi gropile vor fi zidite din nou, şi anume în vremuri de strâmtorare. După aceste şaizeci şi două de săptămâni, unsul va fi stârpit, şi nu va avea nimic...» (Daniel 9:22 - 26 a).
După câţiva ani de la această viziune, şi după ce lucrările de reconstruire a Templului

fuseseră încheiate, dar majoritatea caselor din Ierusalim, ca şi zidurile înconjurătoare erau încă în ruine, Cuvântul lui Dumnezeu a adus un nou mesaj dătător de speranţă, încredinţându-1 profetului
123

Zaharia: ***Saltă de veselie, fiica*** *Sionului!* ***Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei*** *măgăriţe* (Zaharia 9:9).
Astfel, Israel, împovărat de neputinţa de a păzi toată Legea şi lovit de multe încercări, primea înviorarea unor conturări mesianice tot mai precise.
în ziua de 14 nisan a anului 445, în palatul împăratului persan Artaxerxe Mână-Lungă, se servea masa cu fastul obişnuit şi cu veselia de rigoare (vezi Neemia 1 şi 2). Sorbindu-şi paharul, monarhul îşi observa discret curtenii şi slujitorii. Deodată, privirile suspicioase i se opriră asupra chipului paharnicului său.
—De ceţi-efaţa tristă? Bolnav nu eşti Nupoate fi altceva decât ***o*** *frământare sufletească...*
Paharnicul s-a înfiorat Cu toate străduinţele depuse, nu-şi putuse ascunde sub o mască surâzătoare durerea care-i ardea inima. Căci Neemia, paharnicul lui Artaxerxe, prizonier din Iudeea, om credincios şi patriot, aflase de curând care era starea cetăţii lui Dumnezeu, ajunsă *în cea* ***mai mare nenorocire şi*** *ocară.Şi* acum, în ziua de Pesah, în cea mai sfântă zi a vieţii religioase israelite, Duhul 124
Sfânt îi răscolise tot jarul din inimă. Şi aceasta, spre împlinirea planurilor lui Dumnezeu.
—Să trăiască în veci împăratul! a răspuns Neemia, după protocol. ***Cum să n-am faţa triştii când cetatea în care sunt mormintele părinţilor mei e pustiită şi portiţe ei sunt arse de foc?***
Pătrunzător, Artaxerxe a fost imediat în temă:
— Ce-mi ceri?
Nu fără a înălţa un fulgerător apel spre cer, Neemia a răspuns:
— Dacă ***găseşte cu cale împăratul şi dacă robul tău îţi este plăcut, trimite-mă în Iudeea, la cetatea mormintelor părinţilor mei, ca s-o zidesc din nou.***
împăratul şi împărăteasa au privit spre paharnic cu îndoioşare.
— Cât ***va dura călătoria ta şi când te vei întoarce?*** Au urmat discuţii de detaliu. Dumnezeu lucrase.
Edictul a fost semnat chiar în acea zi de 14 nisan a anului 445. Acesta era reperul sfânt dat de îngerul Gabriel. *Să ştii dar şi să înţelegi că de la edictul de rezidire* ***a*** *Ierusalimului până la Maşiah-Nagid vor trece... 483 de ani..*
Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel *ce vine în Numele* ***Domnului!*** strigau acum manifestanţii din convoiul care intra pe porţile Cetăţii Sfinte.
125
Dacă ai fi cunoscut, **(Ierusalime),** ***măcar în*** *această zi-"* suna în urechile apostolilor...
în oraş se răspândise vestea că vine un mare convoi de pelerini, aducându-L în mijlocul lor, în înflăcărate ovaţii, pe Isus, profetul din Galileea, omul incomparabil care vindeca şi învia, omul care punea înaintea lui Israel cele mai mari semne de întrebare, omul care câştiga inimile pentru Dumnezeu cu farmecul sfânt al vorbirii Sale. Astfel, Ierusalimul, care şi aşa era în freamătul pregătirilor pentru Pesah, ajunsese în şi mai mare tensiune. Cine mai băga de seamă că, în fiecare curte, undeva, într-un ungher, plângea cu atâta tristeţe un miel smuls de la ugerul mamei sale, smuls

din turma lui, dintre cei dragi ai lui, un miel fără cusur, pus deoparte pentru Pesah? Sărmanul mieluşel pascal... El trebuia înjunghiat, fără nici o vină, peste patru zile, în clipa jertfei deseară... fără să poată şti că, de data aceasta, simbolica lui jertfă va fi, pentru prima oară după cincisprezece secole, cu totul inutilă...
Pe la chindii, convoiul a străbătut străzile capitalei în psalmi şi strigăte entuziaste.
— *Cine-i acesta?* întrebau cei neinformaţi.
—***Este Isus, Prorocul din Nazaretul GalUeii!*** se grăbeau multe voci să răspundă.
Osana, Fiul lui DavidL. Osana în cerurile Prea-înalte! striga un grup de adolescenţi.
între cele două coloane, Isus-Mesia a intrat în Templu, **în** *casa Tatălui Său.* 126
Dar mai marii Templului nu I-au aşternut în cale nici veşminte, nici frunze de palmier, ci şi-au încruntat sprâncenele şi-au strigat, arătând spre adolescenţi:
—Auzi ce zic aceştia ?
—*Da,* a răspuns Fiul lui Dumnezeu.
N-aţi citit niciodată cuvintele:* 71* *ai scos laude din gura pruncilor şi din gura celor ce sug?!... Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga!
Trimisul Tatălui ceresc, Solul *Stăpânului viei* era respins. El Se prezentase exact la termenul şi în circumstanţele anunţate de profeţi. Fusese ziua cercetării, suprema *zi a Domnului.* Isus adusese în faţa lui Israel, ca şi Moise odinioară, *VIAŢA ŞI* ***MOARTEA, BINECUVÂNTAREA ŞI BLESTEMUL*** (vezi Deuteronom 30:19). Dar în Ierusalim nu mai ardea făclia lui Iahve. Nu prevăzuse Dumnezeu această derută a lui Israel? Ba da. Nu era scris în Amos: ***Ce aşteptaţi voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric şi nu lumină!***
Da. Fusese ziua cercetării. Se intersectaseră în ea principalele linii de fugă ale perspectivei profetice. Se împliniseră cei 483 de ani anunţaţi de îngerul Gabriel cu privire la Maşiah Nagid. Apăruse în proporţiile realităţii ornamentaţia (vinieta) profetică din cartea lui Zaharia: *Iată,* ***Regele tău... călare pe un măgăruş.*** Devenise fapt concret simbolul din profetica punere deoparte a mielului pascal, a mielului fără cusur şi fără protest. (Respins ca Mesia, Isus fusese pus deoparte ca miel
127

pascal al lumii întregi). Se încheiase ciclul de 490 de ani ai pecetluirii lucrării profetice*. Şi începea săptămâna Legământului iubirii (Daniel 9:27).
Dar pe când mai-marii lui Israel, fierbând de mânie, căutau căi şi mijloace pentru eliminarea Nazarineanului, un grup de străini, veniţi ca oaspeţi atraşi de adevărurile Scripturilor Sfinte, s-a apropiat de unul dintre ucenici, zicându-i:
—*Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus.*
Ucenicii L-au înştiinţat pe învăţătorul lor, curioşi de a vedea care va fi atitudinea Aceluia care zisese: *Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.* Ei nu înţelegeau încă sensul evenimentelor la a căror desfăşurare contribuiau totuşi. Nu bănuiau semnificaţia acestui demers al străinilor. Nici ei, nici nimeni altul pe pământ, afară de Isus.
Dumnezeul-Mesia aştepta acea delegaţie, deoarece ea trebuia să apară exact în ceasul când Israel îşi respingea Mântuitorul.
**N.a:* Daniel 9:25 - Cei 483 de ani (ani ebraici a 360 de zile) au decurs de la 14 nisan 914 mart) anul 445 pînă la 10 nisan (6 april) anul 32: 483 de ani a 360 de zile = 173.880 de zile = 476 de ani ai cronologiei moderne (fiind eliminate cele 116 zile ale anilor bisecţi, afara de cele 3 zile ale anilor bisecţi seculari indivizibili cu 400, adică anii 100,200 şi 300) + cele 24 de zile de la 14 martie anul 32 (ctnd se împlineau numai 173.856 de zile) pînă la 6 april (10 nisan) (cînd se împlineau restul pmă la 133380 de zile (După acad. Robert Anderson).
128
Cuprins de emoţie, Isus a murmurat:

—A venit ceasul ca Fiul omului să fie glorificat!
Ucenicii erau nedumeriţi. Mai putea fi vorba de glorie? Atunci, pe când II aduceau spre glorie, Isus plângea. Şi acum, după respingere, iată-L vorbind de glorie. Despre care glorie?
—Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacăgrăuntek de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă (cf. Ioan 21:24).
Ce puteau să însemne aceste cuvinte şi cum puteau fi împletite gloria şi moartea? Misiunea pentru Israel se încheiase. Acum Isus era al lumii întregi. Israel rostise ultimul şi decisivul NU. Glasul popoarelor neisraelite rostea primul DA.
Dar aceasta însemna JERTFA. Altă soluţie
nu era.
— Tată, proslăveşte Numele Tău!
—L-am proslăvit şi-l voi mai proslăvi!
Un glas de tunet confirma din cer pe Cel respins pe pământ.
Jertfa anticipată
Ultima cină de Pesah pe pământ... Ultima masă de *Seder* a Dumnezeului-fiu de om. Ar putea fi cuprinsă pe deplin în zeci sau sute de volume? Cu

câtă binecuvântare ne întoarcem privind întotdeauna în tabloul Cinei *lucruri noi şi lucruri vechi...*
*****
Era în seara de joi 14 nisan. Din ziua de 10 nisan, din ziua respingerii şi până atunci, Isus, Mielul ceresc pus deoparte pentru jertfă, rostise pilde, profeţii şi făcuse descoperiri de supremă importanţă, revelând viitorul Israelului împietrit, misiunea în lume a Israelului duhovnicesc şi judecata lumii la revenirea lui Mesia. Acum era vremea împlinirii simbolului cinei de Pesah.
Aşezaţi pe paturi în jurul mesei, după moda romană - acceptată în Casele celor înstăriţi - Isus şi apostolii Săi aşteptau sunetul de corn care trebuia să vestească din Templu începutul cinei sfinte. Binevoitoarea gazdă care le pusese la dispoziţie *camera de sus,* uitase să adauge la această faptă de credinţă şi gestul de a fi trimis, aşa cum se obişnuia, un rob sau un copil care să spele picioarele oaspeţilor înainte de cină. Această stare de lucruri devenea din ce în ce mai stingheritoare.
— Ce vom face? se gândeau apostolii. *Nu-i nimeni să ne răcorească picioarele...*
— Oare să iau eu ştergarul şi să-i spăl pe ceilalţi? Dar eu sunt totuşi cel mai bătrân...
— Oare să iau eu ştergarul? Dar de ce tocmai eu? Sunt eu ultimul venit la învăţătorul?
— Oare să iau eu ştergarul? Eu l-aş lua, dar mi-e inima atât de tulburată...

—Doar n-or fi vrând să iau eu ştergarul. Eu am făcut destul. Am făcut cumpărături, am junghiat mielul..
Atunci... *bus, fiindcă ştia că Tatăl ÎI DĂDUSE TOATE LUCRURILE ÎN MÂINI, că de la Dumnezeu a venit şi la Dumnezeu Se duce,* fiindcă era conştient de atotputernicia Lui în cer şi pe pământ, 5-a *sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ştergar şi S-a încins cu el Apoi a turnat apă într-un lighean şi,* cu mâinile acelea cărora Dumnezeu le dăduse totul, *a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care Se încinsese.*
— Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele? a protestat Simon Petru.
— Ce fac Eu, tu nu înţelegi acum. Dar vei înţelege după aceea...

Da, marele apostol a înţeles bine *după aceea.* Şi nu numai el. Sunt până şi astăzi mulţi fraţi şi surori care ştiu să ia ştergarul smereniei. Unii fraţi lustruiesc pantofii fraţilor oaspeţi. Unele surori le spală cămăşile sau ciorapii. Alţi fraţi le duc valiza la gară. Unele surori stau lângă copiii mici. Câte cununi eterne vor fi împletite din astfel de ştergare ale fraţilor din lucrare!
Reîmbrăcându-Şi hainele, Isus S-a întins din nou pe patul Său, între apostoli. Apoi S-a uitat la toţi cu o duioişie fierbinte.
—Voi Mă numiţi învăţător şi Domn. Şibineziceţi, Căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul şi învăţătorulvos-tru, v-am spălat picioarele, şi voi sunteţi datori să vă
131
spălaţi picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu.
După aceste cuvinte, cornurile leviţilor au sunat prelung, bus a rostit rugăciunea de mulţumire. Apoi *S-a tulburat în duhul Său* şi a zis:
—Adevărat, adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde.
Apostolii au întrebat unul câte unul: *Nu cumva sunt eu?*
Nici unul n-a numit pe altcineva, ci fiecare a întrebat despre sine. Iuda a întrebat şi el luând imitaţia sincerităţii ca mască.
Simon Petru a privit cu înţeles spre Ioan, care era aşezat pe pat, lângă Isus.
—Doamne, cine este? a întrebat în şoaptă Ioan, aplecându-şi capul pe pieptul învăţătorului.
—Acela căruia îi voi întinge bucăţica şi i-o voi da, a răspuns Isus tot în şoaptă. Apoi, cu glas tare, a continuat: *Negreşit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu şefi născut* (cf. Matei 26:24).
în clipa când Isus a întins bucata de azimă, *Satan a intrat în Iuda.* Până atunci îl purta de lanţ. Atunci s-a întrupat în el, ca în şarpele din străvechiul Eden. *— Ce ai de făcut, fa repede!* Aceste cuvinte nu erau adresate lui Iuda, ci Vrăjmaşului din el. Iuda a ieşit afară în grabă. Era noapte. Noapte deplină.
A lua cina de Pesah cu Isus, asta nu sfinţeşte pe nici un Iuda.
132
Rămas între ai Săi, între cei care erau cu adevărat ai Săi, Fiul lui Dumnezeu şi al omului Şi-a deschis larg inima:
—Am dorit mult să mănânc acest Pesah cu voi, înainte de patima Mea...
Pe masa de *Seder* erau mielul înjunghiat şi fript, azimile şi ierburile amare. Toate acestea erau cerute de Lege. Toate erau simboluri profetice. Dar şi tradiţia îşi spunea cuvântul: erau adăugate ouă, saramură şi pahare de vin. Paharele erau sorbite rând pe rând: patru sau cinci pahare de ficare ins, din care unul era lăsat pentru Eliâhu (Ilie). Isus, care dezvăluise că bunătatea lui Dumnezeu a acordat o semnificaţie profetică mirului oferit de Măria, a revelat că era ceva profetic chiar în ceea ce adăugase tradiţia evreiască mesei de Paşte. Căci Isus, mai marele obştii apostolice, a cuprins în taina supremei Cine şi pâinea Legii şi vinul tradiţiei omeneşti. învăţătorul-Dumnezeu a ridicat mai întâi o azimă. Toate privirile erau aţintite asupra Lui. Toate urechile aşteptau străvechile cuvinte, acea mărturie care venea din Pentateuh, străbătând secolele:
—Aceasta este pâinea pe care au mâncat-o părinţii noştri când au ieşit din Egipt
Dar spre uimirea tuturor, Isus, care zisese: *Am venit nu ca să stric, ci să împlinesc!,* a frânt azima, spunând cu emoţie:
Acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Ce ciudat au răsunat aceste cuvinte! Apostolii erau înmărmuriţi. Dar era totuşi o încălcare a

Legii? Ei nu ştiau, ei trebuiau să nu ştie încă taina cinei. Nu, Isus nu strica, ci împlinea. După o mie cinci sute de ani, simbolul, ritualizat an de an, devenea o realitate. O realitate încă neînţeleasă.
Apoi Isus a luat un pahar devin, element al tradiţiei şi a zis:
*—**Acest pahar este legământul** cel **nou în sângele Meu care se varsăpentru mulţi spre iertareapăcatelor...***
Apostolii priveau tulburaţi ochii lui Isus care scânteiau ca niciodată şi-I ascultau glasul care vibra atât de neobişnuit:
—ACUM Fiul omului a fost glorificat... ACUM stăpânitorul lumii acesteia este judecat... ACUM las lumea şi Mă duc la Tatăl...
Totul era ACUM. Dumnezeul întrupat în om trăia ACUM, în mijlocul preaiubiţilor Săi, fericirea nepământească de a li Se dărui pe deplin şi totuşi în secret. Neînţeles între cei unsprezece apostoli, ca Iosif în Egipt, între cei unsprezece fraţi ai săi, Isus trăia o neînţeleasă fericire, o tainică anticipare a jertfei, începutul afundării de bună voie în moarte sub privirile lor nedumerite, mângâierea atât de dulce de a se gândi la clipele când ei, cei dragi, vor afla **totul** *după aceea.*
Inima lui Isus li se adresa în suspine negrăite: Vedeţi voi cât de mult vă iubesc?... Pentru voi... de dragul vostru... primesc cea mai amară suferinţă. Am toată puterea în cer şi pe pământ. Pot nimici pe toţi cei ce Mă urăsc. Dar... iată, Eu las toată puterea deoparte. Mă afund în suferinţă și mor 134
pentru voi şi în locul vostru. Acum voi nu puteţi înţelege iubirea Mea. Pentru că EU vreau să nu puteţi înţelege acum. Dar, *după aceea,* veţi înţelege...
Undeva, în celula unei închisori, o tânără condamnată la moarte îşi trăia ultimele ore din viaţă. Stând nemişcată, ea se silea să nu se gândească la ceea ce o aştepta, ci se învăluia cu iluzii şi amintiri.
Deodată se auziră paşi. Uşa se deschise în lături şi în celulă intră un bărbat cu faţa iradiind de bucurie:
—Eşti graţiată!
Era un prieten. Un prieten, faţă de care, fără să ştie de ce, nu simţise aceeaşi atracţie ca faţă de ceilalţi prieteni care se întreceau să-i câştige inima. Poate pentru că el era altfel decât ceilalţi. Poate pentru că el dorea să-i schimbe felul de viaţă, nesocotinţa care o adusese aici. Nu se aştepta la vizita lui, nu se aştepta nicidecum la vestea pe care i-o aducea.
— Graţiată? Eu graţiată! E cu neputinţă! —Feste câteva ore vei fi eliberată.
—Eliberată? îmi este imposibil să cred. —Eşti graţiată. S-a găsit o soluţie judiciară. O acoperire acceptată.
— O acoperire? Nu pot să înţeleg.
Atunci, tânărul care adusese vestea şi-a scos un inel din deget şi aţintind asupra prietenei lui o privire adâncă şi duioasă, i-a spus:
135

— Primeşte acest inel. Ştii că nu l-aş fi dat nimănui. Să-l păstrezi cu grijă. El îţi va aminti întotdeauna cum ai fost graţiată.
în inelul dăruit, în privirea duioasă a tânărului, în strângerea lui de mână neobişnuit de emoţionantă, se ascundea un secret, un mare secret, secretul unei iubiri ieşite din comun. Acest tânăr se despărţea acum de fiinţa pe care o iubea nespus de mult, spre a se duce să fie executat în locul ei. **Aceasta era *soluţia judiciară, în acoperirea acceptată*** despre care-i vorbise. Dar, în această întrevedere, el trăise bucuria de a se dărui în

secret, bucuria de a se gândi la clipele când aceea pe care a salvat-o, va afla cu ce preţ i-a fost redată viaţa. El îşi închipuise cu emoţie imaginea iubitei privind inelul, după ce va fi înţeles acea supremă înălţime morală a jertfei secrete, a jertfei care avea astfel toate valorile ce-i puteau regenera viaţa.
Desigur, aceasta nu-i decât o ilustrare palidă, un simplu ajutor în efortul de exprimare. Isus-Mesia a trăit, în faţa ucenicilor Săi, o neînţeleasă, o neîmpărtăşită anticipare a jertfei Sale; izvor spiritual şi afectiv de eternă duioşie, preludiu al supremei simfonii eroice şi mângâiere pentru El însuşi în propria Sa suferinţă.
Am dorit mult să mănânc acestPesah cu voi înainte *de suferinţa Mea.* Am dorit mult... şi M-am gândit îndelung la ceasul acesta, când dragostea de Mine însumi se va afunda şi va dispărea în dragostea Mea pentru voi... Şi astfel vom fi pentru totdeauna uniţi, contopiţi în iubire. 136
Luaţi, mâncaţi.. Voi nu vedeţi acum nimic altceva decât o pâine care se frânge; *Beţi din acesta toţi..* Voi nu sorbiţi acum nimic altceva decât o băutură. Dar, *după aceea,* veţi afla cât de mult v-am iubit. Veţi înţelege cu câtă duioşie v-am privit mâncând pâinea şi sorbind vinul care de sute de ani vă vesteau suferinţa Mea pentru voi, suferinţă la care din veşnicie M-am gândit, suferinţă care a şi început, suferinţă pe care o şi trăiesc... De acum, ori de câte ori veţi frânge pâinea şi veţi împărţi vinul, vă veţi aminti de seara aceasta, veţi înţelege ceea ce acum nu puteţi înţelege şi Mă veţi iubi. Şi, **astfel,** ***Eu voifi în voi şi voi*** **fri** ***Mine... Luaţi, mâncaţi.. Cuvintele Mele sunt Duh şi Viaţă.***
Apoi, dumnezeieşti cuvinte de despărţire au prelungit Pesahul.
Sa ***nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine*** **(loan 14:1).** ***Eu voi ruga pe Tatăl şi El vă va da un alt Mângâietor...*** **(loan 14:16).** ***Feste puţină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veţi vedea*** **(loan 14:19).** ***Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea... Mă duc, dar Mă voi întoarce la voi... Rămâneţi în Mine şi Eu voi rămânea în voi*** **(loan** 14:27; 15:4). ***Aceasta e porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii cum v-am iubit Eu... Voi sunteţi prietenii Mei. Voi nu sunteţi din lume pentru că Eu v-am ales din*** *mylocul lumii* (loan 15:12,14,19).
137

îndrăzniţi, Eu am biruit lumea! **(Ioan 16:33).**
în cele din urmă, s-au ridicat toţi în picioare şi Isus-Mesia a rostit rugăciunea de încheiere a Pesahului şi de încheiere a misiunii pentru Israel.
Tată, a sosit ceasul... Eu Je-am glorificatpepământ, am *sfârşitlucrarea pe care Mi-ai dat s-ofac.. Amfăcut* ***cunoscut Numele Tău oamenUorpe care Mi*** *i-ai* ***dat din hune... Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei*** *le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că* ***am venit de la Tine şi au*** *crezut că* ***TU M-aitritnis...*** *Şi nici umil* ***din ei n-a pierit afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura...*** **(Ioan 17:1 -12).**
Semnul lui tona
îngerul Gabriel îi spusese lui Daniel profetul: După cei 483 de ani de la edictul de rezidire a **Ierusalimului,** *Unsul va muri de moarte năprasnică.* Dar ***El va face un legământ trainic cu mulţi, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare...*** **(Daniel** 9:27 a).
Săptămâna legământului a fost prima săptămână de zile care a urmat după împlinirea celor 483 de ani. Iar ziua de mijloc a fost ziua de joi, ziua începutului marii suferinţe. Din această zi, simbolul tuturor jertfelor era împlinit, iar ritualul lor devenise inutil. Pentru Dumnezeu, erau desfiinţate.
Un grup de *cărturari şi de farisei* îi ziseseră lui Isus:

138
—Robi, am vrea să vedem un semn de la Tine.
—Mi *vi se va da alt semn,* răspunsese învăţătorul, *decât semnul profetului Iona.* ***Căci, după cum Jona a stat trei zile şi trei nopţi în pântecele chitului, tot aşa şi Fiul omului va sta trei zile şi trei nopţi în inima*** *pământului* (Matei 12:38 - 40).
Va sta *trei zile şi trei nopţi;* fiecare zi urmată de noaptea ei. Acum era ziua de joi. Prima zi din cele trei. înserase. începuse prima noapte. Isus, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Măriei, fiind şi acum atotputernic, nu mai făcea uz de puterea Lui. Isus era acum numai dragoste, numai miel de jertfă. Şi El a stat, ca miel, trei zile şi trei nopţi sub puterea pământului...
Paharul din Ghetsimani
După cina ultimului Pesah, Isus-Mesia şi apostolii au ieşit din Ierusalim şi au trecut pârâul Chedron, spre muntele Măslinilor, pentru a-1 aştepta pe Iuda.
(Cu opt decenii înainte, Iuliu Cezar trecuse Rubiconul în fruntea legiunilor sale, pentru a câştiga, cu preţul sângelui a numeroase victime, o putere pe care a pierdut-o nu după multă vreme. Isus a trecut Chedronul în fruntea a unsprezece pescari umili, pentru a câştiga, prin propriul Său sânge, imperiul etern al dragostei).
139
Acolo, pe muntele Măslinilor, în grădina Ghetsimani, a avut loc cea mai clocotitoare luptă în rugăciune care s-a dat vreodată. Cât de copilărească ne apare, prin comparaţie, lupta lui Iacov de pe malul Iabocului!
Aruncat cu faţa la pământ Isus, Hui lui Dumnezeu din veşnicie, S-a rugat *cu strigăte mari şi lacrimi. A ajuns într-un chin ca de moarte şi sudoarea Is-a jacut ca nişte picături mari de sânge care cădeau pe pământ.* Erau primii stropi ai sângelui salvator.
— Tată, Ţie toate lucrurile îţi sunt cu putinţă. Depărtează de la Mine paharul acesta. Totuşi, să se facă nu ceea ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu!
Misiunea pentru Israel se încheiase. Dar înainte de a fi *venit ziua Domnului* pentru întreaga omenire, în faţa lui Isus-Mesia stătea acum un pahar, paharul cel mai amar care a putut exista vreodată, paharul vinovăţiei tuturor oamenilor, paharul pedepsei tuturor păcatelor. Dar dacă misiunea pentru Israel fusese o sarcină, o poruncă primită de la Tatăl, a sorbi acest pahar nu era o poruncă, ci o faptă, liber consimţită de Fiul, prin care Acesta Se identifica în chip nesilit cu voinţa Tatălui Său şi concretiza dragostea Sa pentru omenirea pe care Tatăl şi Fiul o creaseră.
îmi dau viaţa, spusese Isus. *Nimeni nu Mi-o ia cu sila. Nimeni. Nici chiar Tatăl Ci o dau Eu de la Mine. Am încuviinţarea s-o iau iarăşi. Am primit această împuternicire de la Tatăl Meu.* 140
Cu şapte secole înainte, cuvântul proferic anunţase: *Se va da pe Sine însuşi la moarte* (Isaia 53:12).
Jertfa iubirii divine nu era obiectul unei porunci. Şi totuşi, Isus venise în lume hotărât să Se dăruiască tuturor şi pe deplin. *Eu pentru aceasta am venit,* spusese El.
Dar acum, când cutremurătoarea suferinţă începuse, şi punctul ei culminant se întrezărea pe Golgota, acum când Isus, Dumnezeu şi om, avea nu numai o cunoaştere divină a tragediei umane, dar şi o inimă de carne, o inimă care trebuia străpunsă, acum Isus-Mesia mărturisea prietenilor Săi: *Acum sufletul Meu este tulburat... sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte.*
în faţa lui Isus stătea un pahar pe care nimeni nu-1 putea sorbi, un pahar care era tulburător chiar şi pentru Isus! Au fost sute de oameni care s-au dat drept Mesia. Dar nici unul n-a ajuns decât să soarbă, cel mult, din paharul propriei sale vinovăţii. Şi nici pe acela nu l-au luat de bună voie.
în acest timp, în întunericul nopţii, cineva aştepta cu groază revărsatul zorilor. Era un

bărbat osândit pentru învinuiri grele. Osândit la moarte. Nimeni nu-1 putea izbăvi. El nu aştepta altceva decât execuţia. îngrozitoarele, nesfîrşitele chinuri ale crucificării. Şi Isus, Fiul Tatălui iubirii, Se gândea la el. La Baraba... *fiul tatălui,* fiul tatălui urii. Inima lui Isus
141

se înfiora pentru Baraba şi pentru toţi fiii tatălui lor... Dacă Isus Mesia va da înapoi, cine altul va putea pune capăt suferinţei pedepselor eterne? Cine altul va aduce în lume dragostea lui Dumnezeu?
Şi Isus Se gândea la Adara, primul învins, la dragostea copilărească a lui Avraam, la credinţa nestrămutată a lui Iacov în puterea binecuvântării divine, la neîntinatul Iosif, la înflăcăra tul David, la milioanele de suflete din Şeol peste care treceau secolele... Se gândea la afecţiunea adâncă a lui Petru, la sufletul duios şi înaripat al lui Ioan, la prietenia lui Lazăr, la toţi ucenicii, la credinţa lor sinceră şi entuziastă.
Şi Isus Se gândea la Tatăl. La dragostea aceea pe care nimeni altul n-o putea înţelege. Şi Se gândea la hotărârea sfântă cu care venise din cer. Stropi de lacrimi se amestecau cu picăturile de sânge.
— Tată, ***dacă nu se poate să se depărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau,facă-se voia*** *Ta!*
Andrei, Toma, Matei şi ceilalţi apostoli dormeau. Doar Petru, Ioan şi Iacov, cei mai apropiaţi, vegheau în rugăciune alături de Isus. Dar inima le era atât de întristată şi pleoapele atât de neputincioase... Cu ochii îngreuiaţi de somn, ei asistau miraţi, sub licărirea stelelor, la ciudata bătălie a acelui ceas de rugă fără seamăn. Aproape adormiţi, au zărit un înger care coborâse lângă Isus *ca să-L întărească.* Apoi somnul şi-a întins vălul şi peste ei.
142
—Cum ? Un ceas n-aţi putut să vegheaţi împreună *cu Mine?* Erau cuvinte de mustrare. Dar Isus a adăugat îndată cu bunătate: ***Duhul în*** *adevăr este* ***plin de râvnă, dar carnea e neputincioasă... Dormiţi de acum şi odihniţi-vă.***
Treziţi din somn, apostolii priveau înfioraţi faţa crispată a învăţătorului şi fruntea îmbrobonită de sânge.
Şi, deodată, gardieni şi ostaşi, câteva sute, purtând felinare, făclii şi arme, au dat năvală în grădină. Erau cu ei ofiţeri, fruntaşi politici şi arhierei. Iuda, apostolul trădător, s-a apropiat de Isus Dumnezeu şi L-a îmbrăţişat cu un lung şi odios sărut.
— Şalom, RabL. RabL.
Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul *lumii!* spusese glasul care striga în pustie. *Iată mielul de Pesah pe care vi l-am vândut pentru o pungă de arginţi!* spunea acum sărutarea lui Iuda.
Isus a înaintat liniştit...
—Pe cine căutaţi?
—Pe Isus din Nazaret.
Vai, cât de puţini au fost cei ce L-au căutat pe Isus care S-a pogorât din cer!...
—Pe cine căutaţi?
—Pe Lsus din Nazaret.
—EU SUNT!
Un fior de groază a trecut prin inimile gardienilor şi ostaşilor. Câţiva din faţă au dat înapoi şi au căzut. Ceilalţi s-au rostogolit peste ei. bus
143
putea trece în chip miraculos printre ei, aşa cum trecuse şi altă dată printre cei ce voiau să-L omoare. Isus putea arunca foc peste ei, cum aruncase peste Sodoma. Dar acestea erau cele trei zile ale lui Iona...

*EU **SUNT... Cel ce sunt...*** **Pentru** Tatăl, **Isus din** cer. Pentru voi, Isus din Nazaret.
Simon Petru, într-o deplină dăruire, a scos sabia şi a lovit.
—Lasă-i! Opreşte-te!Bagă-ţi sabia în teacă! Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau ?
Isus privea cu milă şi tulburarea apostolilor şi întunericul din inimile gloatei înarmate.
—Lasă-i! Crezi că n-aş putea sărogpe TatălMeu care Mi-ar trimite îndată mai mult de douăsprezece legumi de îngeri?
Legiuni de îngeri? împotriva cui? Un singur înger a omorât într-o noapte pe toţi întâii născuţi ai Egiptului, atât ai oamenilor cât şi ai vitelor. Un singur înger a omorât într-o noapte o sută optzeci şi cinci de mii de luptători din armata împăratului Sanherib care asedia Ierusalimul. Un singur înger va suna din trâmbiţă şi va fi pustiită a treia parte a pământului. Nu. Isus nu avea nevoie de legiuni. Dar El îl liniştea şi fl punea în temă pe Simon Petru, aşa cum făcuse Elisei cu ucenicul său când îi spusese: ***Nu te teme*** (de sirieni), *căci mai mulţi sunt cei cu **noi** decât **cei** cu ei* (2 Regi 6:16).
—Lasă-i! Bagă-ţi sabia în teacă! 144

Isus a atins urechea sfârtecată de sabia lui Petru şi urechea s-a vindecat. Nu, Isus nu avea nevoie de legiuni... El avea şi acum toată puterea divină asupra Sa. Dar acum El era *Mielul **lui** Dumnezeu,* Mielul supus şi fără apărare.
Gardienii şi ostaşii îl priveau tremurând. Apostolii erau şi ei înfricoşaţi. Nici unii, nici alţii nu se aşteptau la un deznodământ simplu. Isus stătuse 40 de zile între fiare; Isus dominase marea; Isus biruise legiuni de demoni; Moise, Ilie, îngerii şi Tatăl însuşi vorbeau cu Isus.
*— Aţi **ieşit ca după un tâlhar, cu săbii şi cu ciomege, ca să Mă prindeţi. în toate zilele şedeam in mijlocul vostru, şi învăţam norodul în Templu, şi n-aţi pus mâna pe Mine*** (Matei 26:55).
Isus, Fiul lui Dumnezeu, a întins mâinile, şi oamenii întunericului L-au legat. Era inutil să-L lege. Isus Se legase El însuşi de noi încă mai înainte de a ne fi creat. Dar nici Avraam odinioară, nici cei ce L-au legat acum pe Isus, nu înţeleseseră simbolul berbecului de pe Moria care se dăruise el însuşi, lăsând totuşi să pară că este reţinut de un tufiş, că este legat.
Ostaşii şi gardienii, mâna înarmată a celor două puteri îşi împliaiseră cu succes misiunea. Isus era învins...
Apoi Omul-Dumnezeu a pornit la vale în mijlocul *învingătorilor* Săi, purtând pe obraz, peste picăturile de sânge, ultima sărutare, sărutarea lui Iuda...

GOLGOTA

Cel mai înalt, cel mai adorabil, cel mai semnificativ monument înălţat pe planeta noastră este Golgota.
El exprimă şi adâncul căderii noastre şi uimitoarea aplecare a lui Dumnezeu până la acest adânc. El cristalizează şi severitatea justiţiei STĂPÂNULUI suprem şi nemărginirea iubirii TATĂLUI Ceresc. El constituie mărturia că cea mai înfiorătoare crimă a omului a fost folosită de Dumnezeu ca să dea făpturii Sale cel mai măreţ dar.
Pe soclul acestui monument, omul căzut în păcat citeşte cuvintele: *Priveşte ce-ai făcut!...* Iar omul salvat descifrează întrebarea: *înţelegi tu cât te-am **iubit?...***
Privind spre Golgota, pătrundem în intimitatea lui Dumnezeu şi înţelegem că acolo Divinitatea a creat, pentru Sine şi pentru noi, un dramatic trecut comun prin care suntem legaţi împreună pentru totdeauna.

Iubirea cuprinsă în monumentul Golgotei e proporţională cu veşnicia.
146

în faţa celor două tribunale
Tăcut, umil, supus, ***ca un miel pe care-l duci la*** *măcelărie,* aşa a apărut în faţa judecătorilor Săi bus, Judecătorul suprem.
— *Te jur, pe Dumnezeul cel viu,* a strigat marele preot al lui Israel. *Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă eşti Tu Mesia, Fiul lui Dumnezeu!*
— *Da!* a răspuns fără ezitare Marele Preot al **veşniciei.** ***Da, sunt! Ba mai mult. Vă spun că, în curând, veţi vedea pe Fiul omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu şi venind pe norii cerului!***
Era tocmai răspunsul pe care-l aştepta Caiafa, în sfârşit, o întrebare-capcană care a izbutit, îşi zicea el, felicitându-se.
Şi acum, fără întârziere, la Pilat!
Căci Sanhedrinul, vai, nu mai avea puterea de a osândi la moarte. Se împlinise profeţia din binecuvântările **lui Iacov:** ***Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul puterii judecătoreşti dintre urmaşii*** *săi, până va veni Silo...* (Geneza 49: 10).
Iar Silo venise şi Iuda pierduse nu numai regalitatea, ci, de curând, şi puterea judecătorească pentru sentinţele capitale. Or Caiafa nu voia nimic mai puţin decât moartea lui Isus. Şi nu o moarte oarecare, ci o moarte ruşinoasă. Iar pentru aceasta trebuia forţată mâna lui Pilat printr-o acuzaţie grea. Dar ce acuzaţie putea fi mai grea ca mesianismul? Căci, după răscoalele lui leuda şi Iuda galileanul, orice nouă afirmare mesianică echivala, pentru Roma, cu o nouă rebeliune.
147
— *Eşti Tu regele iudeilor?* a întrebat Pilat în numele Romei.
— *Da!* a răspuns Isus în numele Cerului. *Da,* ***sunt!***
Era tocmai ce nu dorea Pilat. *Căci înţelesese că din invidie îl dăduseră mai-marii preoţilor în mâna lui.*
Şi astfel, prin doi de DA, Isus-Mesia, tăcut, umil, supus, Şi-a condus propriul Său proces şi a obţinut propria Sa condamnare la moarte.
Cine poartă răspunderea acestei sentinţe? Sanhedrinul care a cerut-o? Autoritatea romană care a pronunţat-o? Sau noi, flecare dintre noi, fiecare om căzut în neascultare, omenirea întreagă căzută în păcat şi pentru care nu exista altă soluţie?
Iuda
Aflând sentinţa, Iuda a fost cel mai tulburat, cel mai lovit. O adevărată furtună s-a dezlănţuit în sufletul lui. El, apostol al lui Isus-Mesia, el, *unul din cei doisprezece,* ales după o noapte de rugăciune, el, căruia Isus îi încredinţase punga, căruia Isus îi dăduse putere asupra duhurilor rele, căruia Isus îi dăduse dar de vindecare, el, căruia Isus îi făgăduise unul din cele douăsprezece scaune de domnie ale 148
lui Israel, el, căruia Isus îi spălase picioarele, el, Iuda, era acum vânzătorul învăţătorului şi Dumnezeului său. Vechile profeţii se împliniseră întocmai: *Chiar* ***şi acela în care îmi puneam încrederea şi care mănâncă din pâinea Mea, ridică*** *şi* ***el călcâiul împotriva Mea*** **(Psalmul 41:9).** *Şi-Mi vor cântări căpiată treizeci de sicii de argint* (Zaharia 11:12).
Ce-l aştepta acum? Blestemele Scripturilor, iadul, focul etern. Ceva lăsa în urmă? Osânda tuturor generaţiilor viitoare, un nume care va deveni un termen de îngrozitoare injurie.
Şi vânzătorul s-a căit... S-a cutremurat. Dar nu L-a căutat pe Isus ca să-I ceară iertare. Deşi mai era timp. S-a dus la preoţi, în Templu.
—*Am păcătuit...* ***am*** *vândut sânge nevinovat!* (Auziţi, oameni dibaci ai lumii acesteia?

Iuda, un om dibaci ca şi voi, a mărturisit sfinţenia Aceluia pe care-L trădase! Nu era mărturia unui naiv, ci a unui om dibaci în viaţă... *Am vândut sânge nevinovat! Auziţi? Nevinovat!).*
Ce ne priveşte pe noi? Treaba ta! Au răspuns preoţii. Au fost măcar sinceri.
Dar Iuda a ieşit de la spovedanie fără uşurare. Ba mai apăsat. îşi mărturisise păcatul, dar nu lui Isus. îşi aruncase argintii, dar era prea târziu. Acum argintii veneau după el... Pe mesele zarafilor, pe tarabele negustorilor, lângă condicile vameşilor, în brâiele trecătorilor bogaţi, peste tot numai pungi, numai arginţi. Sute de demoni se luaseră după el Rânjeau, dansau, zornăiau pungi pline.

Iuda îşi grăbea paşii. Picioarele îi ardeau în sandale. Picioarele spălate de Isus. Un copac uscat...
Se vedea un copac uscat, undeva, pe un mal abrupt. Atunci ideea a izbucnit în minte ca o izbăvire. Cu o bucurie triumfătoare, Iuda s-a descins, a făcut un laţ şi şi-a dat drumul... A atârnat în gol, până când creanga uscată s-a rupt. Şi Iuda *a căzut cu capul în jos, a plesnit în două de la mijloc şi i s-au vărsat toate măruntaielele* (Faptele Apostolilor 1:18).
Iar sufletul... vai, sufletul s-a rostogolit, s-a rostogolit... Şi acolo, în adânc, ah, acolo, în adânc, numai pungi, numai arginţi, numai arginţi...
*
Preoţii au cules cei treizeci de sicii şi au ţinut sfat. Cineva s-a pronunţat: *Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, căci suntpreţ de sânge.* în cele din urmă s-a găsit o soluţie. Cei treizeci de arginţi au intrat în punga unui olar, ca preţ al unui ogor. Era nevoie de un cimitir pentru străini. Sângele lui Isus era bun pentru străini...
Aruncă olarului preţul acesta scump cu care M-aupreţuit! Anticipase cuvântul lui Isus prin profetul Zaharia. *Voi lua cei treizeci de arginţi si-i voi arunca în casa Domnului, pentru olar* (Zaharia 11: 12-13).
Cunoscuse Iuda cuvintele acestea care îi jalonaseră destinul *de fiu al pierzării?*
Doi regi
Doi regi au stat faţă în faţă.
Unul impus de forţa brutală a însângeratelor săbii romane. Celălalt neavînd... decât ungerea sacră a lui Dumnezeu... Unul, împărţind dreptate de pe un scaun de domnie uzurpat. Celălalt, adus ca delincvent sub acuzaţia de impostură... Judecătorul, stingherit totuşi de liniştea neobişnuită a inculpatului. Inculpatul, suspinând din pricina milei faţă de judecătorul Său...
— *Eşti TU regele Iudeilor?* a întrebat de sus adevăratul impostor.
— *Spui aceasta ca o părere personală sau după cum fi-au spus alţii?* a răspuns de jos autenticul judecător.
De-ar fi putut înţelege Pilat că în faţa lui era chiar Acela pe al cărui tron stătea să-L judece! De-ar fi putut înţelege Pilat că în faţa lui era Regele etern al iudeilor şi al întregului Univers! Dar Pilat nu aştepta altceva decât un răspuns care urma să-i confirme ideea unei metafore, a unei regalităţi a sfinţeniei.
— *Sunt eu iudeu?* Pot eu să mă identific cu voi iudeii în toate aspiraţiile voastre? Dacă nu eşti iudeu, i-ar fi putut răspunde Isus, atunci ce cauţi aici?... Dacă te-ai fi urcat pe oricare alt tron din lume şi încă ar fi trebuit să te gândeşti la răspunderea faţă de Divinitate. Dar aşa că te-ai urcat pe însuşi scaunul de domnie al Fiului lui

Dumnezeu! Nu ştiai, n-ai auzit că Israel e un popor cu totul deosebit, un popor*carenu facepartedintre celelalte popoare?* (Numeri 23: 9). Că în Ierusalim **e *scaunul de***

domnie al Domnului? **(Ieremia 3:17;** Ezechiel 43:7).
—Eu sunt iudeu? Neamul Tău şi preoţii cei mai de seamă le-au dat în mana mea. Ce-aifăcut?
Cu ultimele cuvinte, Pilat şi-a reluat, din obişnuinţă, tonul de anchetă. Isus a răspuns cu umilinţă. Dar răspunsul Său trecea peste Pilat...
—împărăţia Mea nu e din lumea aceasta. Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptatca să nu fiu dat în mâinile iudeilor. Dar... acum... împărăţia Mea nu e de aici...
Acest *acum* ar fi trebuit să-1 cutremure pe Pilat. Acum regatul Meu nu e de aici..., dar...
Pilat încă urmărea deocamdată elementul politic.
—Atunci un împărat tot eşti!...
—Da. Eu sunt rege... Eu M-am născut şi am venit pe lume pentru aceasta: ca să mărturisesc despre adevăr.
Adevăr... Cuvânt plin de rezonanţă. Pilat e ispitit acum să filozofeze. Minciuna îşi permite uneori capriciul de a vorbi despre adevăr. Asta dă iluzii...
Şi minciuna a întrebat: ***— Ce este adevărul?***
Iar Adevărul... a tăcut. Era destul să articuleze un singur cuvânt: Eu.
152
Dar era inutil. Căci minciuna nu putea renunţa la ea însăşi.
Ce-i drept, Pilat a încercat să iasă curat din tragicul proces.
O primă încercare: declinarea competenţei. O trimitere la Irod. O umilire în plus. Irod s-a eschivat
A doua încercare:
— Pe cine vreţi să vi-l eliberez? Pe Baraba sau pe Isus-Mesia, regele Iudeilor?
Pilat îşi încerca dilema lui în faţa maeştrilor genului. Nu vor putea alege dintre cei doi pe care-i propun decât pe Isus, se gândea Pilat. Căci a alege pe Baraba, răzvrătit notoriu, ar însenina să fie de partea răzvrătirii. Cu orice risc însă arhipăstorii şi bătrânii au îndemnat mulţimea să-1 ceară pe Baraba.
A treia încercare:
—Eccehomo!
Isus apăruse ca rege însângerat.
A fost împlinită profeţia din Isaia: *Mi-am dat* ***spatele înaintea celor ce Mă loveau şi obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns faţa de ocări şi de scuipări*** **(Isaia 50:6).**
S-au împlinit şi cuvintele din Psalmul 129: ***Plugarii vor ara pe spinarea Mea, vor trage brazde lungi pe ea.***
In curtea pretoriului, sub privirile înlăcrimate ale Tatălui Său şi ale îngerilor, Isus a acceptat să
153
suporte îngrozitoarele lovituri ale nuielelor romane, de care nu toţi cei loviţi scăpau cu viaţă. A acceptat să **fie** ridiculizat, să poarte o cunună de spini şi o improvizată *togapurpurea.* (Iotul poate fi şi a fost ridiculizat: omul, dragostea, durerea, moartea şi chiar Divinitatea).
—Ecce homo! A strigat Pilat, cu un gest larg, încercând să liniştească furtuna gloatelor. Iată omul, omul cel mai sfânt dintre voi!... însângerat, încununat cu spini, batjocorit... Nu aveţi conştiinţă? Nu aveţi inimă?
— Noi avem o Lege! Şi după Legea aceasta El trebuie să moară...
Vai, acesta era totuşi adevărul. *Fiulomului,* spusese Isus însuşi, *trebuie să moară, după cum este scris despre El.*

— ...El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu!
Fiul lui Dumnezeu!... Guvernatorul roman s-a înfiorat. Şi-a adus aminte de mesajul primit din partea soţiei sale: *Să nu ai nimic de-a face cu neprihănitul acesta, căci azi am suferit mult în vis din cauza Lui.*
*
Ah, scaunul acesta de domnie al lui Israel! Nu era ca oricare altul. întotdeauna s-au petrecut lucruri ciudate pe el. Dar să stai pe acest scaun tocmai atunci când apărea cineva investit nu de 154

Roma, ci de acel înfricoşat Iahve, Dumnezeul lui Israel! Era de nesuportat! Pilat s-a retras din faţa mulţimii.
Şi cei doi regi au stat iarăşi faţă în faţă. Fiul lumii şi Fiul Cerului. Amândoi în haine regale... Caricatura, în veşminte veritabile; veritablul, în veşminte caricaturale.
Dar Pilat nu ştia ce să întrebe.
—De unde eşti Tu?
Isus îi spusese de unde este... Dar Pilat punea întrebarea în chip mecanic. Aşa cum întrebi pe un vecin în tren sau pe un ţăran care îşi vinde merele în piaţă: *De unde eşti dumneata?*
Isus n-a răspuns.
— Mie, nu-mi vorbeşti? Nu ştii că am putere să Te răstignesc şi am putere să-Ţi dau drumul?
Isus, bineînţeles, ştia. Ştia mai bine ca Pilat.
— N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ţi-arfifost dată de sus.
Pilat a mai continuat câteva minute lupta. Dar agitaţia creştea. Se auzeau strigăte supărătoare, ca replică dilemei lui Pilat: *Dacă **dai drumul acestui** om, nu eşti prieten cu Cezarul!* Şi prietenul sângerosului Tiberiu a cedat.
Ce-i drept, el şi-a spălat, cu anticipaţie, mâinile de sângele sfânt care urma să curgă.
155
— Sunt nevinovat de sângele acestui sfânt! Vă priveşte pe voi!
Şi uzurpatorul a trimis la moarte pe uzurpat, asigurând pe toată lumea de bunele sale sentimente. Lui Isus I-au smuls mantia şi simbolurile regale şi I-au dat în schimb o cruce. Iar Pilat şi-a păstrat totuşi acest ciudat, acest straniu scaun de domnie...
Regele veritabil a pornit între ostaşi, aplecat sub greutatea bârnelor. Regele impostor (ce-i drept, nu prea mulţumit de sine) a poruncit să se înfigă totuşi pe crucea lui Isus inscripţia: *Isus, regele iudeilor.*
—Nu scrie: Regele iudeilor, i-au zis arhiereii, *ci scrie că El a zis: Eu sunt regele iudeilor.*
— Ce am scris, am scris.
Pilat nu avea atâta har ca să scrie mai mult, dar nici atâta împietrire ca să scrie mai puţin. Aşa cum era, inscripţia era actul său de autocondamnare.
O parte din Israel îşi câştigase destinul celor două milenii de *împietrire.*
*
Pilat a mai rămas patru ani pe scaunul de domnie al lui Israel. Isus a rămas pentru totdeauna, după cum este scris: *Totuşi, Eu am uns pe Regele MeupeSion, muntele Meu cel sfânt* (Psalmul 2: 6), *şi scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veşnic!* (Psalmul 45:6).

în faţa omului

în faţa omului au fost prezentate de trei ori dragostea şi robia.
Prima oară, în Eden. Dragostea era Pomul Vieţii, robia era pomul conştiinţei morale.

A doua oară, prin Moise. Dragostea era Mielul salvator, robia era Legea. A treia oară, în procesul lui Isus-Mesia. Dragostea era însuşi Isus, robia era ritua-lismul rabinic. Şi omul a ales, de fiecare dată, robia. O şoaptă rea îi spune omului mereu că dragoste înseamnă dăruire, pe când în robie rămâi al tău. Tatăl minciunii şi-a fluturat mereu balonul libertăţii absolute. Dar fericirea adevărată, eternă, nu se află în el.
Eu sunt vinovat!
Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă
(Isaia53:3).
Era vineri spre prânz*.
***N.CL:* Era ziua pregătirii Pastelor (vezi Ioan 19:14 - 31), adică ajunul de sîmbătă sau ziua de vineri din săptămtna azimilor. Căci sărbătoarea azimilor purta şi numele de Pesah (vezi Ezechiei 4î: 21; Matei 26:17; Fapte 12: 3 - 4). Iar *a rrttnea Pesah* Însemna şi a n încă azimi fn Sărbătoarea azimilor.**
157

Convoiul a ieşit din Ierusalim şi a înaintat spre Golgota. Ostaşi călări şi pedeştri, oficialităţi religioase şi laice, mulţime, în grupuri ostile sau compătimitoare. Tropote, strigăte, râsete, lacrimi. Regizorul nevăzut al lumii, în plin paroxism, acţiona intens, insuflând gânduri şi atitudini. Edenicul şarpe dădea lupta hotărâtoare.
Cei mari se sfătuiau în mers. Ce măsuri să se
mai ia pentru ca nimicirea lui Isus să fie absolută.
Strivirea fizică nu era suficientă. Isus trebuia şters
fără urmă din inimile oamenilor.
Era o zi de primăvară. Era la jumătatea lunii nisan.
Condamnatul Isus urca cu greu, sorbind paharul din Ghetsimani, paharul cel mai amar din univers. Armele întunericului îi loveau fără întrerupere trupul, sufletul şi spiritul. Omul-Isus purta, cu ultimele puteri, bârnele crucii pe spinarea brăzdată de loviturile din pretoriu, legănându-Se sub povară pe urcuşul stâncos al Golgotei, înaintând între două mulţimi, una a batjocurilor şi alta a lacrimilor. El părea un impostor pentru unii, o victimă pentru alţii. Cât de dureroasă era absenţa ucenicilor iubiţi, amintirea serilor din Betania, amintirea ultimei cine de Pesah... Cu ce inimă şi cu ce ochi privea Isus-Dumnezeu cum îl duceau la moarte propriile Sale făpturi, unii urându-L ca pe un tâlhar, alţii plângându-L ca pe un muribund? Ce milă, ce dragoste trebuia să fie în pieptul lui Isus, ca să poată îndura totul, ca să 158
nu arunce foc peste unii, ca să nu-i părăsească dezamăgit pe ceilalţi.
Da, au fost mulţi eroi. S-au jertfit mulţi oameni, pentru zei, pentru împăraţi, pentru principii. Ei au trăit în schimb ceasuri de glorie. Dar Isus-Mesia, Eroul incomparabil al mântuirii, a suferit, deghizat în hainele neputinţei. Batjocorit, plâns, strivit ca un vierme de aceia la care venise cu atâta dragoste. Un impostor pentru unii, o victimă pentru alţii.
Şi, totuşi, povara cea mai grea, ceea ce apăsa mai dureros pe rănile sângerânde, peste sufletul curat şi bun al lui Isus, nu erau nici crucea, nici batjocurile, nici tânguirile. Era VINOVĂŢIA. Isus, Fiul într-un chip unic al Puterii absolute, fusese întotdeauna sufletul cel mai nevinovat, cel mai pur, crinul cel mai alb al Tatălui etern. Dar acum lumina veşmântului Său ceresc nu mai era albă. în inima Lui nu mai cânta harfa eternă a nevinovăţiei. Isus luase asupra Lui vina păcatelor lumii întregi. Isus era vinovat... Cât este de greu când ţi se aduce cea mai mică învinuire nedreaptă. Dar mai ales o acuzaţie gravă! Cât este de greu pentru o tânără fecioară să poarte învinuirea calomnioasă de a fi păcătuit! Cât este de greu de suportat să fii condamnat pe nedrept pentru delapidare sau pentru crimă şi să nu te poţi disculpa! Dar să fii nevinovat, cum a recunoscut până şi Iuda, şi să porţi o infinitate de vinovăţii, vinovăţia tuturor

generaţiilor din toate naţiunile
159

lumii, un univers întreg de infamii, de urâciuni... Cine altul ar fi avut puterea şi dragostea s-o facă?
Adam, după căderea în păcat, a dat vina pe aceea cu care se făcuse *un singur trup,* care era os ***din oasele lui şi carne din carnea lui: Femeia... pe care mi-ai dat-o să fie lângă mine... ea mi-a dat din pom... şi am mâncat...***
Isus, Logodnicul omenirii, a luat toată vina logodnicei iubite asupra Lui, scriind cu sânge pe dealul Golgotei: Tată, nu ei. Eu sunt vinovat...
Pe culme
Convoiul s-a oprit pe culme.
Oficialităţile au făcut cerc în jurul condamnaţilor. O unitate de cavalerie a făcut un al doilea cerc, înconjurând pe cel dintâi. Gravitatea preoţilor se împletea cu sarcasmul cărturarilor şi fariseilor, cu sclipirea de zale şi de suliţe.
Vizionari ai creştinismului L-au urmărit cu emoţie pe Isus, în vedeniile lor, ajungând la locul de execuţie, îndreptându-Şi spinarea obosită, ridi-cându-Şi faţa plină de sânge. Isus a privit în ochi, de jurîmprejurul Său, pe mai-marii lui Israel.
Atunci I s-a adus vin amestecat cu fiere şi smirnă, ca anestezic. Dar Fiul lui Dumnezeu a respins orice alinare. în dragostea Lui fără margini, El nu a vrut să micşoreze cu nimic preţul de suferinţă pe care îl plătea.
160
(Cândva, toţi cei ce-L iubesc pe Isus, vor vedea desfăşurându-se în faţa lor întregul film ceresc al suferinţelor care ne-au mântuit Atunci se va vedea şi tot ceea ce nu era vizibil pe Golgota).
Unul dintre călăi s-a apropiat de Isus.
— *Dezbracă-Te!*
Inima lui Isus-Mesia s-a înfiorat. O şoaptă pe care o cunoştea demult (şi pe care o cunoaştem şi noi) i-a pătruns în urechi:
—*Destul! Aruncă prăpădul asupra lor, cădeşte scris:* ***«Domnul revarsă peste cei răi cărbuni, foc şi pucioasă».***
Isus privea în zări.
Dezbracă-Te... Nu, acesta nu era cuvântul călăului. Era un cuvânt de sus.
Dezbracă-Te...
Isus purta un şal de in, specific misiunii Sale de învăţător. Cu un gest hotărât, El a desfăcut şalul şi 1-a lăsat să cadă. învăţătorul dădea ultima Sa lecţie în trup pământesc.
Isus purta o cingătoare, semn al puterii. Isus era *Căpetenia oştirii.* Legiuni de îngeri îl priveau din cer cutremurându-se. Isus a desfăcut cingătoarea, încingându-Se, în schimb, cu umilinţa.
Isus purta o tunică cu ciucuri, aşa cum cereau Legea şi tradiţia. El Şi-a scos haina sacră. Marele Preot *după rânduiala lui Mdhisedec* era acum doar mielul de jertfă al întregii omeniri.
161
11 - ane eşti TU, Doamne?

Şi Isus avea o cămaşă. O cămaşă fără cusături, ***iintr-o singură ţesătură de sus până jos.*** **Un dar de** preţ al unor inimi pioase. O *risipă* sfântă... O secundă, poate, mâna a întârziat.
Să nu dai cămaşa, a încercat vechea şoaptă. ***Să n-o dai! Să n-o dai! E tot ce ţi-a rămas în lume!***

Nu. Nu era tot.
Isus a desfăcut cămaşa de pe răni şi i-a dat drumul peste celelalte veşminte. Apoi, noul Adam S-a aşezat singur pe altarul crucii, să dea făpturilor Sale ultimul Său dar: un trup însângerat şi istovit.
Sămânţa femeii
***S-a dat pe Sine însuşi la moarte şi a fost pus în numărul celor fărădelege, pentrucă a purtat păcatde multora şi S-a rugea pentru cei vinovaţi* (Isaia 53:12).**
Sămânţa femeii, Dumnezeul întrupat, aştepta pe cruce cu braţele larg deschise, într-un gest de îndurerată apărare a întregii planete.
Ciocanul a izbit greu, însângerând acele mâini care dăruiseră vindecare, hrană şi binecuvântări; însângerând picioarele care străbătuseră, fără odihnă, toate drumurile lui Israel. Călăii şi-au împărţit apoi veşmintele între ei şi au tras la sorţi pentru cămaşă. Iar batjocurile nu conteneau.
—Fe alţii i-a izbăvit!...* (Ce confirmare!) *Să Se izbăvească pe Sine însuşi, dacă-i El Mesia!
—Să coboare de pe cruce şi vom crede în EU... 162
***— S-a încrezut în Dumnezeu. Să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubeşte!* (Nu se putea mai bună** urare). (Putem urmări tot atât de bine evenimentele în relatarea Evangheliilor ca şi în viziunea profetică din Psalmul 22 scris cu un mileniu înainte...)
Trupul sfânt atârnat în cuie. Patru izvoare de sânge au curs pentru cele patru puncte cardinale ale lumii. Dar durerile înfiorătoarei torturi nu au putut înfrânge dragostea care era în Omul-Dumnezeu, în preaiubitul nostru Ieşu... El avea mereu cuvinte de duioasă grijă pentru toţi.
***— Femeie, iată fiul tău...* Lui Ioan: *iată mama** ta...* (în aceste cuvinte, rostite după un protocol tradiţional, era nu numai dragostea Omului Isus, ci şi a Dumnezeului Isus, purtând de grijă femeii binecuvântate).
***—Adevărat îţi spun că: ASTĂZI vei fi cu Mine în** rai!* (Prin Lege, cei doi tâlhari crucificaţi erau de două ori sub blestem: o dată pentru păcatele lor şi o dată pentru faptul morţii pe lemn. Isus luase asupra Lui şi nimicise amândouă blestemele).
***— Tată, iartă-i, căci ei nu ştiu ce fac!* (Nu era o** rugă formală, ci o mijlocire care aducea un argument de nerefuzat).
(Când Samson a pierdut semnul nazireatului său, lăsând să i se radă pletele, el a pierdut şi puterea supranaturală. Isus, însuşindu-Şi păcatele lumii întregi, a predat şi El puterea divină. Cu nemărginita diferenţă că Samson a pierdut puterea fiind
163
realmente vinovat, pe când Fiul lui Dumnezeu a pierdut-o prin acceptarea voluntară a vinovăţiei noastre. Astfel că, în orice clipă din orele de suferinţă, Isus avea libertatea de a renunţa la jertfă şi de a refolosi puterea care nu era propriu-zis pierdută, ci doar pusă deoparte).
Pe neaşteptate, la ora douăsprezece, cerul a început să se întunece. O noapte stranie a îndoliat ţara în plină zi. Era un chip al norului de păcate şi de duhuri ale întunericului ce puneau un zid de despărţire între Isus şi Tatăl Său. Părea că milioane de mâini erau întinse acuzator, din cerul de smoală, spre Isus.
Părea că milioane de chipuri negre strigau cu o neînduplecată ură spre Isus: *Eşti vinovat! Eşti* ***vinovat! Toţi munţii de păcate ai lumii sunt acum asupra Ta! în zadar Te mai rogi! în zadar! Ruga Ta nu mai poate ajunge până la cer! Ruga Ta se sfărâmă de zidul nostru! Eşti despărţit de Dumnezeu pe veşnicie! Eşti vinovat! Vinovat! Vinovat!***
***—Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce** M-ai părăsit?* a strigat cu glas tare vinovatul Isus, lăsând ca celelalte versuri ale Psalmului 22 să se depene singure în gândul celor ce le ştiau...
Pentru ce Te depărtezi fără să-Mi ajuţi şi fără să asculţi plângerile Mele?

Sunt un vierme, am ajuns de ocara oamenilor şi dispreţuit de popor.
Top, cei ce Mă văd îşi bat joc de Mine, îşi deschid gura, dau din cap şi zic:
164
S-a încrezut în Dumnezeu, să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească fiindcă-L iubeşte!
Da, din pântecele mamei Tu ai fost Dumnezeul
Meu!
Nu Te depărta de Mine căci s-apropie necazul.
O mulţime de tauri sunt împrejurul Meu, tauri puternici de Basan Mă înconjoară.
îşi deschid gura împotriva Mea, ca un leu, care sfâşie şi răcneşte.
Am ajuns ca apa care se scurge şi toate oasele Mi
se despart.
Mi s-a făcut inima ca ceara şi se topeşte înăuntrul
Meu.
Mi se usucă puterea ca lutul şi Mi se lipeşte limba
de cerul gurii.
O ceată de nelegiuiţi dau târcoale împrejurul
Meu...
Mi-au străpuns mâinile şi picioarele...
Toate oasele aş putea să Mi le număr.
Ei însă pândesc şi Mă privesc şi trag la sorţ pentru
cămaşa Mea...
Dar Tu, Doamne, nu Te depărta! TU, Tăria Mea, vino degrabă în ajutorul Meu!
Măria, sfânta mamă, plângea lângă cruce. *Chiar* ***sufletul tău va fi străpuns de o sabie!,***
spusese Măriei profetul Simeon, întâmpinând-o pe când urca treptele Templului cu Pruncul în braţe. Ioan plângea **şi el îngrozit.** ***Puteţi voi să beţi paharul pe care am*** *să-l beau Eu?...\e* spusese lui Ioan şi fratelui său învăţătorul.
165
1
— Mi-esete...
Un burete înfipt într-o ramură de isop a umezit buzele arse ale Dumnezeului crucificat. Se împlinise cea din urmă dintre profeţiile suferinţelor.
—S-a sfârşit...
întunericul s-a făcut tot mai compact, tot mai înfricoşător. Se părea că ceva nemaitrăit trebuia să se întâmple. Ironiile au îngheţat pe buze. Lacrimile s-au uscat pe obraji. Un strigăt a zguduit inimile.
— Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez duhul!
îngerul morţii a înmărmurit îngrozit între cruci. Un cutremur de pământ a materializat fiorul întregii creaţii. Mulţimea a început să se retragă spre Ierusalim, bătându-se cu pumnii în piept Perdeaua dinăuntru Templului s-a despicat de sus până jos.
Atât pe pământ cât şi în cer.
Isus a murit. Dar a plătit dumnezeieşte tributul morţii. A fost primul om de la care îngerul morţii s-a întors cu mâinile goale.
Şarpele de aramă
Când straniul întuneric s-a risipit, când stihiile au reintrat în făgaşul obişnuit, mai-marii lui Israel şi-au recăpătat sângele rece şi au fost iarăşi copleşiţi de ură. Ei au obţinut aprobarea lui Pilat ca osândiţii să nu fie lăsaţi pe cruce până a doua zi. 166 (Agonia crucificaţilor dura două, trei zile). Ci să fie imediat ucişi şi îngropaţi, ca nu cumva să fie întinat sabatul din Pesah cu sângele lui Ieşu... (Desigur nici asta nu era o surpriză pentru Isus. El doar spusese tâlharului pocăit: *ASTĂZI vei fi cu Mine în rai!*
Ostaşii au venit să execute ordinul. începea sabatul. Dar Isus, *Domnul sabatului,* murise... Mielul Paştelui universal atârna însângerat, cu capul aplecat în piept. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, unul dintre ostaşi şi-a înfipt suliţa în inima lui Isus. în

inima aceea atât de vinovată... atât de vinovată... pentru că A IUBIT PE OAMENI MAI MULT DECÂT PE SINE.
Se apropia seara.
Şarpele lui Moise, şarpele de aramă, şarpele despre care Isus îi vorbise învăţatului Nicodim, nu se vedea nicăieri. Ochii oamenilor nu văzuseră altceva decât o execuţie. Şi totuşi în Ierusalim şi pe Golgota se dăduse cea mai hotărâtoare luptă din istoria omenirii. Cine învinsese şi cu ce arme?
Cu patru mii de ani înainte, Dumnezeu îi spusese *şarpelui: Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.*
Şi cele două seminţe, cei doi giganţi, Căpetenia oştirilor Luminii şi căpetenia oştirilor întunericului, se încleştaseră în suprema luptă piept la piept. Dar
167
nu o luptă de nimicire prin forţă şi dibăcie. Ci o bătălie cu un caracter unic. O titanică încleştare între A IUBI şi A URÎ.
Se apropia seara. învăţatul Nicodim şi bogătaşul Iosif din Arimateea, fruntaşi ai lui Israel, au cerut guvernatorului trupul lui Ieşu Hanoţri pentru elementare ritualuri funerare. Ei au privit printre lacrimi cum robii lor coborau de pe lemnul însângerat pe Acela în care văzuseră *nădejdea lui Israel..* Dar când crucea a rămas goală, când Mielul Paştelui universal a fost luat între robi, un ochi spiritual ar fi putut să vadă atârnând în locul lui Isus, în cuiele lui, dar înfrânt, şarpele de aramă, Satan.
*
Golgota...
Cuvânt care sună ca un clopot al veşniciei. După două milenii, biruinţa lui Isus-Mesia, victoria aceea nevăzută, acel Nehuştan al întregii planete, vindecă încă în fiecare zi, suflete înveninate de păcat, re-dându-le veşnicia.
Miliarde şi miliarde de oameni salvaţi de Isus vor îngenunchia mereu, cu imnuri de înflăcărată dragoste, în faţa Dumnezeului-om care a biruit dăruindu-Se pe Golgota.

ÎNTRE MOARTE ŞI ÎNVIERE

înŞeol

Sfintele pagini ale Bibliei spun puţine cuvinte despre răstimpul dintre moarte şi înviere. Dar ele ne dau totuşi câteva preţioase raze de lumină.
Astfel, în cea dintâi scrisoare a apostolului Petru citim: *hus a fost omorât in trup, dar a înviat in Duh, în care S-a dus să ducă vestea cea bună sufletelor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când răbdarea lui Dumnezeu era în aşteptare în vremea MNoe* (1 Petru 3:18 - 20).
Este de înţeles că Isus Salvatorul nu a dus numai vestea cea bună, ci a şi eliberat acele suflete din locul lor de pedeapsă, ducându-le la latăl. Căci apostolul Petru a adăugat: *Pentru aceasta vestea cea bună a fost dusă celor morţi pentru ca, după ce fuseseră judecaţi (condamnaţi) ca oameni în trup, SA TRĂIASCĂ după Dumnezeu în Duh* (1 Petru 4:6).
Cine au fost aceştia? Nu ni se dă o precizare. Dar, oricum, fiind vorba de oameni care au fost duşi în cer ca să trăiască după voia lui Dumnezeu,
169
înţelegem că aceşti oameni avuseseră totuşi în ei ceva din Dumnezeu. Căci altfel nimeni nu ar putea trăi în cer, nu i-ar putea suporta frumuseţea înaltă.

în Eden

Cât despre măreţia slavei şi bucuriei cu care Dumnezeul-om a fost primit în Eden, în fruntea convoiului de eliberaţi, unele locuri biblice permit o întrezărire:
Porţi, ***ridicaţi-văcapetele!Ridicaţi-vă, porţieterne, ca să intre împăratul Gloriei!***

Cine e acest împărat al Gloriei!
E Domnul cel puternic şi viteaz în lupte!
Porţi, ridicaţi-vă capetele! Ridicaţi-le,porţi eterne, ***ca să intre împăratul Gloriei!***
Cine e acest împărat al Gloriei?
E Domnul oştirilor! El e împăratul Gloriei!
(Psalmul 20: 7).
// *voi* ***da partea Lui între cei mari şi va împărţi prada cu cei puternici*** (Isaia 53:12).
Şezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele *Tale!* (Psalmul **110:1).**
în mormânt
Tu nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă *putrezirea* (Psalmul 16: 10), spusese Isus cu un mileniu înainte, prin David. Şi acea mână nevăzută 170
care cârmuieşte istoria, a trimis pe Nicodim şi pe Iosif ca să aşeze trupul născut din fecioară ***într-un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni.***
Au luat deci trupul lui Isus şi L-au înfăşurat în *fâşii* ***de pânză din in cu miresme,*** **turnând** peste ele ***un amestec de aproape o sută de livre de smirnă şi de*** *aloe,* circa cincizeci de kilograme! Era mai mult decât suficient pentru a-L asfixia, dacă n-ar fi fost mort...
Apoi, robii celor doi fruntaşi au prăvălit o lespede grea peste gura mormântului. Măria Magdalena şi o altă Mărie au fost cele din urmă fiinţe care au părăsit grădina în care era mormântul. Inserarea, care aducea răcoare şi umbre ciudate, le-a gonit...
A doua zi, mai-marii poporului s-au dus la Pilat şi i-au zis:
—Domnule, ne-am adus aminte că înşelătorul acela, pe când era încă în viaţă, zicea: după trei zile voiînvia! Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul şi să spună mulţimii: A înviat din morţi! Atunci înşelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi
Câtă precauţie! Aureola lui Isus trebuia ştearsă cu cea mai mare atenţie, ca nu cumva să rămână vreo rază ascunsă bine pe undeva.
Aveţi o strajă, spusese **Pilat,** ***duceţi-vă de păziţi cum puteţi!***
171

DIMINEAŢA ÎNVIERII

Miracolul suprem
La sfârşitul zilei sabatului, când începea să se lumineze spre ziua dintâi a săptămânii, Măria Magialena şi cealaltă Mărie, împreună cu un grup de surori, urcau din nou spre mormânt, aducând vase cu miresme. Pe spini şi pe arbuşti licărea rouă. Iar pe pământ se mai zăreau ici-colo stropi de sânge...
— Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului?
întrebarea a apărut prea târziu. Surorile văzuseră doar câţi robi şi cu ce efort rostogoliseră lespedea de închidere. Dar... în dragostea lor, ele au pornit fără să se mai gândească la dificultăţi. Pe drum însă, ima-ginându-şi mormântul, de care se apropiau, problema li s-a înfăţişat deodată şi tot mai chinuitoare devenea întrebarea: *Cine ne va prăvăli piatra...?*
Dar ele nu ştiau că sâmbătă dimineaţa se puseseră sigilii şi gardă... Dacă ar fi aflat, nici n-ar mai fi pornit la drum. Dar totul este să porneşti cu dragoste. De rest... *Iahve iire...* (Domnul va purta de **grija)**
173

*
Pe când Măria Magdalena şi celelalte surori ieşeau din Ierusalim şi se îndreptau spre Golgota, sub primele raze ale zorilor, un nor nevăzut de ochi omeneşti se cobora din înălţimi, lăsându-se către Ierusalim. Era Isus, Dumnezeul-om, cel *mort în trup, dar înviat în duh,* înconjurat de sfinţi aleşi dintre cei eliberaţi din Şeol.
Norul s-a aşezat deasupra culmii Golgotei. Iar Domnul a coborât spre mormânt. Cine va fi avut harul să-L însoţească în cripta miracolului suprem? Apostolii? Marii profeţi? Ce cutremur îi va fi cuprins pe toţi, când au văzut giulgiul scorţos din cauza sângelui închegat şi a uleiurilor de parfum... Un înger a ridicat marama de pe faţă, a făcut-o sul şi a pus-o deoparte.
Iată Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul lumii! în acest trup a fost trăită suferinţa care a depăşit preţul vinovăţiei lumii întregi! Cu câtă emoţie s-au concentrat toate privirile în clipa când trupul spiritual al Dumnezeului-Isus a reintrat în trupul de carne, redîndu-i viaţă şi schimbându-i substanţa.
Am putere să-Mi dau viaţa şi am putere s-o iau iarăşi, zisese Isus-Mesia. Acum El era *cel dintâi născut dintre cei morţi* (Coloseni 1:18). *Hristos a înviat!...* Oştirile de sfinţi, de *mântuiţi,* de îngeri şi toate fiinţele cereşti, vor fi izbucnit în cântări de laudă... *Hristos a înviat! Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!* 174

Apoi, aleşii lui Isus care înviaseră au primit şi ei trup de glorie, trup de lumină. Acum ei puteau G văzuţi, când voiau ei, de ochi omeneşti. Puteau apărea şi dispărea, aşa cum Dumnezeul-om apărea şi dispărea pentru Adam, pentru Avraam, pentru Iacov... Şi puteau străbate spaţiile cu viteza gândirii...
Multe trupuri ale sfinţilor care muriseră au înviat, scria evanghelistul Matei. (Matei 27:52 - 53). *După învierea lui Isus ei au intrat în Sfânta Cetate şi s-au arătat multora.* în acest timp, un înger (a fost destul unul singur...) a prăvălit lespedea grea de pe intrarea în mormânt şi s-a arătat străjerilor romani. *înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea albă ca zăpada.* Ostaşii au căzut ca morţi, lângă focul la care se încălzeau. Când şi-au ridicat privirile, îngerul nu mai era, dar lespedea era răsturnată şi mormântul, vai, mormântul era gol! învierea lui Isus însemna, pentru ei, condamnare la moarte.
în lumina zorilor care se revărsau, Măria Magdalena şi grupul de surori urcau spre mormânt, suspinând...
— Cine ne va prăvăli piatra?... Ah, cine?...
Când au intrat în grădina mormântului, inima li s-a umplut de amărăciune şi ochii de lacrimi. Dar ce-i asta? în faţa peşterii funerare era un foc care pâlpâia încă... Şi lespedea aceea mare şi grea... Doamne!... era răsturnată. Surorile şi-au lăsat vasele 175

în iarbă şi au alergat. Peştera era goală. L-au luat din mormânt! Până unde, până unde a putut să ajungă ura omenească! Femeile au izbucnit în plâns şi în tânguiri. Deodată, în întunericul mormântului au apărut doi tineri îmbrăcaţi în haine albe care răspândeau o lumină puternică.
— De ce căutaţi pe Cel Viu între cei morţi? Aduceţi-vă aminte ce v-a spus, pe când era încă** în Galileea, **când acea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile celor fără de lege, să fie răstignit si a treia** zisă **înviezef
După aceste cuvinte, îngerii au dispărut.
Iar ucenicele, încă neştiind ce să creadă, dar zguduite de cele întâmplate, au lăsat vasele cu miresme şi au pornit în grabă la vale, spre Ierusalim, pe cărări pustii, tremurând de spaimă.

Arhiereu
Dis-de-dimineaţă, preoţii cei mai de seamă se pregăteau să-şi desăvârşească biruinţa. Era a treia zi după îngroparea *demagogului.* Acum trebuia convocat poporul pentru ca, acolo, sus pe Golgota, în prezenţa oficialităţilor, să se desfacă sigiliile, să se dea la o parte piatra mormântului şi să se constate că pretinsul Mesia zace mort în giulgiurile înecate în uleiurile de smirnă şi de aloe, omagiu nemeritat, şi că nici o înviere nu avusese loc. Şi cu 176
aceasta nu numai că aureola lui Isus va fi stinsă până la ultimul licăr, nu numai că Numele lui Isus va fi definitiv trecut în rândul nenumăraţilor şi imemorabililor aventurieri, dar nimeni nu va mai îndrăzni de acum să mai afirme: Eu sunt Mesia!
Da. Era în adevăr timpul ca Mesia să fi venit. Dar... *din cauza multelor noastre păcate,* aşa citim în Talmud, El n-a mai venit! Să mulţumim Celui Veşnic că avem Templul cu sfinţii lui, preoţi şi luminaţii săi învăţători ai Legii!
Dar pe când marii preoţi dădeau ordinele necesare, o delegaţie a străjerilor de pe Golgota, în disperare de cauză, venise să le dea de veste despre cele întâmplate şi să-i implore pe arhierei să nu-i reclame guvernatorului. Era singura lor şansă.
—A fost cutremur, au povestit străjerii. *Piatra de pe mormânt s-a prăvălit... şi... un înger... da, un înger... strălucitor ca fulgerul... cu haine albe ca zăpada... a stat deasupra pietrei.*
Marele preot Caiafa şi mulţi din jurul său erau saduchei. Nu admiteau existenţa îngerilor.
— Sunteţi nebuni? Pentru o nălucă aţi părăsit postul? Unde-L. demagogul?
—Isus... Isus... a înviat...
—A înviat?Ce vorbă-iasta?L-aţilăsatfărăpază tocmai acum?
—în mormânt nu mai e nimeni! Altfel cum am fi plecat din post? Acum guvernatorul ne va condamna la moarte.
Vai... *Demagogul* nu mai era în mormânt. Ce lovitură! Ce surpriză! A înviat... Asta-i prea mult.
177
12 - Cine eşti TU. Doamne?

Fiţi tari, arhierei! Fiţi tari, mai mari ai lui Isţael! Voi nu sunteţi un Nebucadneţar, un Darius, un Belşaţar, ca să vă cutremuraţi în faţa miracolului.. Voi nu sunteţi doar în faţa primului act miraculos realizat de Isus...
într-adevăr, ce lucru ciudat! Să vezi cu ochii tăi leproşi curăţiţi de Isus, să vezi un om vindecat după treizeci şi opt de ani de paralizie, să ţi se aducă un orb din naştere care a căpătat vederea prin Isus, să cunoşti, în sfârşit, învierea lui Lazăr şi să nu-ţi pierzi sângele rece, e uimitor! Dar să rămâi neclintit în faţa celui mai uluitor miracol al tuturor timpurilor, asta întrece orice limită! Preoţii cei mai de seamă nu se îndoiau. Ostaşii nu aveau nici un interes să mintă. (Mai degrabă ar fi fost normal să fi încercat o mistificare. Să fi adus, de pildă, unul din cadavrele celor doi tâlhari. Dar ei erau prea turbaţi pentru a căuta soluţii). Capii religioşi au crezut în realitatea absolută a învierii. Au crezut şi totuşi nu şi-au sfâşiat hainele, n-au căzut cu faţa la pământ, nu s-au pocăit *în sac şi cenuşă.*
Este scris: ***Şi dracii cred şi*** *se înfloară* (Iacov 2:19). Dar aceşti oameni credeau şi nu se cutremurau. Ce înfiorătoare moarte e împietrirea inimii! *—Aţi plecat de lângă mormânt! V-aţi părăsit postul! Vă duc la guvernator! Meritaţi moartea!... Ba nu... Staţi! Să chibzuim... Să vedem ce e de făcut...*
Arhiereii au convocat *bătrânii* şi *au ţinut sfat* Apoi au dat o mare sumă de bani ostaşilor şi le-au zis: 178

—Să spuneţi aşa: Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, şi L-au furat. Şi, dacă va ajunge lucrul acesta la urechile guvernatorului, tt vom potoli noi şi vă vom scăpa de grijă...
Smochinul sfânt, bimilenarul smochin, se uscase.
Prima dovadă materială
Sub puternica impresie a celor petrecute, grupul de surori-ucenice s-a risipit pe străzile Ierusalimului Numai Măria Magdalina, cu încă trei sau patru surori, s-au dus să dea de veste apostolilor.
—Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştim unde L-au pus!
Surorile au povestit cum au găsit lespedea răsturnată şi mormântul gol şi cum li s-au arătat doi îngeri care le-au spus: *De ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi?*
Apostolii au ascultat toate acestea fără bucurie. *Li se păreau basme,* năzăriri femeieşti. Căci apostolii erau credincioşi, dar nu creduli. Or, asemenea veşti din gura unor femei, în loc să-i bucure, îi întristau şi mai mult. Petru şi Ioan, însă, au sărit, s-au îmbrăcat şi au alergat spre mormânt. în ei nu se stinsese lumina nădejdii.
Ioan, fiind mai tânăr, a ajuns cel dintâi. Dar n-a avut curajul să intre singur. Petru a sosit gâfâind, a dat năvală înăuntru şi Ioan 1-a urmat. Ei au văzut ***fâşiile de pânză*** *jos,* ***iar ştergarul care fusese pe capul***
179

lui bus, nu era cu fâşiile de pânză, ci era făcut sul şi pus într-alt loc singur. Iar apostolul Ioan spune, în special despre sine, că *a văzut şi a crezut.* Dar ce a văzut? Ce 1-a făcut să creadă? Fâşiile de pânză şi sulul? Nu le văzuseră şi femeile? Au putut să le spună apostolilor ceva deosebit aceste pânze? Bineînţeles. De altfel altceva nu era în mormânt. Se ştie că israeliţii înfaşurau trupurile morţilor cu pânze muiate în miresme uleioase (uneori, pânzele fiind unse şi cu argilă) pentru a opri răspândirea mirosului putrefacţiei. Fâşiile de pânză înveleau trunchiul şi membrele, apoi gâtul şi capul, lăsând faţa liberă, ca cel mort să mai poată fi văzut. Totuşi se aşeza şi pe faţă o bucată de pânză, un ştergar. Ca să poată fi scos cineva din aceste pânze, ar fi trebuit ca pânzele să fie desfăcute sau tăiate. Nu se putea altfel. Or, dacă apostolii ar fi văzut nişte fâşii de pânză răvăşite sau strânse, ei nu ar fi avut de ce să creadă atunci în înviere. Dar ei au găsit numai ştergarul *făcut sul şi pus deoparte.* Pe când celelalte pânze rămăseseră ca o carapace goală, ca un balon dezumflat. Trupul lui Isus-Mesia ieşise din învelişul scorţos, rigidizat de sânge şi miresme, ca un abur... Iată de ce apostolii au văzut şi au crezut.
Aceasta era prima dovadă materială. O dovadă puternică. Şi cei ce o înţeleseseră, puteau chema şi pe alţii să le-o arate. Dar n-au chemat pe nimeni. Pentru că peste câteva ore n-a mai fost nevoie... 180
Sunt mii de argumente care demonstrează că Isus e viu în veci. *Cel mai bine dovedit fapt din istoria antică,* aşa a numit marele istoric german Theodor Mommsen învierea lui Isus-Mesia. Dar toate devin inutile când ne apare Isus, El însuşi. Când răsare soarele, putem stinge becurile.
RabunU...
în urma celor doi apostoli, Măria Magdalina şi celelalte surori (poate nu toate) au pornit din nou spre Golgota. Dragostea nu cedează uşor. Când au ajuns la mormânt, Petru şi Ioan nu mai erau acolo. Focul se stinsese. Vasele erau tot în iarbă. Lespedea zăcea răsturnată. în mormânt... aceleaşi pânze însângerate îşi răspândeau parfumul de smirnă şi de aloe... Măria a simţit că i se strânge inima şi a izbucnit în plâns. Ce mult îl iubea Măria pe Dumnezeul Isus! Ce dragoste înaltă şi fericită înflorise în inima ei

din clipa de neuitat când învăţătorul a scos din ea şapte demoni, şapte vipere care o orbeau şi o întinau. De atunci, ea îl urmase mereu, slujindu-I cu bucurie în misiuni, sorbin-du-I cuvintele sfinte, trăind ceasuri de nesperată înălţare spirituală. O astfel de dragoste n-o poate înţelege cu nici un chip cineva care n-a gustat niciodată clipe de intimitate cu Isus.
Şi acum... Pentru ce a trebuit să fie toată această durere, această întâmplare neaşteptată, uluitoare,
181
de neînţeles? Mana s-a aplecat să mai privească odată încăperea umbrită şi plină de miresme a mormântului. Şi atunci... din nou... Doamne, ce lumină!... din nou îngerii...
—Femeie, de ce plângi? —Plâng... pentru că L-au luat pe Domnul meu... ţi nu ştiu unde L-au pus...
Dragostea dă curaj. Măria vorbea cu îngerii... Dar, chiar atunci, s-au auzit paşi în grădină... Măria a întors capul. în lumina limpede a zilei care se revărsase, ea a zărit o siluetă de bărbat. *E grădinarul,* şi-a zis ea.
—Femeie, de ce plângi?... Pe cine cauţi?... Pentru o secundă, Mana s-a înfricoşat. După obiceiul vremii, obicei care-i intrase în fire, Mana şi-a ascuns faţa şi şi-a ridicat marama. Să fugă? Ba nu. Pentru bus e gata să înfrunte primejdii. Dragostea te face să cauţi căi. La urma urmei, grădinarul are şi el o inimă. De ce n-ar încerca să-1 înduplece? Cu atât mai mult cu cât glasul care-i vorbise era totuşi atât de blând... Grădinarul trebuie să ştie cine a luat trupul din mormânt Sau poate chiar el...
— Domnule, dacă L-ai luat... spune-mi unde L-ai pus... şi mă voi duce să-l iau... — Mărie...
Măria? E cineva care o cunoaşte? Dar cine poate fi? Trecând peste datina bunei cuviinţe, Măria şi-a întors faţa. E cu putinţă?
—*RabuniL.* în hohote de plâns, Mana s-a aruncat la picioarele Preaiubitului. 182
—Nu mă ţinea... căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu! Ci du-te la FRAŢII MEI şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru!...
La Tatăl
La Tatăl...
Dar unde? Ameţitoare întrebare. Nu avem asemenea mijloace de cercetare care să ne permită a formula un răspuns. Nu este de ajuns să ne imaginăm că undeva... în cer... în cerul cerurilor... dincolo de nu ştiu câte galaxii... dincolo de spaţiu... există un cort al întâlnirii, Templul care i s-a arătat lui Moise... un punct în care Dumnezeul-om S-a înfăţişat înaintea Aceluia pe care *nimeni nu L-a văzut* ***niciodată.***
Având două firi, Isus dispune de capacitatea de a stabili legături fie cu mărginirea omenească, fie cu nemărginerea divină.
Şi, într-o zi, vom merge şi noi cu El la Tatăl...

3ALOM...
Ce sunt cuvintele acestea?
Provincialii veniţi la Ierusalim pentru sărbătoarea Paştelui începeau să se retragă după primele trei zile, care erau obligatorii. Dar apostolii şi ucenicii erau prea întristaţi ca să se îndure să plece. Cu toată mărturia lui Petru şi a lui Ioan, *eiplângeau şi se tânguiau,* cum spune Evanghelia. Totuşi, înainte de a aduce Măria Magdalena noua ei veste, doi dintre ucenici s-au ridicat să plece. Ceilalţi nu i-au oprit. începea destrămarea.
Cei doi au mai întârziat prin cetate, poate au fost pe la Templu, poate sperau să mai afle ceva, dar în cele din urmă, cam pe la trei după amiază probabil, au plecat spre

orăşelul lor, spre Emaus. Pe drum ei comentau cu amărăciune şi nedumerire zguduitoarele evenimente. Nu vedeau nimic în jurul lor. Nici copacii de pe marginea drumului, nici pelerinii care se întorceau în grupuri de la marea sărbătoare, nici continua alternare de umbre şi lumini peste şosea. Deodată cineva i-a întrebat: 184
— Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbaţi între voi pe drum?
Ei s-au oprit, uitându-se trişti.
— TU eşti singurul străin aici în Ierusalim de nu ştii ce s-a întâmplat în el în zilele acestea?
— Ce?...
— Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un profet puternic în fapte şi în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregului popor. Cum arhiereii şi mai-marii noştri L-au dat să fie osândit la moarte şi L-au răstignit...
Glasul celui ce vorbea s-a tulburat deodată. *—Noi trăgeam nădejde că El era Acela care va izbăvi pe Israel. Dar cu toate acestea... astăzi e a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri. Ba încă, nişte femei, surori de-ale noastre, ne-au uimit. Ele s-au dus dis-de-dimineaţă la mormânt şi nu I-au găsit trupul. Au venit şi ne-au spus că li s-ar fi arătat nişte îngeri care le-ar fi zis că El e viu. Unii dintre noi s-au dus şi au găsit aşa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut...*
Străinul îi asculta cu multă atenţie. Dar când cei doi au sfârşit mărturia lor, necunoscutul a luat cuvântul şi a început să le vorbească cu un accent de părintească dojana.
—O, nepricepuţilor, oameni cu inima zăbavnică de a crede tot ce-au spus profeţii! Nu trebuia să sufere Mesia toate acestea ca să intre în gloria Lui?
Şi a început de la Moise şi apoi din toţi prorocii să le dea lămuriri din toată Scriptura despre toate
185

textele privitoare la Mesia.^ Străbătând drumul cu paşi grăbiţi, cei doi ucenici îl ascultau uimiţi şi inima ardea în ei. Străvechile profeţii, texte îndelung controversate, dar neînţelese în esenţa lor, *se deschideau* acum, una câte una, ca nişte uşi demult zăvorâte.
Şi se făcea lumină...
GENEZA... Sămânţa femeii şi sămânţa şarpelui... berbecul jertfit în locul lui Isaac... Silo...
EXOD... mielul pascal... stânca din Horeb, stânca veacurilor, lovită de toiagul Legii...
LEVinC... simbolul tuturor jertfelor... NUMERI... steaua lui Iacov: *care va răpune pe toţi fiii lui Satan...*
DEUTERONOM... un nou profet *ca Moise,* ridicat între fraţii săi...
PSALMII... *Preaiubitul nu va vedea putrezirea... Eli, Eli, lama sabactani... Mi-au străpuns mâinile şi picioarele... Preot etern, după rânduiala lui Melhisedec...*
ISAIA... naşterea din fecioară... lumina din Galileea naţiunilor... Copilul-Dumnezeu.... *vlăstarul lui Isai... steagul popoarelor... omul durerii... străpuns pentru păcatele noastre... pus în numărul tâlharilor...*
IEREMIA... *odrasla lui David, neprihănirea noastră... legământul cel nou...*
EZECHIEL... noul David, Păstor şi Rege etern... râul vieţii...
DANIEL... piatra împărăţiei eterne... cei 483 de ani până la Mesia... săptămâna Legământului... 186

OSEA... *a treia zi ne va învia...* (cf. Osea 6:2).
MICA... *judecătorul lui Israel lovit cu nuiaua peste obraz...* Betleem, oraşul natal al

lui Mesia... *a cărui origine urcă până în zilele veşniciei..*
ZAHARIA... cei treizeci de arginţi... Regele călare pe un măgăruş... *Vor privi spre Mine, Cel pe care L-au străpuns...*
MALEAHI... *solul legământului dorit... Soarele neprihănirii...*
Cei doi ucenici cunoşteau bine aceste texte. Le cunoşteau din copilărie. Dar până acum nu înţele-seseră miezul lor spiritual. începând de la Maleahi, lucrarea profetică fusese suspendată, pecetluită. Venise vremea să cadă peceţile şi să se deschidă tainele milenarelor profeţii.
Rămâi cu noi...
Dar clipele trecuseră în zbor grăbit şi cei trei călători ajunseseră acum în Emaus. Necunoscutul a dat să se despartă de cei doi tovarăşi de drum.
—*Râmai cu noi,* I-au zis ei cu inima trezită din nou la nădejde, *căci este spre seară şi ziua aproape a trecut.*
Rămâi cu noi... căci pe buzele Tale este Isus... Rămâi cu noi... Cât de mult dorise Dumnezeul-om aceste cuvinte. De şase mii de ani le aştepta Isus. Adam îl primea cu respect, Avraam cu o mare bucurie. Moise, Ilie cu râvnă înflăcărată. Ezechiel, Daniel, Zaharia, cutremuraţi, lotuşi, nici unul nu
187

zisese: Rămâi cu mine. Dar acum ucenicii lui Isus-Mesia erau toţi nu doar nişte slujitori, ci nişte îndrăgostiţi, *învăţătorule,* zisese Simon Petru pe muntele Schimbării la faţă, *este bine să rămânem aici... Să facem trei colibe, una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Hie...* (La el nu se mai gândea Petru...) *Doamne, unde Te duci?* întrebaseră apostolii în seara ultimei cine de Pesah. *Noi ne vom da viaţa pentru Tine! Rămâi cu noi,* L-au rugat stăruitor cei doi ucenici. Şi Isus a intrat având în inimă cuvintele: *Iată, Eu sunt cu voi în fiecare zi, până la sfârşitul lumii.*
*
La cină, potrivit cu obiceiurile, I s-a dat oaspetelui cinstea de a frânge pâinea şi de a rosti rugăciunea de binecuvântare. *Atunci li s-au deschis ochii şi L-au recunoscut. Dar El S-a făcut nevăzut din faţa lor.*
Cum? Ochii lor nu fuseseră deschişi până atunci? 8a da. Dar aşa cum cu ochii lor citiseră profeţiile Scripturii şi nu le înţeleseseră, tot aşa cu ochii lor îl priviseră pe învăţătorul lor pe drum şi nu-L recunoscuseră.
Trei bucurii
Se înnoptase demult.
întorşi aproape în goană din Emaus, cei doi ucenici au străbătut în mare grabă Ierusalimul. 188
întâlnind alţi ucenici ai Domnului, ei le-au povestit cele întâmplate, dar nimeni nu i-a crezut. Atunci ei s-au grăbit să ajungă la apostoli. Dar în ochii acestora nu mai erau lacrimi, ci sclipirile unei imense bucurii.
—***A înviat Domnul cu adevărat şi S-a arătat lui*** *Simon!* A izbucnit unul dintre apostoli.
A înviat cu adevărat!
A fost vreodată pe pământ o veste mai fericită?
—*A înviat cu adevărat şi ni S-a arătat şi nouă!* au răspuns cei doi din Emaus.
A înviat cu adevărat! Se întâlneau două mari bucurii. Şi a treia nu a întârziat...
— *Şalom lahem!* Pace vouă!
Era Isus. Era însuşi învăţătorul. îl vedeau bine că-i El. Şi totuşi îl priveau înmărmuriţi. Era cel mai mare miracol al tuturor timpurilor. Parcă era ceva prea frumos. Incredibil

de frumos... Apostolii nu se saturau să-L privească. Era Isus, *cel mai frumos dintre oameni* Frumos prin bunătatea Sa spirituală.
Dar era chiar El? Era chiar în trup? Putea să fie adevărată atâta fericire? Poate era numai Duhul Său...
— ***De ce sunteţi tulburaţi? Şi de ce vi se ridică astfel de gânduri in inimă? Uitaţi-vă la mâinile şi*** *picioarele Mele.* (La cicatricele care se vedeau). *Eu* ***sunt...*** *Pipăiţi-Mă* ***şi vedeţi: un duh nu are nici carne, nici oase, cum vedeţi*** *că* ***am Eu...***
189

Trup şi Spirit
în anii de misiune, Isus-Mesia îşi educase ucenicii, înălţându-i către cele duhovniceşti. *Nu carnea* ***şi sângele descoperă,*** *n învăţam* *******
. M« « *este* ***carne, ce*** *este* ***născut din Duh*** *este* ***Duh.*** *Adevăraţii închinători adoră pe Tatăl în* ***duh. Spiritul*** *eplin* ***de râvnă, carnea e neputincioasă. Duhul e Acela care dă viaţă. Carnea nu foloseşte la nimic.***
Dar acum, când El revenea de dincolo, din lumea pur spirituală, acum, când era din nou Dumnezeul-om care apare şi dispare, acum, când ucenicii erau atât de tulburaţi, Isus, dimpotrivă, punea accent pe materialitatea trupului Său.
—De ce sunteţi tulburaţi?... Uitaţi-vă la mâinile şi picioarele Mele. Pipăiţi-Mă!... Aveţi ceva de mâncare?
I s-au dat peşte şi miere şi Isus a mâncat de dragul lor, cum mâncase de dragul lui Avraam... Nu a primit hrana doar ca jertfă, nu a atins-o cu vârful unui toiag, nu a mistuit-o în foc. Ci a mâncat-o sub ochii ucenicilor înfioraţi de prea mare fericire.
După opt zile, făcându-Şi iarăşi apariţia, acum însă special pentru Ibma, i-a zis apostolului frământat de îndoieli:
Adu-ţi degetul încoace... *adu-ţi* ***mâna ta şi pune-o în coasta Mea...***
Apoi, după alte câteva zile, Isus a pregătit un mic decor atât de omenesc, atât de familiar ucenicilor galileeni. Un foc pe ţărmul lacului Ghenezaret, pe 190
plaiurile copilăriei, unde le dăduse întâlnire, încă din seara ultimei cine. Câţiva peşti sfârâiau pe jăratic... câteva pâini aşteptând pe un ştergar... Nimic fantomatic, nimic prea ceresc.
— Veniţi de prânziţi!
Şi Isus a frânt pâine şi a împărţit peşti, aşa cum făcuse de atâtea ori.
Dar după ce au prânzit toţi cu inima plină de fericire, Isus-Mesia S-a sculat în picioare.
— *Simone,fiul* ***lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât ceilalţi?***
începea pregătirea pentru a doua misiune. Investirea lui Petru, profeţii, secrete strategice încredinţate celui investit, ca odinioară lui Iosua, lângă Ierihon şi lui Die, pe muntele Horeb.
Despărţirea
Au fost patruzeci de zile de întrevederi emoţionante. Isus-Mesia, biruitor al lumii, al lui Satan şi al morţii, *li S-a în/afişat* ***viu*** ucenicilor *Săiprin* ***multe*** *dovezi,* arătându-Se o dată unui grup *de peste cinci* ***sute de fraţi.***
Apoi, în a patruzecea zi, fiind din nou în mijlocul apostolilor, El Şi-a întins mâinile ca să-i binecuvânteze... Şi nici nu şi-au dat seama când picioarele care purtau încă urma cuielor, pecetea acestui pământ, picioarele care n-au vrut să se desprindă de pe cruce până la împlinirea tuturor suferinţelor
191

anunţate prin profeţi, picioarele acestea s-au desprins acum de pe ţărână ca un abur. Isus Se detaşa dintre ei într-o ascensiune lină, tăcută, fără tumultul unei nave cosmice şi fără fastul protocolar al unui împărat pământean. Isus urca spre cer şi apostolii nu puteau rosti un singur cuvânt, un singur aleluia! O despărţire cu buzele îngheţate, dar unică în toată istoria omenirii. Douăzeci şi doi de ochi, privindu-L ţintă, L-au urmărit pe Isus fără a clipi,
până când *un nor L-a ascuns* cu pânza lui albă...
(Era oare un nor fizic?)
— Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut urcând la cer.
Acesta a fost mesajul pe care Dumnezeul-om, părăsind cerul planetei noastre, l-a trimis prin îngeri, ca mângâiere, preaiubiţilor Săi.
RuahHakadbş
După zece zile, într-unui din cartierele Ierusalimului, pe la ora nouă dimineaţa, s-a auzit un vâjâit puternic care a venit din cer şi a stăruit câtva timp asupra unei case, cutremurând-o. Totodată, nişte flăcări s-au lăsat de sus asupra aceleiaşi locuinţe. O mare mulţime s-a strâns atrasă de ciudatul fenomen.
Era ziua *Cincizecimii,* sărbătoarea primului seceriş, unul din simbolurile Legii şi una din cele 192

trei sărbători care grupau Israelul la Ierusalim. Şi era vremea să se împlinească simbolul. Căci Isus fusese prezentat prin Ioan Botezătorul ca Acela care va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc.
în adevăr, în locuinţa asupra căreia coborâseră flăcările se vedeau vreo sută douăzeci de bărbaţi şi femei din Galileea, toţi îngenunchiaţi şi cu mâinile înălţate în rugăciune, vorbind, fiecare în altă **limbă,** ***despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu.*** Mulţimea adunată îi privea cu uimire, deşi n-au lipsit ironiile. Atunci, din mijlocul galileenilor, s-a ridicat în picioare un bărbat mai vârstnic, adre-sându-se mulţimii.
—Bărbaţi iudei, ascultaţi cuvintele mele. Aceasta este ceea ce a fost spus prin profetul Ioel: în zilele de pe urmă... voi turna din Duhul Meu peste orice făptură omenească. Fiii şi fiicele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri. Da, chiar şi peste robi şi peste roabe voi turna în zilele acelea din Duhul Meu şi vor proroci... Bărbaţi israelifi, pe Isus din Nazaret, om adeverit de Dumnezeu prin minuni, semne şi lucrări, pe Omul acesta, pe care voi L-aţi răstignit, Dumnezeu L-a înviat şi noi toţi suntem martori ai Lui!... Să ştie bine, dar, casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn şi Mesia pe acest Isus pe care voi L-aţi răstignit!
Şi marele apostol Chifa (Stâncă), pescarul Simon (Salcie) de odinioară (salcia din care Isus făcuse o stâncă şi stânca din care Isus scotea acum apă vie) Simon Chifa, a vorbit *cu multe alte cuvinte* inspirate de Ruah Hakadoş.

—fraţilor, ce să facem? au întrebat mii de isra-**eliţi,** ***străpunşi în inimă.***
— Pocăiţi-vă, **a răspuns apostolul,** ***şi fiecare să fie botezat în Numele luilsus Mesia... Apoi veţi primi darul Duhului Sfânt.***
Atunci au fost botezaţi aproape trei mii de inşi. Acesta era primul seceriş al lui Lsus prin Duhul Sfânt şi prin Biserică, pruna înrolare pentru *Căpetenia oştirii lui Dumnezeu.* Peste câteva zile, s-au alăturat încă două mii de suflete. Treizeci şi cinci de ani a durat această chemare în Israel. Dumnezeu dorea să fi răspuns întregul popor ales. (Aşa cum înţelesese demult **Moise:** ***O, de-arfi tot poporul lui Dumnezeu*** *numai*

profeţi!) După aceea, lsus a grupat pe toţi cei înrolaţi, adunându-i prin forţa împrejurărilor în Ierusalimul spre care venea armata. Scoţându-i din cetatea căzută în dizgraţie înainte de distrugere, mâna nevăzută i-a trecut Iordanul, i-a ocrotit în Pereea, iar de acolo, după căderea Ierusalimului, i-a trimis în cele patru puncte cardinale. Astfel, nu legiuni de îngeri, ci legiunile lui Israel, înrolate sub steagul lui lsus, au adus omenirii, vestea cea bună a iertării prin jertfa lui Mesia şi vestea vieţii veşnice. Aceste legiuni de îndrăgostiţi de Dumnezeu s-au dăruit lumii, suferind cu primele generaţii dintre neamuri născuţi din Dumnezeu, căsătorindu-şi copiii cu aceşti *păgâni* (goimi) încorporaţi în Israelul duhovnicesc (Biserica) şi încredinţând, apoi, steagul Evangheliei în mâinile fraţilor corinteni, galateni, efeseni, romani... Ei au 194 împlinit, astfel, simbolul lui Iosif , salvatorul popoarelor, şi au împlinit cuvântul profetic din Isaia: ***"Vine vremea când voi strânge toate Neamurile... şi voi trimite la Neamuri pe cei ce vor scăpa din Israel... în ostroavele depărtate care n-au auzit vorbindu-se niciodată de Mine şi n-au văzut slava Mea; ei vor vesti slava Mea printre Neamuri. Vor aduce pe toţi fraţii voştri din mijlocul tuturor Neamurilor... Şi voi lua şi dintre ei pe unii ca preoţi şi leviţi • zice Domnul*** (Isaia 66:18 -21).

MISIUNEA CĂTRE UMANITATE

Este ***prea puţin lucru să fii Robul Meu ca să ridici seminţiile lui Iacov si să aduci înapoi rămăşiţele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*** (Isaia 49:6)

Peste faţa adâncului era întuneric...

în pragul marii opere de mântuire săvârşite de Isus, omenirea întreagă, văzută cu ochi duhovniceşti, nu era altceva decât un imens ocean întunecat, înfiorat ici-colo de suspine. Căci ici-colo erau suflete care purtau în ele rana unor deznădăjduite aspiraţii către adevăr, către moralitate, către un Salvator spiritual, către Divinitate.

Era o iluzie aspiraţia către adevăr, deoarece popoarele lumii nu aveau nici Scriptura, nici Duhul Sfânt. Nu aveau altceva decât tradiţii caricaturizate, legendele idolatriei. (Doar ici-colo se puteau auzi, în sinagogi, cuvintele Ibrei şi ale profeţilor). 196

Era o iluzie aspiraţia către moralitate, deoarece cotropitorul spiritual al omenirii, şarpele din Eden, fusese (până atunci) despot atotputernic.

Era o iluzie aspiraţia către un Mântuitor al sufletului, deoarece Isus era încă necunoscut.

Iar aspiraţia către Divinitate era cu totul sufocată de mitologie, care îi arăta pe dumnezei ca senzuali, egoişti, odioşi.

Străbătând acest ocean întunecat şi furtunos, legiunile lui Israel înrolate în treizeci şi cinci de ani de chemare la pocăinţă au dus până departe mesajul lui Isus, puterea lui Isus, pe Isus însuşi. Isus a fost răspunsul lui Dumnezeu la toate bunele aspiraţii ale umanităţii.

Oamenii care suspinau după adevăr au găsit în Isus mai mult decât adevărul: au aflat puterea eliberatoare a adevărului, *au gustat puterile veacului viitor.*

Oamenii care tânjeau după principii morale au găsit în Isus mai mult decât un cod de morală: *au descoperit izvoarele bucuriei duhovniceşti* care întrec cu mult bucuria de a fi o fiinţă morală.

Oamenii însetaţi după mântuire au găsit în Isus mai mult decât un sol al iertării şi o solie de pace: *au intrat în contact cu un Dumnezeu-Frate.*

Prin Isus, au găsit mai mult decât un Dumnezeu moral, sfânt, drept. *Au cunoscut un Dumnezeu-*

197

Părinte, revelat în Fiul Său. **Un Dumnezeu care** nu cerea nici ritualuri, nici jertfe, ci încredere şi dragoste. Un Dumnezeu care reda omenirii viaţa eternă pierdută în Eden.

VIITOARELE MISIUNI

Israelul de azi, Israel care a rămas străin de Isus timp de două milenii, smochinul sfânt care s-a uscat, dar n-a putrezit, acesta e obiectivul cel mai apropiat al lui Mesia, obiectiv spre care a şi început să-Şi întoarcă faţa. Căci astăzi mai mult de o sută de mii de evrei şi-au şi deschis inima pentru Isus! ***Dacă alunecarea lor,*** **scria apostolul Pavel,** ***a îmbogăţit lumea, ce va însemna convertirea lor?*** **C**e emoţionant eveniment stă înaintea noastră şi se înfiripă chiar! Isus, Dumnezeul-om, Se va descoperi în curând lui Israel cu hohote de plâns, aşa cum s-a descoperit Iosif în Egipt fraţilor săi. Atunci se va împlini făgăduinţa profetică din cartea lui **Zaharia:** ***Voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul său fiu, şi-L vor plânge cu amar, cum plânge cineva pe un întâi născut... Ţara se va tângui, fiecare familie în mod deosebit:familia casei lui David*** (evreii creştini)... *familia casei* ***lui*** *Natan* (evreii legalişti sinceri).../ami/ia *casei* ***lui*** *Levi* (preoţii)...

199

familia casei lui Şimei **(hulitorii)...** ***şi toate celelalte familii*** (Zaharia 12:10-14), fiecare după vinovăţia ei... Şi cei ce se vor simţi mai vinovaţi, aceia îl vor iubi pe Isus mai mult... *în ziua aceea,* se adresează **Dumnezeu lui Israel,** ***îmi vei zice: «Bărbatul meu», şi nu-Mi vei mai zice, «Stăpânul meu»!*** **(Osea 2:16).** Frica de Dumnezeu va fi înghiţită de iubirea de Dumnezeu. Şi iubirea aceasta va fi fără egal. Căci ***cei din urmă vor fi cei dintâi.***

*

Apoi va fi instaurată împărăţia slăvită a lui Isus, împărăţia profeţiilor gloriei. După împărăţia luptei spirituale, prefigurată prin David, va urma împărăţia de pace, prefigurată prin Solomon (prin tot ce era dumnezeiesc în David şi în Solomon). Isus ***va fi împărat peste tot pământul*** **(Zaharia 14: 9),** *Preot în veac* (Psalmul 110:4). Isus va fi *judecătorul* ***naţiunilor. Ele îşi vor făuri din săbiile lor fiare de plug şi din suliţele lor cosoare*** **(Isaia 2:4; Mica 4:3).** Popoarele vor transforma uneltele războiului fizic în unelte de pace. Iar Israelul etern va depune armele războiului spiritual şi va lua uneltele spirituale **ale păcii.** ***Proorociile se vor sfârşi, vorbirea în limbi*** *va înceta.* Exorcismul nu va mai avea obiect. Păcatul nu va mai avea putere. Satan va fi izolat (Apoca-lipsa 20: 1 - 3). Cei irecuperabili vor fi eliminaţi (Matei 25:41 - 46). Astfel, în prezenţa lui Isus, se va construi, în condiţii de pace, Templul spiritual pregătit în luptă şi în suferinţă. Aşa cum David a

200

pregătit, prin Duhul, modelele după care Solomon a turnat în aur, în argint sau bronz, instrumentele de cult potrivit nevoilor existente, tot aşa, după modelul copiilor lui Dumnezeu, se vor făuri, prin educaţie, caracterele noi ale celor ce vor alcătui popoarele împărăţiei. (Un simbol al acestei lucrări, al lucrării prin educaţie, este, în cărţile Vechiului Legământ, cărturarul Ezra, activând după rezidirea Tbmplului - învierea celor răscumpăraţi - şi după reînălţarea zidurilor Ierusalimului - învierea generală; iar în cărţile Noului Legământ sunt frunzele **Pomului vieţii** ***care servesc la vindecarea popoarelor lumii).***

în urmă, va veni sfârşitul, când împăratul Isus va da împărăfia în mâinile lui Dumnezeu-

Tatăl... pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi **(1 Corinteni** 15:24 - 28). (Isus rămânând în veşnicie alături de Tatăl pe scaunul suprem - Apocalipsa 22:3).
Sub un cer nou, pe un pământ nou, în Ierusalimul coborât din cer şi pe întreaga planetă, în împărăţia eternă a dragostei, pe când Satan şi Moartea vor fi în Infern, se vor împlini aceste făgăduinţe din cartea **profetului Isaia:** ***Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puţine, nici bătrâni care să nu-şi împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr, şi cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos*** **(Isaia 65:20).**
201
Sub un cer nou, pe un pământ nou... Căci vechea materie, ca şi celelalte *umbre,* celelalte simboluri ale lucrurilor viitoare, îşi vor fi încetat slujba ce le fusese încredinţată...
în locul *lucrurilor dintâi* (Apocalipsa 21:1 - 4), vor apărea *lucrurile eterne* (Isaia 65:17; 66:22).

PĂRTĂŞIA CU ISUS

Căci ne-am făcut părtaşi ai lui Hristos dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită de la început (Evrei 3:14).
Umblarea pe apă
Viaţa cu Isus, umblarea prin credinţă, este un fapt extraordinar. Este o umblare pe apă. Isus a umblat cel dintâi pe apă. Petru a umblat şi el pe apă: cu o înfrângere, când mergea spre Isus, fără înfrângere când s-a întors cu Isus. Dar nici Isus, nici Petru nu au luptat cu valurile, ci au călcat peste ele. Aceasta e părtăşia cu Isus. Nu e o luptă cu păcatul. Lupta cu păcatul e viaţa sub Lege. Viaţa cu Isus e o înălţare cu El, mai presus de legile morale.
Orice om poate avea credinţă. Căci o poate cere. Şi credinţa este singurul bun care I se poate
203
cere lui Dumnezeu fără credinţă... *(Orice veţi cere de la Tatăl Meu, în numele Meu, vă va da.* Orice. Deci şi credinţa. **ORICE.** Aceasta e o făgăduinţă. Preotul Zaharia nu a crezut în făgăduinţa îngerului Gabriel. Dar cele făgăduite s-au împlinit totuşi. Şi împlinirea i-a adus credinţă).
Chiar şi cea mai mică credinţă e suficientă pentru primirea primului dar al lui Isus Mesia: iertarea păcatelor. Nu toţi israeliţii din robia egipteană aveau o mare credinţă. Totuşi toţi au fost izbăviţi, toţi au fost trecuţi prin Marea Roşie. Ceea ce acordă Mântuitorul chiar pentru o fărâmă de credinţă este iertarea. Paraliticul din Capernaum n-a rostit nici un singur cuvânt despre păcatele sale. Şi, totuşi, Isus-Dumnezeu i-a spus: *Păcatele îţi sunt iertate!* (Cât de vinovat se face cel ce respinge această iertare necondiţionată de nimic, căci până şi credinţa se acordă de îndată ce o ceri).
După iertare, Isus ne aşteaptă cu drag la o viaţă de părtăşie cu El, ne aşteaptă umblarea pe apă cu Isus, intimitate în bucurie sfântă, în lucrare şi în luptă.
BUCURIE: înălţarea spre *lucrurile de sus* (lăsând în urmă *mădularele* păcatului) (vezi Coloseni 3:1 - 5). Aşezarea la picioarele Domnului, risipa adoraţiei, vasul de nard.
LUCRARE ŞI LUPTĂ: mistrie şi suliţă (vezi Neemia 4:16), jug şi cruce.

204
—... ***Zero...*** +
Un om cu păcatele neiertate care se străduieşte să facă fapte bune, seamănă cu un om sărac care, deşi este dator cu zece milioane de lei, nu se gândeşte la o ieşire din impas, ci se îndeletniceşte cu agonisirea unui mic capital, din slabele lui resurse. Pentru realizarea dorinţei lui, el trebuie mai întâi să scape de neplătibila datorie să scape de minusurile balanţei lui economice şi să devină... un zero. Abia atunci, fiecare leu economisit va fi cu adevărat al său, va constitui o valoare reală.
Omul cu păcatele iertate e un zero moral. Dar fiecare faptă bună, *pregătită de Dumnezeu mai dinainte,* e abia atunci cu adevărat o valoare pozitivă, un capital strâns în cer, o treaptă suită pe scara desăvârşirii.
Câtă vreme suntem în mocirla puterii păcatului, *faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită.* Abia după spălarea noastră în sângele lui Hristos, putem realiza fapte bune fără a le întina.
Mielul pascal
Mielul pascal înjunghiat la ieşirea lui Israel din Egipt a fost un simbol care spunea multe despre Isus şi despre părtăşia cu El.
205

Mielul pascal marca începutul ciclului vieţii religioase anuale. Isus este începutul vieţii noastre cu Dumnezeu. Mielul pascal *cm fără cusur.* Isus a fost şi este desăvârşit. Mielul pascal era înjunghiat fără vină. Isus a fost străpuns de cuie şi înjunghiat de suliţă, fiind osândit fără vină.
Mielul pascal suferea nu numai în clipa înjunghierii, ci suferea şi până atunci, timp de patru zile, deoarece, din ziua de 10 nisan până în ziua de 14 nisan, era despărţit de mamă şi de turmă. Isus a avut, de asemenea, de îndurat nu o singură suferinţă, ci două: una pentru starea de robie a omului faţă de păcat. (După cum este scris: *Mângâiaţi,* ***mângâiaţi pe poporul Meu... strigaţi-i că ROBIA lui sevasfârşi, că NELEGIUIREA lui va fi ispăşită,*** **căci** ***Ierusalimul va primi din mâna Domnului DE DOUĂ ORI cât toate păcatele lui*** **(Isaia 40:1 - 2).**
Mielul pascal, mielul pus deoparte în ziua de 10 nisan, era singura fiinţă al cărei sânge era condiţia salvării în ziua de 14 nisan. Isus, respins în ziua de 10 nisan, era singura Fiinţă al cărei sânge era condiţia salvării în ziua de 14 nisan. Isus, respins în ziua de 10 nisan, a fost singura fiinţă al cărei sânge, dăruit în zilele de 14 şi 15 nisan, a putut şi poate încă să salveze pe oricine din păcat şi moarte. Suferinţa din ziua de 14 nisan a fost pentru Israel, căci Isus era încă al lui Israel. Sângele curs, apoi, din Ghetsimani până la Golgota a fost pentru popoarele-neamuri. Iar sângele curs din inimă a 206 fost din nou pentru Israel (pentru Israelul de azi) căci, fiind atunci mort, El nu mai aparţinea romanilor, ci Se supunea din nou Legii, lăsându-Se străpuns în vederea sabatului.
Mielul pascal era înjunghiat pentru a deveni o hrană salvatoare a fiecărei familii în parte. Isus a adus salvarea Sa nu popoarelor şi nu indivizilor, ci fiecărui ins luat împreună cu familia sa (vezi Fapte 11:14; 16:31). Mielul pascal trebuia nu numai să dea câţiva stropi de sânge, ci să şi moară. Isus n-a zburat la cer după ce a spus pe cruce: 5-a *isprăvit!,* ci *ne-a iubit până la capăt.* Nu ne-a dat numai suferinţa şi sângele Lui, ci şi moartea Lui. Dacă ne însuşim prin credinţă, în Legământ, această moarte, Satan nu mai are nici un drept asupra noastră (vezi Romani 7:1 - 6; Apocalipsa 12:1 - 10). Mielul pascal nu trebuia să fie numai însângerat, numai omorât, ci şi **consumat. Isus a zis:** ***Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, are viaţa veşnică.*** **Şi a adăugat:** ***Cuvintele Mele sunt Duh şi Viaţă. Carnea nu foloseşte la nimic... Cine mănâncă trupul***

Meu şi bea sângele** Meu,* (cine Mă primeşte ca Duh şi Viaţă,) *rămâne **în Mine şi Eu rămân în el.** **Astfel că** **cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic.
Şi, în sfârşit, mielul pascal trebuia consumat nu oricum, ci cu azimi şi cu verdeţuri amare. Părtăşia cu Isus nu poate fi trăită fără curăţie de inimă şi fără suferinţe.
207
Libertate prin iubire
O mireasă atrasă de o himeră, de dorinţa nebună de a găsi libertatea absolută, a fugit în noaptea nunţii din casa mirelui ei. A rătăcit multă vreme în neştire şi, în cele din urmă, a trebuit să treacă pe o punte îngustă, pe deasupra unei mlaştini. După ce a mers un timp pe punte, a privit apa murdară şi s-a înfiorat. A încercat să înainteze, dar, stăpânită de teamă, a făcut un pas greşit şi a căzut în mlaştină. S-a ridicat cu greu pe punte şi, văzându-şi rochia şi vălul întinate, a început să plângă. A pornit mai departe, dar a căzut din ce în ce mai des. Şi a ajuns apoi într-un loc unde simţea că mlaştina e foarte adâncă, e un abis. Privea cu groază cum colcăia apa murdară. Şi, deodată, un fior ciudat i-a străbătut inima. A simţit atunci că o putere magică o atrăgea în adânc. A simţit că ameţeşte şi cade. Dar, în clipa aceea, două braţe puternice au cuprins-o. Era mirele ei. El a cuprins-o de mijloc ca într-un cleşte şi au pornit fericiţi, lipiţi unul de celălalt. Astfel, şi frica de mlaştină şi atracţia ei au dispărut. Ajunşi iarăşi pe mal, au pornit amândoi alergând. Acel puternic cleşte care o ţinea de mijloc îi inspira o minunată bucurie. Ea simţea că zboară, că nimic n-o poate smulge din braţele preaiubitului ei! Şi abia atunci, strânsă în cleştele iubirii, a înţeles că libertatea absolută, fără iubire, e un neant înspăimântător.
208
Puterea păcatului este FRICA ŞI ATRACŢIA. Dar *unde este Duhul Domnului, acolo este libertate* (2 Corinteni 3:17).
Libertate şi dragoste. Iar dragostea *izgoneşte frica* (1 Ioan 4:18), înfrânge atracţia păcatului (1 Ioan 3:6). Libertatea e secretul biruinţei. *PRIVIŢI IA ISUS!* (Evrei 12:2). *Umblaţi după lucrurile de sus* (Coloseni 3:1- 2). *Faceţi prin Duhul să moară faptele cărnii,* păcatul (Romani 8: 13). Cultivând intimitatea cu Isus, revenim la libertatea iniţială, la punctul de plecare din Geneza, dar îl depăşim într-o spirală care ne duce spre Edenul ceresc. Acum, în calea noastră nu mai sunt pomi interzişi, nu mai sunt statute de robi, ci braţele salvatoare ale Iubirii. *Dragostea lui Hristos ne strânge.* Dar nu ne striveşte. Ci prezenţa Lui, încleştarea braţelor Lui, e continuă salvare, continuă biruinţă, continuă fericire.
Totul Uni este îngăduit! (1 Corinteni 6:12) spunea marele apostol al Neamurilor, lotul îmi este permis. Dar nu mai am nevoie de nimic, căci am găsit totul în intimitatea lui Isus! lotul îmi este îngăduit ca să depăşesc Legea prin dragoste. Oamenii care nu se iubesc, consultă Legea. Oamenii care se iubesc nu mai au nevoie de ea. Iar copiii lui Dumnezeu au dragostea lui Dumnezeu în ei.
Totul îmi este îngăduit! Ce stare fericită! Ce luptă dădeau apostolii pentru a o face înţeleasă! Suntem ai lui Dumnezeu! Satan nu poate fi acuzator, organ juridic, împotriva casei lui Dumnezeu,
209

împotriva familiei divine. Dacă greşim, *sângele lui Isus-Mesia ne curăţeşte,* **dragostea Dumnezeului-**Părinte ne iartă, căci esenţialul nu mai stă în a nu greşi ci în a privi la Isus, a iubi, eliberaţi de frica de păcat şi de obsesia lui.
Veţi cunoaşte (veţi iubi) *adevărul* a zis Isus care este El însuşi Adevărul, împlinirea tuturor simbolurilor. ***Veţi cunoaşte Adevărul şi Adevărul vă va face liberi! Nu vă***

plecaţi sub jugul robiei, sub jugul Legii, scria apostolui Pavel. *Purtaţi-vă ca oameni liberi!,* ca fii ai lui Dumnezeu, îndemna apostolul Petru. ***Legea desăvârşită... e legea slobozeniei,*** **afirma** apostolul Iacov.

Robi şi fii

Constrângerea şi fericirea nu pot coexista. Or, Dumnezeu vrea fericirea noastră. Iată de ce El nu Se bucură de cei ce rămân robi deşi sunt chemaţi pentru înfiere. Şi, iată de ce, nu se bucură nici de cei care-L preamăresc fără convingere, ca Elifaz, Bildad şi Ţofar, ci preferă nedumeririle sincere ale lui Iov. Nu se bucură de supunerea silită, morocănoasă a fiului rămas acasă, ci de întoarcerea cu lacrimi de bucurie a fiului risipitor. Dumnezeu a întreprins totul pentru a realiza o împărăţie a deplinei libertăţi, a dragostei, a fericirii.

De la Iosua până la Saul, timp de peste patru secole, în Israel, *fiecare făcea ce-i plăcea* (Judecă-210

tori 17:6). Şi abia când au dorit un rege, au aflat că Dumnezeu domnea peste ei... (vezi 1 Samuel 8:7). în împărăţia eternă, fiecare copil al lui Dumnezeu va face ce-i va plăcea! Căci a face voia lui Dumnezeu va G pentru ei totdeauna o bucurie.

în Evanghelia apostolului Ioan citim: *Isus avea să* ***moară pentru*** *popor* (pentru Israel). *Şi nu numai* ***pentru acest popor, ci şi ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi*** **(Ioan 11:47 -**52). Dar, în aceeaşi Evanghelie este scris: *Tuturor* ***celor ce L-au primit,*** Isus *le-a* ***dat dreptul de a se face*** *copii ai lui Dumnezeu* (Ioan 1:12). Asta înseamnă că în lume sunt şi copii ai lui Dumnezeu şi copii ai oamenilor (vezi 1 Samuel 8:7). Şi unii şi alţii, înrobiţi de păcat. Iar Tatăl ceresc îi aşteaptă şi pe unii şi pe alţii. Dar nu pe unii la scara principală şi pe alţii la scara de serviciu, ci pe toţi la scara familiei, la uşa dragostei. Căci, aşa cum ne învaţă un verset, ***Dumnezeu a închis pe toţi oamenii în neascultare,*** *ca să Se îndure de toţi* (Romani 11:32). Nu toţi răspundem însă la fel faţă de această îndurare. Ci unii ca fii şi aiţU ca robi.

De aceea, când citim în Biblie că cineva e numit rob, trebuie să cerem de la Dumnezeu lumină, ca să înţelegem dacă e vorba de un rob prin naştere sau un rob prin atitudine faţă de Dumnezeu, un rob faţă de păcat sau un rob în sensul de slujitor (vezi Maleahi 3: 18), fie în frică, fie în dragoste faţă de Dumnezeu.

De pildă, în scrisoarea către Romani (cap. 6) citim: *Voi eraţi* (odinioară) *robi aipăcatului, dar acum v-aţi făcut robi ai lui Dumnezeu-* E vorba aici numai de o schimbare a stăpânului? (Chiar şi aşa, în cazul de faţă ar fi imens!) Dar e mai mult decât atât Căci apostolul se adresează unor oameni *chemaţi să fie sfinţi,* unor ramuri altoite în măslinul sfânt, deci unor oameni născuţi din Dumnezeu, robi acum din dragoste, slujitori fericiţi.

Tânărul bogătaş care a alergat înaintea lui Isus-Mesia, făcea parte din Israel, din *casa lui Dumnezeu,* dar avea o inimă de rob. *Robul nu rămâne mereu tn casă,* spunea Isus-Mesia, Robul nu ia parte la ospăţ, chiar dacă e un rob care a fost întrebuinţat pentru pregătirea ospăţului. Cu atât mai puţin dacă e un rob al păcatului. *Fiul rămâne totdeauna.*

Cei doi robi entuziaşti din pilda talanţilor au avut răsplata de a auzi cuvintele: *Veniţi să luaţipar-te la bucuria stăpânului vostru/* Căci, aşa cum citim în cartea Proverbelor: *Un rob înţelept depăşeşte pe fiul care aduce ruşine şi va împărţi moştenirea cu fraţii acestuia.*

Iosua şi Caleb erau în legământul robiei, ca întregul Israel. Dar pe când fiecare israelit a primit în Canaan câte un ogor, Iosua şi Caleb, oameni *însufleţiţi de un alt duh,* au primit, după porunca Domnului, câte o cetate. Erau şi ei robi, dar slujiseră ca fii. Moise a fost şi el un rob prin legământ şi prin starea de nevârstnicie a lui Israel (vezi Galateni 4: 212
1 - 2). El avea o slujbă de rob (vezi Evrei 3: 5), mijlocind un legământ de robie (vezi Galateni 4: 24). Dar şi el a avut un înflăcărat zel de fiu. Cât despre Isus-Mesia, El a fost *un fiu născut în chip unic,* împlinind cea mai înaltă slujbă de fiu (vezi Evrei 3: 6), slujba legământului familial, cu o dragoste atât de desăvârşită, încât Şi-a ascuns gloria de Fiu unic, de împărat al universului şi de Erou suprem, sub o înfăţişare de rob (vezi Filipeni 2:7). în zilele cele mai glorioase, El a trecut în ochii unora ca impostor şi în ochii altora ca victimă.
în Deuteronom (17:18 -19; 31:9 -13) citim că Legea lui Dumnezeu trebuia să fie PĂSTRATĂ cu grijădePREOŢIjAUZITĂODATĂlA ŞAPTE ANI ŞI CITITĂ ÎN FIECARE ZI DE REGI. Hrana spirituală era proporţională cu chemarea, cu perspectiva.
Matca unui stup şi albinele lucrătoare se nasc din acelaşi fel de ou. Diferenţa de hrană face ca regina să trăiască de zeci de ori mai mult ca albi-nele-roabe.
O femeie care trăise în temere de Dumnezeu, s-a arătat în vis, după moartea ei, unei rude, zicân-du-i: *Vino, să-ţi arăt cum trăiesc eu în cer.*
Şi ruda a fost condusă, în vis, într-un oraş de o frumuseţe care întrecea orice imaginaţie. Locuinţa defunctei era un cămin cu tot ce trebuia pentru o fericire ideală. 213
15 - Cine eşti TU, Doamne?

—Da, sunt foarte fericită, foarte fericită, spunea femeia. *Totuşi, vino, să-ţi arăt unde locuiesc fraţii..* Şi, din curtea locuinţei ei, femeia i-a arătat rudei sale, undeva, pe o poziţie culminantă, o construcţie feerică, strălucind ca o diademă de stele. *—Acolo... sunt FRAŢII...* Şi, pe când femeia - care era îmbrăcată în alb - se uita oarecum visătoare la acele frumuseţi, a apărut un *bătrân* care i-a zis:
—Elena, te duci acum pe pământ şi spui vântului din cutare loc... să bată până în cutare loc...
Defuncta şi-a cerut iertare de la ruda ei şi s-a grăbit să plece pentru a împlini porunca primită. Era o roabă, o slujitoare în spirit de robie. Simbolismul imaginilor e limpede.
*****
Cine slujeşte din dragoste e fiu. Cine slujeşte din frică e rob.
Omul se ascunde în robie deoarece, conştient sau nu, ascultă de puterea care îl reţine împotriva predării depline. Or, fericirea cea înaltă începe de la predarea deplină.
Legea şi dragostea
Legea naşte pentru robie. Dragostea naşte fii. Legea impune, dragostea dă. 214

Legea cere o zi din şapte.
Dragostea dă toată săptămâna, toate zilele, toată
viaţa.
Legea cere a zecea parte din binecuvântările pământeşti, Dragostea dă totul. Ea nu-şi opreşte nimic pentru desfătări egoiste. Legea *ţine* zile de sărbători, zile de cult. Dragostea *ţine* tot anul. Legea ritualizează simboluri. Dragostea le împlineşte. Legea înalţă altare şi junghie jertfe. Dragostea înalţă idealuri şi se aduce jertfă pe sine. Legea stârneşte valurile. Dragostea se înalţă ca Isus peste ele. Legea presupune un Stăpân. Dragostea are un Tată. Legea e o trudă cu simbrie. Dragostea e o cunună imperială.
Predestinare şi răspundere

Nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, scria apostolul Neamurilor, *ci de Dumnezeu care are milă... Dar îmi vei zice: «Atunci de ce mai bagă vină?... Dar, mai degrabă, cine eşti tu, ca să ceri socoteală lui Dumnezeu?»* (Romani 9:16 - 20).
Totuşi, Isus, învăţătorul ceresc, a lăsat de multe ori să se înţeleagă şi adevărul predestinării şi realitatea răspunderii noastre.
Vai, raţiunea noastră nu poate suprapune aceste două principii. Nu le poate nega pe fiecare în parte, dar nici nu le poate suprapune. De ce? Predestinarea
215
şi liberul arbitru aparţin de două legităţi deosebite. Predestinarea e o lege din sfera puterii creatoare, liberul arbitru e o lege din sfera operei create.
Pentru a ilustra, putem să luăm acea ciudată linie pe care matematica o numeşte semidreaptă. Această linie are un capăt, o limită: punctul numit origine. Iar în direcţia opusă e nelimitată. Nu e acesta un concept absurd? Cum? O linie poate fi în acelaşi timp finită şi infinită? Şi totuşi, ciudat lucru, matematica o acceptă şi raţiunea nu-i poate contesta posibilitatea de a exista. Fiecare din cele două caractere e posibil. Iar coexistenţa lor în semidreaptă nu poate fi negată. Dar, acceptând-o, mi-am trădat, fără să vreau, legile raţiunii mele. Cum să-mi explic acest fapt?
O semidreaptă nu este o realitate care aparţine unei singure legităţi. Ea străbate două sfere, deci două legităţi. Porneşte din sfera limitatului şi ajunge în nelimitat Pentru un observator din sfera operei create, semidreaptă e un concept absurd. Dar asta nu o împiedică să existe şi să fie un concept logic pentru Puterea absolută, pentru Stăpânul şi Observatorul tuturor sferelor.
Semidreaptă destinului meu îşi are punctul limită, originea, în inima mea. Pe când cealaltă extremă pătrunde în Dumnezeu şi este pentru mine o taină. Raţiunea mea nu o poate urmări până acolo. Nu-şi poate face despre ea decât o imagine schematică şi diformă. Predestinarea e o lege din Divinitate, e un bun al lui Dumnezeu, e capătul
216
nemărginit al semidreptei. Liberul arbitru însă e punctul, e limitarea din mine, e un bun al meu. Şi sunt, astfel, pe deplin răspunzător de toate acţiunile mele... cu toate că ele sunt, nu pot să ştiu cum, predestinate...
Cât de sus sunt cerurile faţă de pământ, spune Dumnezeu, Absolutul, *atât de sus sunt căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre!*
PICĂTURI DE NARD

Adevărul
Cel mai frumos poem e adevărul, pentru că adevărul e Isus.
Cu cât îl cunoşti pe un om mai bine, mai în adevăr, cu atât îţi pare mai mic. Cu cât îl cunoşti mai bine pe Isus, cu atât îl vezi pe El mereu mai mare şi pe tine mereu mai mic.
Isus-Adevărul vrea să trăiască în fiecare dintre noi o viaţă nouă. Nu o copie. Nu o imitaţie. Ci o viaţă originală. Aşa cum fiecare floare, la rândul ei, e un original şi nu o reeditare.
Mesajul florilor
învăţătorul umanităţii a zis: *Uitaţi-vă cu luare aminte cum cresc crinii de pe câmp. Ei nici nu torc, nici nu ţes. Totuşi, vă spun că nici Solomon, în toată gloria lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei* (Matei 6:28 - 29).
218
Urmăreşte viaţa unei flori. Sămânţa, primul colţ, primul mugur, prima frunză, primul

boboc, primele petale, totul e frumos. Dar prima corolă se ofileşte şi moare. Şi, astfel, apare cea dintâi notă de inestetic în tot frumosul de până acum.
Prin frumosul ei, prin desfăşurarea graţioasă în spaţiu, prin, coloritul uimitor, prin gingăşia şi complexitatea ţesutului, prin farmecul miresmelor, floarea e un mesager. Ea ne aduce în inimi nostalgia cerului. Prin nefrumosul ei, accidental însă, prin ceea ce e neconcordant cu tot conceptul ei, floarea e un semn şi poartă în ea consecinţa dramei din Eden, a căderii omului, a omului pentru care floarea a fost creată. *Căci firea a fost supusă deşertăciunii cu nădejdea că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu* (Romani 8:20 - 21).
Când vom fi cu Isus în Eden, crinii câmpurilor vor cânta psalmi împreună cu noi...
Mesajul turmelor
Blândele oi pasc pe dealuri. Din adâncul pădurilor adulmecă lupii, urşii, leii...
Sărmane turme, sărmane oiţe, cum aţi dăinuit voi de mii de ani între atâtea specii carnasiere? Cum de nu v-au şters demult şi urma copitelor pe

pământ? Aveţi voi coarne de tauri, colţi de mistreţi,
gheare de vulturi, venin de şerpi?
Nu. Nu avem nici coame puternice, nici colţi spintecători, nici gheare sfâşietoare, nicivenin ucigător. Dar avem cu noi o mare taină... UN PĂSTOR.

Mesajul cifrelor

Un trib, care nu cunoscuse încă elemente ale civilizaţiei hipertehnice, descoperă, într-o poiană din junglă, un avion. După primele minute de tulburare, încep raţionamentele. Nu-i o pasăre, căci e ceva gol pe dinăuntru. Nu-i o plantă, căci nu are rădăcini. Nu-i un idol, nu-i o colibă, nu-i o plută, nu-i un templu... Şi totuşi e ceva ciudat.
Simetria, varietatea formelor, ciudăţenia materialelor, complexitatea şi unitatea, totul generează uimire, deşi totul e o taină.
Tot aşa ne apar în Biblie cifrele. Simetrii şi legături ciudate, un simbolism care te face să bănuieşti un sistem, totul uimeşte, dar totul rămâne taină. Cifra 7 pare a fi celula structurală de bază. Cele 7 zile ale creaţiei, cele 7 duhuri ale lui Dumnezeu, cele 7 milenii, cele 7 peceţi ale judecăţii, cei 7 ori 7 ani ai ciclului jubiliar, cei 70 ori 7 ani *hotărâţi asupra Cetăţii Sfinte,* al 7-lea patriarh al omenirii, Enoh, primul răpit la cer, cele 7 zile de azimi, suge-220
rând o veşnicie sfântă, al 7-lea număr prim: 17, ziua învierii lui Isus = Dumnezeu etc. Apoi 7/2:3,5 ani de secetă anunţaţi de Ilie, 7/2: la jumătatea săptămânii a încetat valoarea jertfelor simbolice (vezi Daniel 9:27), 7/2: la jumătatea săptămânii Creaţiei apar soarele, luna şi stelele, 7/2: la jumătatea celor 7 milenii soarele profeţiei s-a întunecat peste Israel (de la Maleahi la Isus = Mesia), 7/2: soarele, luna şi stelele lucrării profetice sunt lovite la mijlocul celor 7 sunete de trompetă etc. Apoi 7/2 = 3,5 ani = 42 de luni, vremea încălcării Ierusalimului (în prim ciclu), 42 de luni, vreme simbolică de suferinţă (vezi Apocalipsa 11:2; 12:14; 13:5) etc. Apoi 7/2 ani = 42 luni = 1260 zile de peregrinare *a femeii învăluită însoare* (Apocalipsa 12:6), 1260 de zile, vremea simbolică de lucru a fiecăruia dintre cei doi martori din Apocalipsa 11. Şi 7/2 ani = 1260 zile, de unde 1260, considerat ca număr în sistemul numeric septimal, este echivalat cu 483 în sistemul numeric zecimal (483 fiind numărul de ani de la edictul de rezidire a Ierusalimului până la înfăţişarea lui Isus-Mesia înaintea lui Israel (vezi Daniel 9:25). Etc.
în faţa acestei ţesături matematic-profetice, privim uimiţi, ca tribul necontactat de

civilizaţie în faţa primului avion. Toate acestea sugerează un sistem, dar nu-1 definesc şi nu-i dau cheia. Dar în inima noastră se naşte uimire şi dor după Adevărul deplin.
221
in
cosmos
Plutim în cosmos, călătorind pe scoarţa unei planete, în jurul nostru, totul duce spre nemărginit. Ni s-a dat posibilitatea de a avea un larg şi simbolic sentiment de libertate. Plutim pe o navă cosmică fără fuselaj protector şi tară curele de siguranţă. Umblăm, sărim, dansăm; nimic aparent, nici un cablu, nici un lanţ, nu ne leagă de scoarţă, deşi suntem bine ţinuţi pe ea... slavă Domnului! Privim direct şi atât de liniştiţi spre oştirea de astre care evoluează întotdeauna ca pe o boltă şi niciodată ca pe un abis... înţelepciunea care ne-a creat ne-a făcut să purtăm deopotrivă şi caractere ale materiei şi aspiraţii mai presus de ea. Semănăm în parte cu animalele şi plantele care ne înconjoară, dar am fost creaţi ca să purtăm între ele chipul Divinităţii, ca să fim regi ai planetei. Ni s-a adresat chemarea cea mai înaltă cu putinţă: aceea de a fi copii ai lui Dumnezeu şi fraţi ai lui Lsus, locuitori ai cerului, regi şi preoţi ai pământului.
Plutim în cosmos şi învăţăm să-L adorăm pe Creator!
Regele incomparabil
Au fost mulţi regi în lume care s-au bucurat de glorie. Dar n-a existat şi nu există decât un singur Rege, ai Cărui adoratori trăiesc, se culcă şi se trezesc 222 purtându-I cu bucurie imaginea în inimă şi cân-tându-L fericiţi în adunări, în locuinţe şi pe toate drumurile pământului. Acesta e **ISUS.**
Raţiune şi revelaţie
Aşezat la pupitrul său, în camera de studiu, doctorul Faust meditează... *Mi-e dor de izvoarele vieţii.. Dorim revelaţia şi ea nicăieri nu străluceşte mai impresionant şi mai frumos ca în Noul Testament.* Bătrânul Faust deschide Evanghelia lui Ioan şi citeşte: *La început era Cuvântul.*
Cine mă ajută mai departe? se întreabă doctorul. Dar el nu invocă Duhul care a inspirat Evanghelia, ci pune la lucru propria sa raţiune. Raţiunea e bună pentru lumea finită, dar instrumentul de cunoaştere al celor nefinite e credinţa.
Doctorul Faust îşi imagina că Duhul lui Dumnezeu coborâse lângă el. Dar lângă el nu era decât un câine şi, în câine, Mefistofel...
Eroarea aceasta e universală. Ne uităm la stele cu vătraiul şi scormonim jăraticul cu telescopul.
Fără terminus
Divinitatea a creat nemărginirile. Nemărginiri în raport cu noi, mărginiri în raport cu Divinitatea. Căci, dacă opera e nemărginită, Autorul ei e mai mult decât nemărginit.
223
Eu, om, sunt o mărginire. Trăiesc o măsură de viaţă şi cunosc o măsură de adevăr. *Cunosc în parte.* Iar Isus ne-a adus din cer aceste făgăduinţe: *Veţi cunoaşte pe deplin. Nu veţi muri niciodată! Viaţa veşnică este aceasta: ca omul să cunoască pe... singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos...*
Dar chiar voi trăi veşnic? De ce m-aş îndoi, dacă sunt născut din Dumnezeu? *Ce e născut din Duh e Duh.* Spiritul vieţii e supus morţii?
Dar când voi cunoaşte *pe deplin,* nu voi epuiza chiar atunci obiectul întregii veşnicii? Nu. Deoarece drumul care duce de la mine, mărginirea, la mai mult decât Nemărginirea, nu poate fi altfel decât nemărginit! La fiecare pas pe acest drum voi cunoaşte un nou adevăr. îl voi cunoaşte pe deplin. Şi un infinit număr de adevăruri îmi vor rămâne mereu de cunoscut...
Glorie

Pentru toate motivele, glorie se cuvine numai Divinităţii. Razele gloriei sunt nocive pentru om. Dumnezeu e singurul care poate fi adorat oricât.
Adoraţia Divinităţii nu e un act ritual. Noi nu aducem glorie lui Dumnezeu numai pentru că I se cuvine, ci adoraţia noastră este expresia spontană a fericirii noastre.
224
Când înfloresc trandafirii
Toate profeţiile care trebuiau să se împlinească înainte de revenirea lui Isus, sunt realizate. Trebuie doar să intre în puterea Harului *numărul deplin dintre toate naţiunile lumii.* Atunci va înceta *călcarea în picioare a Ierusalimului.* Atunci Mirele îşi va răpi Mireasa.
Şi El va coborî deasupra norilor pe vremea trandafirilor, aşa cum a şi plecat dintre noi, atunci când S-a înălţat liniştit de pe dealul Măslinilor...
Amin. Vino, Doamne Isuse!
CUPRINS
Cuvântînainte.....5
Isusera.....15
bus în cărţile Vechiului Legământ.....17
Ziua Domnului.....47
Misiunea către Israel.....63
Isus învăţa Israelul.....80
Profeţii.....112
Preludii.....118
Golgota.....146
între moarte şi înviere.....169
Dimineaţa învierii.....173
Şalom.....184
Misiunea către umanitate.....196
Viitoarele misiuni.....199
Părtăsia cu Isus.....203
Picături de nard.....218
Redactor CONSTANTIN MOISA
Tehnoredactor: MĂRIA NICOLAE
Culegere şi paginare pe calculator. CARMEN IANCU
Fotomontaj: OLGA CHIBICI
*****
Bun de tipar7.02.1994. Apărut 1994. Coli de tipar 7 *%*
*****
Tiparul executat sub comanda nr.l /1994 la Tipografia STBPHANUS, Str. Bibescu Vodă, tir. 1 - Bucureşti ROMÂNIA

NIMIC
FĂRĂ
DUMNEZEU!
***DOMNUL este aproape de cei cu inima înfrântă şi MÂNTUIEŞTE pe cei cu duhul zdrobit* (Psalmul 34:18).**
Societatea STEPHANUS editează, tipăreşte şi comercializează cărţi cu conţinut creştin: studii biblice, meditaţii, comentarii, eseuri, pagini documentare, biografii, poezii.
Ne puteţi contacta la adresa:
Str. Bibescu Vodă nr. 1, sector 4, Bucureşti,
cod 70521.
Tel. 6156574,6311197.
Cărţi apărute:
R. Wurmbrand - Strigătul bisericii prigonite Dr. John A. Hash - Biblia - Lumină pe cărarea vieţii A. Negoiţă - Noul Testament şi manuscrisele de Ia Qumran
Căiţi în curs de apariţie:

R. Wurmbrand - Umpleţi vidul
R. Wurmbrand -100 de meditaţii din închisoare
Ch.H.Spurgeon - Din cuvintele lui Ion Plugarul
Biily Graham - îngerii
Vă aşteptăm!
DUMNEZEULE - /SUS,
Dacă pe pământ nu mai este nici un om râu, nici un om care ofensează, care loveşte, care fură, care nu are milă, nici un om lacom de plăceri vinovate, atunci, Te rog, nu mai întârzia nici o secundă Vino!
Dar dacă mai sunt oameni care ofensează, care lovesc, care fură, care nu au milă, care sunt lacomi de plăceri vinovate, oamenicareîncănu Te cunosc, atunci, Tu, Căpetenie a oştirilor lui Dumnezeu, străpunge-le inima cu sabia dragostei Tale! Ucide răul din ei, cum l-ai ucis în mine, apropie-i de inima Ta şi fă din toţi oamenii fiinţe noi, oameni buni, oameni mai buni ca mine.
Si vino...
COSTA CHE IOANID

Stephanus

EDITURĂ
CREŞTINĂ
ISBN 973 - 9174 - 00 - 0